

Đóa Hoa Nhỏ

Contents

Đóa Hoa Nhỏ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	15
3. Chương 3	27
4. Chương 4	39
5. Chương 5	53
6. Chương 6	66
7. Chương 7	79
8. Chương 8	89
9. Chương 9	103

Đóa Hoa Nhỏ

Giới thiệu

Hắn, Mười một tuổi, thi Hương đạt được Quế bảng. Mười lăm tuổi, thi Hội lại lần nữa kén Nguyên.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doa-hoa-nho>

1. Chương 1

“Mộc Sách, lại đây, hôm nay linh ba roi.”

Mộc Sách ngồi một mình trong lao nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe vậy đứng lên. Vào đúng giờ này mỗi ngày, anh thuần thục kéo lê thân thể tiều tụy cùng chiếc áo tù nhân rách nát ô ứ, đứng thẳng lưng, hai tay chống vào tường, chết lặng chờ đợi phụng lĩnh thánh ân.

Tiếng roi rít vang lên xé toạc không gian, quất vào lưng bỏng rát như vết đao cắt, đau nhức. Nhưng sau đó, lại dần dần trở thành một thói quen. Mộc Sách mặt không biến sắc, nhắm mắt lại. Trong lòng thầm nghĩ,

đến tột cùng thì không biết bắt đầu từ khi nào, anh lại đem cực hình mỗi ngày này trở thành một loại thói quen khôn kể? Mà đến tột cùng là vì cái gì, anh lại rơi vào tình cảnh như hôm nay?

Câu dịch phản quốc, vì lợi bán nước... Anh còn nhớ rất rõ ngày hôm đó, lúc Bệ hạ giận dữ kinh thiên, quát vào mặt anh rống giận.

Ôi, đúng rồi, đó là sự thật.

Thể xác và tinh thần dày vò anh, cuối cùng nhớ lại. Phụ thân anh là nhất phẩm Vệ Quốc đại tướng quân – Mộc Thịnh, vì quyền thế danh vọng, cấu kết với kẻ thù ở tái ngoại (vùng biên cương chiến lược), kết binh làm phản, muốn lật đổ triều đình. Anh lại nhớ, huynh trưởng là tướng quân Mộc Đình, vì công chúa của địch quốc diễm danh truyền rằng đẹp như thiên tiên, vì thèm muốn ngôi vị phò mã mà không tiếc đánh cắp bản đồ quân xa và sách bố phòng biên cảnh, tụ tập đại quân chạy theo phe địch...

Nghe tin, Bệ hạ vô cùng giận dữ. Chỉ trong một đêm, triệu tập bốn vị tướng quân trú đóng nơi biên cương, lấy thể tội phong dẹp loạn phản quốc, bình ổn nền tảng quốc gia. Đồng thời, sau khi bắt trói phụ thân và huynh trưởng giải về kinh thành, liền hạ thánh chỉ, trong vòng một ngày ngắn ngủi, một nhất đao sắc chặt đứt cuộn dây rối. Phụ thân và huynh trưởng từ quan nhất phẩm đại tướng quân bị biếm (hình phạt thời xưa: cách chức, giáng chức) xuống quan thất phẩm tếp riu. Lập tức thi hành, ngay cả thủ tục chính quy cũng không đi không đợi.

Văn võ bá quan toàn triều trong lòng tràn đầy kinh hãi, lập tức can gián, nhưng Bệ hạ cũng không hề lưu tâm. Chưa thu thập đầy đủ chứng cứ phạm tội, tự tay hạ chỉ hỏa tốc đưa đến Hình Bộ cùng Đại Lý Tự, ngay lập tức trút bỏ công danh áo mũ của lão phụ cùng huynh trưởng. Kim khẩu ban ra, ngự bút vung lên. Ngoài việc đá phụ huynh của anh vào thiên lao hậu thẩm, mà ngay cả anh, người chưa từng tham dự vào chuyện phản quốc cũng bị liên lụy, trút bỏ áo quan, lưu thân trong nhà tù tăm tối cả ngày không được thấy ánh mặt trời này.

Tiếng roi ngừng lại đã lâu, binh tốt hành hình cũng đã đi xa rồi, một tiếng nói già nua và quen thuộc lặng lẽ vang lên sau lưng anh.

“Nhị thiếu gia...”

Cơ bắp toàn thân run rẩy không ngừng, Mộc Sách mặt mũi nghiêng ngả, hơi bất ngờ nhìn. Đây là lần đầu tiên có người đến thăm anh trong suốt ba tháng qua.

Thì ra là quản gia của Mộc phủ, Mộc Bá. Ông đứng bên ngoài khung sắt nhà lao một lúc lâu, thật vất vả mới thích ứng được với không gian u tối. Sau khi nhìn rõ được người trước mặt, ông giơ tay bịt miệng, cả người run run rẩy rẩy quỳ xuống.

“Nhị thiếu gia... Ngài, ngài sao lại thành ra thế này...”

Hình ảnh đập vào mắt ông chính là Mộc Sách, da vàng như sáp nến, hai mắt vẫn đục khờ cùng, hõm má lõm sâu, lớp quần áo tù nhân rộng thùng thình bết vào chân tay gầy xẹp như que củi. Anh dường như không còn chịu nổi nữa, cả người gập lại, hơi nghiêng thân đi, vết roi chạy dọc ngang chần chịt lộ rõ trên lưng....Đây mà là Mộc nhị thiếu gia ôn thuận như nước, phong thái cách phiêu hay sao? Một chàng trai trẻ cường tráng, làm sao mới chịu tù tội có ba tháng, mà đã bị ép đến độ thân hình gầy yếu mảnh dẻ như thế này?

“Không phải đã nói tuyệt không thể đến thăm ta hay sao?” Mộc Sách ghen ngào nói.

Mộc Bá cố ý đến thông báo, phải hối lộ vạn lạng bạc mới được vào thăm, nước mắt chảy xuôi, mặn chát, khó nói thành lời.

“Nhị thiếu gia, canh ba trưa nay, lão gia ông...lão gia ông...”

Nghe ông nói xong, Mộc Sách cũng không buồn không giận, biểu tình vền vẹn chỉ là nhẹ nhàng khép mắt, vừa hay che lấp được vẻ mệt mỏi lơ đãng thoát ra ánh nhìn.

“Đền tội?” Khẩn cấp như thế sao, ngay cả thu quyết cũng không chịu chờ một chút. Xem ra, Bệ hạ đã bị cha anh đánh ột đòn thấu tâm.

“Vâng...”

Anh không ôm hy vọng, hỏi lại: “Đại ca của ta thế nào?”

“Hôm qua... Đại thiếu gia đã đi trước lão gia một bước...” Mộc Bá lại cúi đầu thật sâu, đến khi trán đụng phải sàn nhà ồ bần mới chịu dừng.

Tiếng thở dài u nhiên khó ngăn được, cùng với tiếng khóc đứt quãng của Mộc Bá, từ từ quanh quẩn trong nhà lao.

“Mộc Bá, ông đi đi. Sau khi đi rồi, tức tốc đưa nô bộc trong nhà rời xa Vân kinh, sửa danh đổi họ, hãy quên hết ba phụ tử Mộc gia chúng ta đi.” Trước mắt anh, Mộc gia đã cửa nát nhà tan, nhưng nô bộc trong phủ thì vô tội. Anh không thể không đề phòng Bệ hạ lại có động tĩnh, phải hành động trước một bước.

Mộc Bá hai tay nắm lấy song sắt nhà lao, cầm lệ đứng lên, vòng tay chào anh, “Nhị thiếu gia...”

“Sau khi chém cha ta và đại ca, có lẽ Bệ hạ vẫn còn chưa nguôi hận, sớm muộn gì cũng giận chó đánh mèo đánh đến các người. Thừa dịp bây giờ vẫn còn kịp, các người già trẻ lớn bé, có thể đi được thì cứ đi thật xa.” Anh chưa bao giờ quên, Bệ hạ là người nếu có ai phạm phải, tất sẽ trả lại gấp trăm gấp ngàn lần. Đuổi cùng giết tận, tuyệt đối là chuyện mà Bệ hạ sẽ làm.

Mộc Bá mở miệng, chứng thực phỏng đoán của anh, “Lão nô nghe gã sai vặt của phủ Tiết Độ Sử nói. Bệ hạ...Bệ hạ có thể sẽ tru cửu tộc lão gia.”

Khóe miệng Mộc Sách chậm rãi cong lên, khẽ cười.

“Phạm thượng vốn là tội lớn, tất tru cửu tộc. Cha ta vốn là cô nhi, mẹ ta sinh tiền lại là dưỡng nữ. Cho dù Bệ hạ thật muốn tru cửu tộc, ngài cũng phải nhìn lại một chút. Mộc gia ta không có cửu tộc cho ngài tiết hận rồi.”

“Nhị thiếu gia ngài thì thế nào đây?” Mộc Bá lo lắng nhìn nhị thiếu gia thông minh hơn người của mình, “Ngài có biết Bệ hạ đã có tính toán gì với ngài chưa?”

“Cho dù may mắn không chết, sợ là... Đời này cũng không có cơ hội bước ra khỏi tù ngục tăm tối này.” Anh ngửa đầu thở dài.

Anh cũng đã sớm lo lắng đến kết cục của mình rồi.

Mộc Bá cắn môi, càng nghĩ càng không cam lòng, “Nhưng ngài rõ ràng là vô tội mà...”

Người trong kinh thành ai ai cũng đều biết. Đường đường Vệ Quốc đại tướng quân Mộc Thịnh có hai người con, một người theo võ một người theo văn. Con trưởng là Mộc Thuật Đình làm quan đến chức tướng quân, nhiều năm đóng ở biên cương. Người con út là Mộc Sách, từ nhỏ đã văn võ song toàn, năm hai mươi tuổi đã đỗ Trạng Nguyên, được vào Lại Bộ triều đình nhậm chức. Nhưng thân đang phải chịu tang thân mẫu nên cố giữ đạo hiếu, tạm hoãn ba năm không làm quan.

Mộc nhị thiếu gia tuổi còn trẻ nhưng tài danh đã nổi tiếng khắp kinh thành. Trong ba năm này dù chưa nhậm chức, cũng không can dự chút nào vào việc triều chính, nhưng lại đáp ứng lời mời của ân sư Mai Tướng. Vì giúp ân sư các công vụ trong Lễ Bộ mà ở lại trong phủ của ân sư. Cùng người nhà ân sư đồng tiến đồng ra, ngày đêm sao chép điển tịch. Chẳng những khó có thể về nhà, mà có đến một năm cũng không gặp mặt phụ huynh nhiều hơn một lần.

Nhị thiếu gia như vậy, làm sao có thể là vậy cánh của lão gia bọn họ được? Làm sao lại trở thành nghịch thần trong mắt Bệ hạ đây? Ông hiểu, trong hơn ba mươi năm qua, Bệ hạ nể trọng lão gia bao nhiêu, đã hoàn toàn tín nhiệm thế nào. Cho nên sau khi nghe tin bọn lão gia nhà họ phản quốc bán nước, trong lòng Bệ hạ đau đớn thâm trầm khó giải đến mức nào.

Nhưng mà, nhị thiếu gia quả thật vô tội mà. Tay ngài suốt ngày chỉ biết cầm bút viết văn, chưa bao giờ đụng chạm đến đao gươm nơi tái ngoại, cũng không lay dính chút máu tanh nào. Ngài chỉ một lòng muốn giữ đạo hiếu, nhưng cũng không muốn thấy ân sư bận rộn nên mới không ngại vất vả vì ân sư phân ưu công việc mà thôi...

“Là phúc hay họa, thì có khác gì đâu?” Mộc Sách bình thản nhìn ra phía ngoài nhà lao u tối. Khuôn mặt khô gầy dưới ánh lửa hiện lên những mảng sáng tối không chừng, “Bệ hạ có tức, có hận, thì nhiều nhất cũng chỉ lấy được của ta một mạng mà thôi.”

Mộc Bá tỉnh lại, lấy tay áo lau mặt, “Nhị thiếu gia, ngài nhất định không sao. Ngài còn chưa biết, Mai ân sư của ngài gần đây vì chuyện của nhị thiếu gia mà bồn ba khắp nơi. Nói không chừng ông ta có thể...”

“Nói người dừng tay.”

Ông ngẩn người, “Sao ạ?”

“Chuyện này mất đầu như chơi, nói người dừng xen vào chuyện này nữa.” Mộc Sách khóa chặt mi tâm, “Tính tình Bệ hạ thế nào, Mai Tướng lại còn không biết hay sao? Nếu người vẫn tiếp tục vì ta mà bồn tẩu nơi đầu sóng ngọn gió, với tính tình nhai giai tất báo của Bệ hạ, tất nhiên sẽ như cá nằm trong chậu. Ông nếu thực lòng suy nghĩ cho Mai tướng, hãy nghĩ cách sai người đưa tin cho ông ta, nói ông hãy bỏ ý niệm cứu ta đi.”

“VẬY... Cho dù Mai tướng bất thành, chúng ta, chúng ta cũng còn có người khác có thể nghĩ ra phương cách...” Mộc Bá vội vàng ngắt đầu, lại khựng hoảng phát hiện, cái ông nhận được lại là một ánh mắt lạnh nhạt, hoàn toàn không như mình mong đợi.

Mộc Sách lạnh lùng nhếch mi, “Sau đó lại làm tức giận mặt rồng, khiến cho bọn họ phải rơi đầu, mà ta thoát tội được sao?”

“Nhị thiếu gia...” Mộc Bá còn muốn nói tiếp, phải làm cho anh thay đổi tâm ý.

“Họa phúc vô chừng, sinh tử do trời định, quả thật không nên vì ta mà hy sinh tính mạng của những người vô tội.” Phản quốc là tội lớn đến mức nào. Trước mắt, Bệ hạ chỉ xử trăm hai cha con họ đã là ân xá lắm rồi. Vào thời điểm mấu chốt này mà còn đụng vào nghịch điểm của Thánh thượng, thật không khôn ngoan chút nào.

Mộc Bá đang quỳ gối khóc lóc, nhìn anh nức nở: “Nhị thiếu gia, ngài... ngài không thể cứ buông xuôi như vậy được. Ngài còn trẻ như vậy, lại là vô tội... Ngài nghĩ cách đi, coi như lão nô cầu xin ngài...”

“Mộc Bá, đừng dây vào chuyện này nữa. Để tiền bạc lại cho ông là muốn cuộc sống sau này của các người được thoải mái một chút. Đừng lấy tiền đi hối lộ mấy tên cai ngục tham lam này nữa, có biết không?” Sau khi dặn dò xong xuôi, Mộc Sách lê từng bước về phía sau, sửa sang lại bộ áo tù trên người. Sau đó cúi thật sâu vái lạy: “Nếu ông có lòng, hãy thay ta an táng cha anh của ta. Ân đức này, Mộc Sách ta đời này dù cố cũng không thể báo đáp được. Ngày sau dưới cửa tuyền, tin rằng cha anh ta cũng sẽ cảm kích đại nghĩa của ông.”

“Nhị thiếu gia...”

Hắn kiên quyết xoay người đi vào trong một góc tối tăm của nhà tù u ám, không hề quay đầu lại.

“Về đi. Là Mộc gia có lỗi với các người. Nhớ lấy, từ nay về sau hãy quên những chuyện thị phi của Mộc gia chúng ta đi, tìm một nơi thật tốt mà sống. Ngàn vạn lần cũng đừng trở về kinh thành nữa.”

Một lúc lâu sau, tiếng bước chân lao xao lẫn tiếng khóc của Mộc Bá dần dần rời xa, trả lại cho lao ngục cảnh u tối và yên tĩnh. Không hề dự liệu, nước mắt nóng bỏng đột nhiên dâng lên hốc mắt, tụ thành một giọt lệ lớn lăn dài trên khuôn mặt Mộc Sách. Mãnh liệt nhưng không hề phát ra âm thanh.

Từng giọt lệ nóng tĩnh lặng rơi xuống phiến đá đen bần trong nhà lao, đọng trên sàn lao u tối vẫn đục. Dưới ánh sáng lay động từ cửa sổ hắt vào, nhìn như những giọt máu đen, tựa như muốn nhắc nhở anh. Đây không phải chỉ là một cơn ác mộng xa xôi, tất cả đều là máu chảy đầu rơi, là nỗi đau đớn thật sự.

Anh thở sâu, hai tay nắm chặt thành quyền, dốc hết sức lực toàn thân, muốn chống cự lại nỗi đau đã dồn nén trong lồng ngực anh bấy giờ, từ khi nghe tin cha anh mình đã chết.

Nỗi oán giận Bệ hạ, trong phút chốc khảm sâu vào ngực anh, tựa như lóc xương xé thịt. Từng chút từng chút một đâm toạc trái tim anh. Nhưng niềm áy náy lại càng đến nhanh hơn, nhẹ nhàng đem cơn phẫn nộ này lưu đầy đến nơi xa xôi. Anh không thể hận, cắn chặt khớp hàm cũng không dám thoát ra nửa câu oán

hận. Anh chỉ có thể đem nỗi đau đớn không thở nổi kia cùng với sự chua xót đang dâng lên trong cổ họng, máu hòa lệ, tất cả chôn chặt vào sâu tận đáy lòng.

Từ đầu đến cuối, anh đều rất rõ ràng. Cha anh chết đi, thực sự không oan ức chút nào. Ngay cả một lời đối trá chống chế, muốn tìm cho hai người họ một con đường sống, cũng không có. Bọn họ, quả thật có tội.

Nước mắt đã lạnh, treo dưới chân cằm gầy guộc của anh, giã giữa hồi lâu, rốt cuộc rơi xuống, vỡ ra những giọt lệ ướt nức nở, lóng lánh.

Từ khi bị giam vào ngục tối, với anh mà nói, thời gian trôi qua chậm đến dị thường.

Thời gian chờ đợi dường như dài đến vô tận. Điều này làm cho anh không dám ngủ, không dám nghỉ ngơi. Tựa như có trăm ngàn móng vuốt cào xé tâm can. Giống như tử tù đang vờn cổ nằm chờ trên đoạn đầu đài, chờ một khắc nữa thôi, thủ cấp sẽ bị chém rơi xống đất. Thể chất căng thẳng, nhưng anh không dám thả lỏng chút nào, cũng không dám dung túng bản thân trùng hoãn thần trí. Chỉ vì anh sợ. Anh sợ tai họa trước mắt, sẽ từ trên người cha và anh mình lan tràn đến những bằng hữu trong triều của anh.

Cha và anh đã phụ quốc, tội lỗi trầm trọng. Anh không muốn những bằng hữu một lòng vì anh mà tự đứng bị liên lụy, từng người từng người tuyệt mệnh. Anh từ trước đến nay cũng chưa từng muốn phụ ai bao giờ.

Anh vẫn không dám thừa nhận, mãi đến khi tận tai nghe được chính miệng Mộc bá báo tin dữ mới thôi. Án này quả thật đã định chung cuộc rồi. Nhưng cho đến giờ phút này, anh vẫn không thể tin được. Bộ hạ quả thật đã đem tội phản quốc bán nước đóng đinh lên người cha anh mình, còn liên lụy đến chúng thần trong triều nữa. Anh sợ chuyện này một khi đã có biến hóa to lớn, vậy thì những gì hôm nay anh vất vả vượt trùng gai đạt được, chỉ sợ sẽ như ngọn lửa thiêu đốt tâm can, quay đầu lại chỉ còn là tay trắng.

Lặng nghe tiếng nước mắt rơi, tầm mắt Mộc Sách nhạt nhòa. Anh không nhìn rõ cảnh u ám trước mắt này muốn làm bạn với anh đến bao giờ đây. Cũng không nhìn rõ hình ảnh ngày xưa cha và anh ở trên lưng ngựa oai phong lẫm liệt. Anh thậm chí ngay cả bản thân mình cũng nhìn không rõ nữa.

Sau bao ngày ngồi một mình trong nhà tù tăm tối chờ đợi. Đêm nay, anh cuối cùng cũng có thể cúi đầu xuống, đối diện với tâm tính thiện lương mà thừa nhận. Những người đã từng cùng anh quen biết, đã cùng tồn tại trên đời, từng cùng chung máu mủ tình thâm với anh, từ hôm nay...

Đều đã chết.

....***....

Ba năm sau.

Năm Thiên nguyên thứ bốn mươi sáu, đại thọ của Thích Phùng Thánh Tâm Thái hậu, Bộ hạ đặc ban thánh mệnh, đại xá thiên hạ.

Mộc Sách nguyên bản đã nghĩ đến cuối đời cũng không có hy vọng bước ra khỏi ngục tù u tối, trong lúc thiên hạ được hưởng đại xá, không ngờ cũng được ân điển.

Bộ hạ cố ý hạ thánh dụ (lệnh vua buộc phải thi hành), sửa án tù chung thân của anh thành lưu đầy đến vùng tuyết mạc* Tây Bắc hai mươi năm. Mùa thu sang năm lập tức chấp hình. (*Tuyết mạc: sa mạc tuyết)

Mộc Sách còn nhớ rõ. Ngày lên đường, trong Vân kinh bao phủ bởi một tầng sương mỏng hiểm thấy. Anh ngồi trong chiếc xe gỗ chở tù nhân, xuyên qua hàng song sắt quay đầu nhìn lại. Đám sương mù bàng bạc dày đặc, lẫn khuất với mây bụi trên trời cao, nhấn chìm toàn bộ Vân kinh trong màn sương trắng đục. Vạn vật đều không thể nhìn rõ. Cũng giống như tương lai của anh, mù mịt đến nỗi, xa nhìn không ra hướng tiến, gần nhìn không rõ đường lui.

Anh không biết, rời khỏi rồi, cuộc đời anh có còn cơ hội được đặt chân bước lên mảnh đất này hay không nữa. Anh cũng không biết, ngoài tuyết mạc cách đây ngàn dặm, những ngày tháng chờ đợi anh sau này sẽ như thế nào.

Nhưng chỉ bước chân ra đi chưa quá một tháng, trong lòng Mộc Sách đã không còn đến nửa tia hy vọng mỏng manh. Vì anh biết rõ, bất luận là anh nuôi hy vọng về tương lai thế nào, đôi chân của anh cũng không thể có cơ hội bước đi trên vùng tuyết mạc kia nữa.

Hành trình đi chịu hình thật sự quá gian khổ. Ban ngày nhiệt độ rất cao. Mặt trời chiếu ánh nắng chói chang gay gắt, ngày ngày đều ở trên đỉnh đầu anh nhe răng cười cợt, giăng lưới lửa đến tận phía chân trời, làm như muốn nướng chín mỗi tấc da tấc thịt trên người anh vậy. Nhưng ban đêm, mỗi lúc trời vừa hưng hửng sáng, sương sớm giống như muốn nuốt chửng nhân thú, cũng như trăm ngàn vết roi ba năm nay vẫn chưa hề gián đoạn, hàng đêm quất véo trên lưng anh, từng chút từng chút tẩm rết buốt lên thân thể anh.

Ngày tháng nước sôi lửa bỏng như vậy, những vết thương mới sẹo cũ đau đớn không ngừng, anh vẫn có thể nhẫn nhịn. Nhưng nhiều nhất anh cũng chỉ chống đỡ được một tháng. Cách sống khi bị cầm nắm lúc bị phong hàn như thế, cho dù là mình đồng da sắt cũng không thể không khuất phục trước thần lực được.

Hoàng hôn hôm đó, hai gã quan binh áp giải tù nhân thái độ khác thường đi ở phía trước, dẫn cỗ xe chở tù rời xa thành trấn. Đến một chân núi hẻo lánh, hai gã áp tù quan đưa Mộc Sách đã mê man mấy ngày từ trên xe thả xuống đất. Một trong hai gã áp tù quan đưa tay thăm dò hơi thở anh.

“Vẫn còn hơi thở?”

“Nhưng thở nhiều thiếu hít.” Hắn cau mày, lui lại mấy bước, tránh xa mùi hôi thối gay mũi, bốc lên tận trời tỏa ra từ người Mộc Sách.

“Nếu hắn đã chịu không nổi, chúng ta có cần phải áp giải tù nhân này nữa không?”

Áp tù quan căn bản là phải áp giải xe tù đến tận tuyết mạc. Hắn lạnh lùng nói: “Ta thấy chúng ta cũng không cần đi nữa. Dù sao tiểu tử này đã bệnh nặng chỉ còn lại nửa cái mạng. Hơn nữa, Bệ hạ vốn cũng có ý muốn hắn chết. Không bằng hai ta giải quyết hắn tại đây là được.”

Mộc Sách đang sốt ê man bất tỉnh, bỗng bị những động tác tháo còng tay chân quá mức thô lỗ lay tỉnh. Thân thể anh bị chấn động mạnh. Lúc đó anh mới phát hiện, xe chở tù nhân không biết đã dừng lại từ bao giờ, bị bỏ lại một nơi tĩnh lặng, không nghe thấy bất cứ giọng nói nào.

“Mộc nhị thiếu gia, người cũng đứng trách hai ta độc ác. Theo như bệnh tình của người bây giờ, dù sao cũng không thể chịu đựng nổi những dằn xóc trên đường đi. Nếu tội lưu đầy đến vùng tuyết mạc Tây bắc cũng giống như tội chết, không bằng cứ để hai chúng ta tại nơi đây trực tiếp tiễn người đi. Người thấy thế nào?”

Mộc Sách nghe vậy, cố gắng từ từ mở mắt ra nhìn. Nhưng vì đã lâu rồi không được ăn cơm uống nước, chỉ một cử động nhỏ này cũng đã tước đi chút sức lực cuối cùng của anh.

“Ba năm nay có thể vì người ở trong ngục tối nên có chuyện còn chưa biết. Chỉ vì Mộc gia các người, Bệ hạ của chúng ta ngày nào cũng mất ngủ nghiêm trọng.” Áp tù quan ngồi xổm xuống, vỗ vỗ hai gò má trắng bệch của anh châm chọc, “Nếu người không chết, Bệ hạ càng không thoải mái. Có lẽ vì Bệ hạ không tìm ra lý do quang minh chính đại giết người. Người thử nói xem. Nếu còn làm cho Bệ hạ không thoải mái như vậy, mấy đại nhân cấp trên làm sao mà sống thoải mái được?”

Đường đường là vua của một nước nhưng lòng dạ lại nhỏ nhen vậy, một lòng chỉ vì muốn hả giận mà bức anh phải chết hay sao? Giết người không cần suy nghĩ sao. Cha và anh chẳng phải đã đền tội chuộc lỗi trước ngọ môn còn chưa đủ sao. Còn muốn bức người vô tội như anh chết đi để giải mối hận trong lòng Bệ hạ?

Mộc Sách không thể hiểu nổi, thở hổn hển, hít mất lại, dựa theo sắc trời hôn ám mà đánh giá khắp nơi...Thâm sơn dã lâm, không thấy chim muông, đến một dấu chân cũng khó kiếm. Thật là một nơi hoàn hảo để ra tay triệt hạ.

“Cho nên mới nói. Người cũng đừng oán hận chúng ta. Ta thành thật nói cho người biết. Thật ra hôm nay muốn giết người không phải chỉ có một mình Bệ hạ đâu.” Áp tù quan một tay túm lấy vạt áo rách nát trước ngực anh, vừa lôi vừa xách anh lên khỏi mặt đường, còn không quên để cho anh có được một cái chết rõ ràng. “Người cho rằng trong ba năm qua, ai đã hạ độc người? Ngoại trừ Bệ hạ, còn có hai vị cung phi nương nương cũng muốn người chết. Thái hậu nương nương cũng muốn người chết. Nếu người cứ cố sống không chết, chúng ta làm sao ăn nói với chủ nhân đây?”

“Nói nhiều với hắn như vậy làm gì? Cứ mau cho hắn mấy đá là được rồi.” Một tên áp tù quan khác đang dựa vào xe tù, không kiên nhẫn nữa liền nhắc nhở bạn, “Trời cũng sắp tối rồi. Ra khỏi cánh rừng chúng ta còn phải tìm chỗ nghỉ tạm qua đêm nữa.”

Mộc Sách nằm trên một bụi cỏ khô bên đường, lặng im bất động nhìn thẳng vào tên áp tù quan thân thể cao lớn, đứng sừng sững trước mặt anh như một bức tường thành bất khả xâm phạm.

Áp tù quan giơ cao chân đá anh một cước, “Kiếp sau đầu thai, nhớ phải mở to hai mắt xem trọng người ta nghe chưa.”

Từng cước từng cước đá thẳng vào ngực vào bụng anh. Khiến xương ngực anh rung lên từng tiếng. Máu tươi từ miệng anh không ngừng tuôn ra. Dòng máu nóng hồi thuận thể chảy xuôi xuống ướt đầm cần cỏ. Con đau nhức khiến anh choáng váng đến không chịu nổi. Chỉ qua mấy đá anh liền chết giắc ngất lịm.

Không gian lập tức im lặng không còn biết là ngày hay đêm. Tiếng bánh xe lăn cũng xa dần rồi mất hút. Giấc ngủ thâm trầm, dịu ngọt như vò mật ấm áp, lôi kéo anh chìm sâu vào một giấc mộng đẹp. Anh không bao giờ còn muốn tỉnh lại, không còn muốn phải đối mặt với tấm thân tàn phế chết khiếp của mình nữa. Nếu đã không cần phải tỉnh lại, không cần phải đối diện với những đợt tra tấn không ngừng đó nữa, mọi chuyện phía sau đã chấm dứt, anh chỉ cần thả lỏng thân mình, chậm chậm bước qua cánh cửa sinh tử ...

Đột nhiên, một loại xúc cảm ấm nóng mơn man hai gò má sớm đã tê lạnh như băng của anh, đưa hồn anh tưởng đã xa rời thần trí quay trở về. Ý thức mơ mơ hồ hồ. Anh nhú mi, cảm giác như có người đang vuốt ve khuôn mặt mình. Dưới thân thể lại truyền đến từng đợt chấn động do xe ngựa cán phải đá vụn xóc nảy tạo thành.

Người đó ôm anh vào lòng, không ngừng lấy khăn lau máu cứ từ miệng anh chảy ra. Đồng thời nâng cao nửa thân trên của anh, để phòng máu huyết có thể chảy ngược về phổi. Đôi tay ôn nhu, tựa như rất hiểu tâm ý anh, nhẹ nhàng chậm rãi vỗ về tứ chi đang không ngừng run rẩy vì đau đớn. Anh hơi co giật, giãy dụa, muốn trợn to hai mắt lên để nhìn rõ người này rốt cuộc là người phương nào, đón chờ anh phía trước là cửa tử hay cửa sinh.

“Đừng nhúc nhích nữa. Anh bị thương rất nặng.” Giọng nói mềm mại của nữ nhân, nhẹ nhàng vang lên bên tai Mộc Sách, kịp thời ngăn chặn anh làm động đến vết thương.

Hoa thẩm ngồi trong xe hỗ trợ tiểu thư, nhìn đến chiếc khăn đã ướt đầm máu, nhin không được, cao giọng thúc giục phu quân đang đánh xe đằng trước.

“Ông lão, nhanh tay một chút, gấp lắm rồi!” Đánh trúng chỗ nào mà xuất huyết nhiều đến vậy? Tiểu tử này muốn phun máu đến bao giờ đây?

Đại hân Hoa thúc đáp lời: “Không phải ta đang chạy đây sao?” Thật là, đường núi méo mó khúc khúc lắc lắc, giống như một con rắn nhỏ uốn lượn trên lưng núi. Sắc trời lại tối đến sắp không còn thấy năm ngón tay nữa rồi. Còn muốn chạy nhanh đến mức nào đây?

“Cố chịu nha.” Tô Mặc ôm Mộc Sách vào ngực, cúi người ghé sát vào tai anh nói, “Cũng sắp về đến nhà rồi, anh cố chịu một lúc nữa thôi.”

Nhà? Anh đâu còn nhà nữa...

Hơi thở ấm áp phảng phất bên vành tai, trong nháy mắt liền đánh tan thần trí, trút hết khí lực của anh. Anh gheo đầu qua, lại chìm vào hôn mê trong vòng tay của người nào đó.

Không biết đã qua bao lâu, Mộc Sách lại tỉnh, mơ hồ nghe thấy có tiếng người thảo luận trong một căn phòng khô ráo ấm áp. Âm lượng càng lúc càng lớn, càng lúc càng âm ỹ. Anh miễn cưỡng lần tìm nơi phát ra âm thanh. Vừa mới rồi, người con gái từng ở trên xe an ủi anh, hình như đang vội vàng chỉ huy trong phòng, sai người thêm than đốt lửa, lại còn hỏi bếp nước ấm thiêu trong phòng đã được chưa...

Cổ họng khát đến cháy khô, Mộc Sách nhin không được thè lưỡi muốn liếm quanh viền môi nứt nẻ. Không ngờ chỉ vừa động, mùi máu tanh nồng đậm lập tức xông lên miệng mũi. Anh bị nghẹn, không nhin được khụ ra vài ngụm máu tươi đang tắc trong cổ họng.

Tiếng huyền não trong phòng thoáng chốc tắt dần. Rất nhiều người liền chạy đến bên anh xem xét, mấy bàn tay cứ nắn nắn khám khám khắp người anh. Có người nâng cao gáy anh, lau giúp những tơ máu bên miệng. Có người nâng bên sườn, đều đặn vỗ nhẹ vào lưng anh. Còn có một đôi tay nhỏ bé ấm áp, vén hai ống tay áo của anh lên, cẩn thận thay anh xem mạch.

“Thế nào?” Sau khi đặt anh nằm lại xuống giường, Hoa thúc lại gần Tô Mặc hỏi.

“Rất rối loạn...” Hai chân mày của Tô Mặc nhăn tít lại, “Quả thực không muốn người ta sống sót mà.” Cũng không biết hẳn đặc tội với người nào mà bị hạ độc thủ, hại hẳn thành ra như vậy.

Người trước mặt, nhìn qua cũng chỉ còn lại một thân hình đã bị tàn phá đến lay lắt mà thôi. Không ngờ lúc bắt mạch, cô lại phát hiện có rất nhiều dòng chất độc chạy tới chạy lui trong cơ thể anh. Trong số đó có chỉ nhận ra được bốn loại, ai mà biết được còn có bao nhiêu đầu?

Cô nhìn đến tứ chi đang vụn vẹo của anh, cộng thêm xương ngực bị đánh löm xuống, lại nhìn đến ánh mắt anh, trong lòng càng thêm thương hại không thể đành lòng.

Có loại áp bức người như thế sao? Hẳn rồi cuộc đã phạm vào tội gì, đến từ đâu? Chỉ cần ngồi bên cạnh nhìn vào người hẳn, dưới ánh đuốc, mười ngón tay của hẳn hầu như đều đã bị ép nát. Gân mạch tay chân cũng bị người ta phá hủy. Trên ngực rõ ràng còn in lại mấy dấu chân. Cũng không biết tổng cộng hẳn bị gãy hết mấy cái xương ngực. Còn hai đầu gối hẳn thì khỏi phải bàn. Là ai tàn nhẫn đến mức tàn phá cả xương bánh chè* của hẳn như vậy? (*Xương bánh chè là một xương vùng lớn nhất cơ thể, nằm trong hệ thống duỗi đầu gối, che chở mặt trước khớp gối)

Hoa thúc thấy sắc mặt cô càng lúc càng ngưng trọng liền nóng vội nhắc nhở.

“Tiểu thư, cứ cho hẳn uống hết thuốc đi đã?” Nhìn hẳn, hơi thở mong manh, tựa như ngực không còn phập phồng nữa, thân mình cũng căng thẳng đến mức sờ không tới mạch. Nếu cứ như vậy chỉ sợ không thể trụ được bao lâu.

“Được, trước cứ cho uống hết chén này.”

Ba người liên thủ hợp lực đem một chén thuốc tặc mệnh (giữ mạng) lớn, nóng hằm hập giúp Mộc Sách nuốt vào. Tô Mặc đứng dậy đi tìm thêm càng nhiều nển, rồi dặn dò Hoa thăm đang cầm một hộp kim khâu đứng chờ sẵn đã lâu.

“Hoa thăm, phiền bà lại đây giúp hẳn châm cứu.” Tình hình trước mắt bọn họ cũng không tài nào giải hết độc mạn tính (độc có tác dụng chậm, lâu dài) không rõ lai lịch trong người hẳn. Nhưng tóm lại cứ cứu sống hẳn trước rồi tính tiếp.

Hoa thúc một mặt cẩn thận đề giữ Mộc Sách không cho anh cử động, một mặt đưa mấy cây nển đã được thắp sáng lại gần giúp thê tử hạ châm.

“Kế tiếp thế nào?”

“Cởi xiêm y của hẳn ra.” Tô Mặc nhanh chân bước ra ngoài. “Ta đi lấy thuốc xức thương cho hẳn. Các người giúp hẳn lau rửa sạch sẽ. Nhớ cẩn thận kéo chậm vào miệng vết thương.”

Sau khi nhanh chân đến phòng bếp sắc thuốc, chỉ trong chốc lát, Tô Mặc đã bưng một chén thuốc bước vào phòng khách. Cô kinh ngạc nhìn vợ chồng Hoa gia đang đứng trước giường, giống như đang giằng co với người bệnh trên giường.

“Sao còn thất thần ở đó mà không ra tay?”

Hoa thăm khó xử chỉ vào kẻ trên giường bị thương mà không chịu phối hợp. “Tiểu thư, hẳn...”

“Tĩnh rồi?” Tô Mặc tiến lên, bất ngờ phát hiện Mộc Sách sau khi uống hết chén thuốc kia đã tỉnh lại.

“Bây giờ phải làm sao?” Hoa thúc thật không đành lòng, cúi đầu nhìn Mộc Sách đang lấy hai bàn tay đã bị nát đứt hết mấy đầu ngón tay, khư khư ôm chặt xiêm y trên người, không cho bọn họ cởi bỏ.

“Nhanh tay làm theo đi.” Tô Mặc xuống tay, động tác rất gọn gàng, tựa như bóc vỏ quýt. Nhoáng cái đã tháo gỡ mấy ngón tay đang khư khư túm giữ quần áo.

Mộc Sách mới tỉnh được phân nửa thần trí, mệt mỏi rên rỉ “Người...”

“Ngoan đi, phối hợp một chút.” Cô thần nhiên nói xong, lấy khăn thấm chút nước ấm rồi bắt đầu lau chùi vùng ngực chẳng chịt biết bao vết máu của anh.

“Phải xem rõ thương thế của anh mới chữa được.” Sau khi mơ hồ lau đi những vết máu bẩn nhất, cô ý bảo Hoa thắm cùng cô lật người hấn qua, muốn lau sạch phía sau lưng. Nhưng ánh mắt vừa chạm đến phần lưng của anh, Hoa thắm bên cạnh lập tức nhịn không được, hốc mắt đỏ au.

Những vết roi đã cũ nhiều không đếm nổi, rậm rạp trải rộng toàn bộ tấm lưng anh. Khiến người nào nhìn thấy cũng không thể đành lòng. Bên cạnh những vết thương cũ đã chuyển thành sẹo trắng còn có những vết roi mới gần đây, lực quất mạnh đến mức xé toạc da thịt để lộ cả cơ bắp ra ngoài. Sắc thịt thối đỏ thẫm, giương nanh múa vuốt như muốn nhảy ra khỏi tấm lưng, mừng mủ chảy nước vàng, tanh hôi không ngửi được.

Ba người nhất thời thất thần trầm mặc. Những vết thương roi vọt phức tạp kia, không hiểu sao cứ khiến đáy mắt ba người chầm chậm lờ lờ lửa giận...

Chân tướng của những vết thương này là gì?

Ba người bọn họ không thể nào tưởng tượng nổi, cũng không cách gì đoán ra được. Bởi vì, người bình thường làm sao có thể chịu đựng được đau đớn nhường ấy? Những vết thương kia đều là nỗi đau thấu tim cả. Nhưng người khách xa lạ nằm trước mặt bọn họ kia, từ đầu đến cuối cũng chưa hề rên đau một tiếng, dù chỉ trong cổ họng.

Mộc Sách ra sức tránh né mọi người để nằm trở xuống, khàn khàn nói: “Cô nương, nam nữ khác biệt không thể...”

“Lương y như từ mẫu. Ở đây không có nam nữ, chỉ có từ mẫu thôi.” Tô Mặc nhanh chóng xua tan cảm giác chua xót đang dâng lên trong lòng, một lần nữa xốc lại tinh thần, “Huống hồ ở đây trăng mờ gió cao, đỉnh núi này không có ai lui tới. Làm gì có ai rảnh rỗi đến đây cùng anh thảo luận vấn đề lễ giáo chứ?”

Hoa thúc cũng hấp hấp cái mũi, hòa theo “Đúng vậy đúng vậy. Chúng ta không nói, thật sự sẽ không có ai biết được cậu cùng người nào nam nữ tương thân ái.”

Thấy Mộc Sách có vẻ vẫn không muốn phối hợp, Tô Mặc liền xoay mặt hấn lại, nhìn thẳng vào đôi mắt hấn, gần từng tiếng nói:

“Theo như những gì ba chúng ta khám qua. Gân mạch toàn thân của anh đã đứt đến bảy tám phần rồi. Xương cốt cũng bị đứt gãy hết phân nửa. Trong người còn bị trúng độc nữa. Nếu cứ chần chờ mãi không chịu chữa trị, sau này cho dù anh có may mắn không chết, cũng sẽ tàn phế suốt đời.”

Hoa thắm tiếp lời, dõ dạnh hấn: “Cho nên, cậu ngoan đi, nhắm mắt ngủ một giấc. Đợi chúng ta mổ xong rồi khâu lại, vết thương sẽ rất mau lành lại thôi.”

“Khâu khâu...mổ mổ?” Mộc Sách nghe xong, thần trí đang muốn ngất đi lại lập tức bừng tỉnh một nửa, nhịn không được trừng lớn mắt nhìn bà.

“Chuyện nhỏ thôi mà, đừng quá để ý.” Hoa thắm khoát tay. Thừa dịp hấn không chú ý liền thuận tay cời luôn đôi giày của hấn ra.

“Ta thật sự có thể ở lại đây?”

Cô dừng một chút, ánh mắt thâm trầm, biến hóa kỳ lạ nhìn anh hồi lâu.

“Đương nhiên có thể, cũng chỉ là thêm một đôi đũa thôi.”

Cứu người như cứu hỏa, Tô Mặc cũng không thêm để ý đến người bệnh không hề đồng ý, tự mình ra lệnh.

“Hoa thúc, cởi quần hấn ra, nhìn xem trên đùi hấn có vết thương nào hay không.” Chiếc quần chỉ ngắn đến đầu gối kia thật sự nhìn rất chướng mắt. Cô cũng không nghĩ đến chỗ đó mà cũng bị thương.

“Các người...” Mộc Sách không thể động đậy, chỉ có thể như cá nằm trên thớt mặc cho người ta chặt chém. Bởi vì Hoa thúc đã dùng hai tay áo kìm chặt người anh rồi.

“Không sao đâu mà. Đại thúc ta chỉ nhìn một thoáng thôi, bằng không làm sao tiểu thư nhà ta biết bệnh thế nào mà hốt đúng thuốc được?” Hoa thúc khách khí cười cười với anh. Chờ đến khi hai người phụ nữ trong phòng đã xoay người đi hướng khác rồi, liền nhanh tay lẹ chân cởi quần anh ra, rồi cẩn thận sờ nắn

xem khám. Xong xuôi, ông trùm một tấm mền đã được chuẩn bị sẵn, đắp lên thân thể đang phát run của anh.

Sau khi bước lên báo cáo tình hình thương thế, Hoa thúc liền cùng với hai người phụ nữ làm thành một vòng tròn, châu đầu ghé tai nhau thảo luận. Một hồi thảo luận này kéo dài hết hai tuần trà vẫn chưa xong. Điều này làm cho Mộc Sách nằm đợi hồi lâu, nhin không được nhìn nhìn bóng dáng ba người bọn họ mà sinh ra lòng nghi ngờ.

“Các người... Rốt cuộc có thể hay không?” Vì sao anh càng nghe càng cảm thấy không ổn chút nào? Ba người này, bọn họ không phải đang giả dạng đại phu đấy chứ. Hay là cũng chỉ là người ngoài nghề mới đọc qua được một ít sách y thuật mà thôi chẳng?

“Y thuật?” Tô Mặc quay đầu lại, thấy rõ rành rành vẻ hoài nghi trên gương mặt anh.

Mộc Sách suy yếu, gật gật đầu với cô.

“Không nhìn thấy chúng tôi đang bàn bạc chi tiết hay sao?” Tô Mặc khẽ lườm anh một cái rồi lại tiếp tục chụm đầu vào, nhiệt tình trao đổi, “Tiếp tục, tiếp tục đi.”

Đồng lửa cháy bập bùng quanh giường, kéo dài hình bóng ba người bọn họ đến tận mặt tường nhà. Mộc Sách tìm chút khí lực còn sót lại thử nhúc nhích mấy ngón tay, chưa từ bỏ ý định giật kéo ống tay áo của Tô Mặc.

Tô Mặc không thể không trấn an anh trước, “Ba người chúng ta mặc dù biết rõ mấy loại y thuật, nhưng chúng ta cũng phải đạt được sự phân công thỏa đáng mới có thể chiếu cố người được.”

“Phân công?”

“Đúng vậy đúng vậy. Ví như ta đây, ta cũng chỉ biết nối xương thôi.” Hoa thúc thò khuôn mặt thật to, tươi cười, ghé đến trước mặt anh vui tươi hơn hử giải thích.

Tô Mặc giơ tay phát biểu, “Tôi sẽ bắt mạch phối thuốc.”

“Ta sẽ thêu hoa.” Hoa thắm bổ sung một câu càng khiến trái tim Mộc Sách giật thót.

Hai người kia lập tức ăn ý, đồng loạt đánh vào gáy Hoa thắm một phát.

Hoa thắm ôm đầu, oan oan ức ức sửa miệng: “Ta sẽ khâu miệng vết thương...”

Đại khái thảo luận xong xuôi rồi, ba người bọn họ mạnh người nào người nấy trở về phòng tìm kiếm thu thập công cụ dụng cụ. Đồng thời dọn dẹp giường chiếu, trải lên trên một chiếc khăn vải bố sạch sẽ rồi hợp lực khiêng Mộc Sách lên giường nằm.

Lúc Hoa thúc, Hoa thắm vẫn còn ở trong phòng vội vàng chuẩn bị này nọ, Tô Mặc mang đến chén canh đã hầm sẵn trước đó đem đi hâm lại, rồi từng muỗng từng muỗng đút vào miệng cho anh.

“Tôi... không muốn chết...” Mộc Sách đối với tài y thuật của bọn họ vẫn không thể hoàn toàn tín nhiệm, khó khăn nuốt vào rất nhiều canh thuốc, cố gắng mở đôi mắt sưng húp, thử tìm trên người cô một điều gì đó có thể giúp anh an tâm hơn.

“Chúng tôi sẽ không để cho anh chết đâu.” Tô Mặc lấy khăn lau mấy giọt nước chảy ra từ khóe miệng anh, “Anh yên tâm, tuyệt đối sẽ không có chuyện đó.”

“Thật không?”

“Ừm, tôi cam đoan.” Cô trầm ỏn gật đầu, đút hết số canh thuốc còn lại.

Mộc Sách uống xong giọt canh thuốc cuối cùng, cơn buồn ngủ mãnh liệt chậm rãi kéo đến. Lúc cô muốn đứng dậy rồi đi, anh lấy lòng bàn tay len lút kéo thật nhanh góc tay áo của cô.

“Đừng quên... cô đã hứa...”

“Đúng, tôi hứa với anh. Đợi khi anh tỉnh lại rồi, chắc chắn sẽ cảm thấy tốt hơn nhiều.” Tô Mặc lấy tay vén lên vài sợi tóc lòa xòa trên trán anh, mỉm cười nhìn anh đang buồn ngủ đến díp cả hai mắt.

“Đừng tắt đèn...”

Tô Mặc cúi đầu nhìn xuống, thấy trên cổ tay anh hằn lên rất rõ vết khóa còng, bèn vuốt ve cảm anh.

“Biết rồi.” Mấy đầu ngón tay cô tựa như một làn gió xuân thổi qua mi mắt anh, “Biết rồi, an tâm ngủ đi.”

.....***.....

Gió lớn tuyết giá từ trên dãy Viễn Sơn nặng nề mơ hồ hiện ra, mùa đông giá rét chính thức tuyên bố bãi giá nhân gian.

Lại nói tiếp. Mộc Sách ở lại nơi được gọi là đỉnh núi Đào Hoa sơn đã được gần bốn tháng. Mấy ngày nay, Mộc Sách chẳng những đánh một vòng trước Quỷ Môn quan trở về, thân thể đại khái cũng đã hồi phục nguyên trạng. Hơn nữa, anh còn hiểu rõ được tình hình chung của gia đình ân nhân.

“Ôi, cứu được một mạng của anh, nguyên một ổ gà đều tiêu tan hết rồi. Ngẫm lại cũng thấy anh thật đáng nể nha.”

Sau khi ăn xong bữa cơm trưa thì đã quá Ngọ. Tô Mặc tiến vào khách phòng (phòng dành cho khách ở) thu thập chén bát cho Mộc Sách, lại đột nhiên nhìn vào bát canh gà lớn bị Mộc Sách húp hết không thừa một giọt, thản nhiên cảm khái.

Hoa thúc không chút do dự liền phụ họa “Đúng vậy đúng vậy, trước kia ổ gà này chúng ta còn luyện tiếu không dám ăn.”

“Giống như bây giờ vậy, tất cả đều chuyên dụng hết cho người khách hiếm thấy như cậu dùng để dưỡng bệnh tẩm bổ rồi.” Hoa thẩm đứng bên cạnh giường giúp anh vén góc chăn, cũng chịu khó vun lời.

Mộc Sách im lặng tiếp nhận công kích liên tiếp của bọn họ. Sau một lúc lâu, anh thản nhiên hỏi.

“Thịt gà đâu?”

“Hả?” Bọn họ thật không thể ngờ được anh lại hỏi câu này.

“Ngày ngày tôi được uống đều là canh gà, còn thịt gà đâu?” Ánh mắt của anh đảo một vòng qua mấy gương mặt không hề lộ vẻ chột dạ chút nào kia, “Đều đã vào bụng ai rồi?” Bọn họ cũng không đi tìm cái gương mà soi thử xem. Trông bọn họ kia, một đám người đều ăn uống no nê đến khóe miệng cũng bóng lưỡng cả, khí sắc tốt khỏe cứ như đang thời hồi xuân vậy.

Nói thì chậm, tiến biến rất nhanh. Lập tức ba người đồng loạt giơ tay chỉ vào lẫn nhau đổ tội.

“...” Anh xem như đã dần dần hiểu rõ bản tính của ân nhân cứu mạng rồi.

“Khụ khụ.” Tô Mặc che giấu vẻ ngượng ngùng bằng cách giả bận rộn, “Thừa lúc hôm nay trời tuyết không lớn, mau làm việc đi, đừng chen chúc ở trong phòng này nói mấy chuyện vô bổ nữa.”

“Biết rồi.” Hai vợ chồng vui vẻ đáp lời.

Trong phòng lúc này còn náo nhiệt om xòm, sau khi vợ chồng Hoa gia ra khỏi cửa thì lập tức im lặng thanh tịnh rất nhiều. Trong phòng im lặng đến nỗi chỉ nghe thấy tiếng bước chân của Tô Mặc đi tới đi lui.

“Ngủ không được sao?” Sau khi thu dọn bàn ghế sạch sẽ, Tô Mặc ngồi ghé xuống giường anh.

Anh khẽ cười khổ, “Cứ thao thức đến sáng.”

“Vậy đứng lên hoạt động gân cốt một chút đi.”

Làm sao mà hoạt động?

Sức khỏe của anh còn chưa hoàn toàn hồi phục, đi đứng cũng không có sức. Hơn nữa, ngoài trời đổ tuyết lớn đến mấy ngày liền. Nhìn bên ngoài phủ một lớp tuyết dày đặc, mỗi bước đi đều ngập tuyết đến tận bắp đùi. Anh cử động không tiện nên cũng không muốn làm phiền cô thêm nữa.

Tô Mặc nhìn anh cười cười, thuận thực nắm cánh tay anh khoát lên vai cô, tựa như đã làm mấy trăm lần rồi, trực tiếp nửa tựa nửa đỡ giúp anh đứng lên, dẫn anh đi thẳng đến phòng bếp, nơi cô thường hay lui tới.

Sau khi dìu anh đến ngồi xuống một chiếc giường nhỏ trong góc bếp xong, cô mang đến cho anh một chậu đầy hạt dẻ đã hấp chín để nguội, muốn anh bóc vỏ.

“Phụ một tay đi, tối nay chúng ta ăn cơm hạt dẻ.” Hoa thúc từng nói, mấy đầu ngón tay của anh cần tập cử động thêm mới có thể sớm ngày khôi phục lại nguyên trạng.

Mộc Sách nhặt lên một hạt tròn tròn sáng bóng trơn tru, theo lời cô, dùng mười đầu ngón tay thon dài đã được nối xương, bắt đầu bóc tách lớp vỏ. Hương thơm thoang thoảng từ những hạt dẻ được bóc vỏ lan tỏa hòa quyện vào hương vị hỗn hợp trong phòng bếp.

Anh phải mất một lúc lâu mới bóc xong một chậu hạt dẻ. Anh nhìn hình dáng Tô Mặc đứng trước táp đài (mặt bếp – nấu bằng điện hoặc khí đốt), giật mình nhớ lại. Mấy tháng nay, ba người bọn họ đã làm cách nào để hợp lực cứu sống anh vậy.

Cũng không biết ba người bọn họ có từng báii vị cao nhân thế ngoại nào làm sư phụ hay không. Lúc trước cô có nói phải phân công hợp lực của ba người mới có thể chữa khỏi thương thế của anh. Trên thực tế quả đúng là như vậy thật.

Lúc trước, linh ngục phụng mệnh phế bỏ toàn bộ võ công của anh, đã cố ý phá đứt gân mạch, nhưng nay đã được tay nghề inh của Hoa thẩm nối lại. Bà còn cắt bỏ lớp thịt thối sau lưng anh, khâu lại miệng vết thương do roi vọt gây ra. Hoa thúc cũng phải mất gần một tháng mới có thể nối lại hết được những khớp xương bị đứt đoạn trên người anh. Ông cứ cần nhẫn nại, bắt anh phải nhớ kiêng động đến xương cốt trong vòng một trăm ngày, còn phải nằm cứng trên giường suốt ba tháng. Còn Tô Mặc, cô cuối cùng cũng đã điều tra ra tổng cộng trên người anh có bao nhiêu loại độc. Vì năm loại độc mạn tính (độc có tác dụng chậm, lâu dài) này hiệu quả không giống nhau, hàng ngày mỗi khi anh vừa mở mắt, điều anh nhìn thấy đầu tiên luôn là Tô Mặc, trên tay cầm một chén thuốc đứng trước giường anh. Hàng ngày mỗi khi anh chuẩn bị nhắm mắt chìm vào giấc ngủ, đứng ở trước giường, lại là cô, đang cầm một chén thuốc khác.

Mùi thuốc nồng đậm, ngày ngày tràn ngập mọi nơi trong căn nhà trên đỉnh núi này. Hoa thúc cứ năm ba ngày lại mang đến cho anh thuốc trị thương tự chế. Hoa thẩm mỗi ngày đều cười meo meo mang kim khâu đến chỗ anh. Trong nhà, người phụ trách nấu nướng là Tô Mặc lại chỉ ước sao anh có thể có hai cái bao tử để có thể tổng hết bao nhiêu là thức ăn đồ uống vào miệng anh.

Trải qua kiếp sống hơn ba năm trong nhà tù tăm tối, anh vốn tưởng rằng tay chân mình nhất định đã bị phế bỏ rồi. Vậy mà qua bàn tay tài năng tuyệt diệu của bọn họ, các bộ phận trên thân thể anh đã dần dần khởi sắc: Thân hình dài thượt của anh không còn gầy trơ xương, gió thổi liền bay như trước nữa; sắc mặt anh cũng không còn vàng như sáp nến, sau khi uống mấy thang thuốc thượng đẳng liền cảm thấy dễ chịu hẳn, bây giờ hai má anh còn có vẻ phúng phính, hồng hào khỏe mạnh.

Lắng nghe tiếng củi lửa cháy bập bùng rạo rức trên bếp làm ột góc phòng bếp ấm áp lò sưởi, Mộc Sách tựa vào cửa sổ nhìn ra. Bên ngoài, gió lạnh như cắt da cắt thịt. Khắp núi rừng bị bao phủ trong một vùng tuyết dày đặc. Cả dãy núi đều là một màu trắng xóa. Phía chân trời là một mảnh sương mù mờ mịt.

Cũng không biết vợ chồng Hoa gia bây giờ đã đánh xe đi đến đâu rồi... Đã nhiều ngày qua, hai người bọn họ ngày ngày đều vội vã xuống núi chọn mua thức ăn, để tránh đụng phải những trận gió tuyết lớn từ phía sau núi tràn đến. Nếu không, cả nhà bốn cái miệng ăn sẽ bị đói chết trên đỉnh núi này.

Anh liếc mắt nhìn qua. Trước táp đài, Tô Mặc đã rửa sạch mấy con cá Hoa thúc vừa câu được lúc sáng sớm trong sơn đầm (hồ nước trong núi), lại chuẩn bị hầm canh cá cho anh ăn tẩm bổ. Nghe nói có tác dụng thu khẹp miệng vết thương. Nhìn bóng dáng cô đã trở nên quen thuộc, anh không khỏi tinh tế nhớ lại những chuyện về cô.

Từ khi quen biết cô đến giờ, anh hay nghe hai người khác trong nhà gọi cô. Một người gọi cô là tiểu thư, một người lại gọi cô là Tam cô nương. Nghe Hoa thúc nói, vợ chồng bọn họ được người nhà của Tô Tam cô nương giao phó. Từ ngày Tô lão gia cử mọi người đến Vân Kinh mở hiệu thuốc, hai người bọn họ vẫn luôn theo sát Tam cô nương đến đỉnh núi Đào Hoa sơn này nương tựa nhau mà sống.

Nhưng vì sao Tô gia lại chỉ để lại một mình cô mà không cùng cô đến Vân Kinh?

Tô Mặc đứng trước táp đài, hôm nay cô lại tết mái tóc dài thành hai cái bím vì không muốn bị nó làm

vương vúi công việc. Ngọn lửa cháy trong lò bên dưới táo đài chiếu sáng gương mặt cô, tuy không hề tô son điểm phấn nhưng vẫn khiến người ta cảm nhận được vẻ xinh đẹp trong sáng.

Tuy rằng anh chưa bao giờ mở miệng hỏi, nhưng trông dáng vẻ của cô thì ước chừng cũng khoảng hai mươi tuổi, đã sớm qua tuổi xuân sắc để lấy chồng ... Anh im lặng dời tầm mắt xuống dưới, chăm chú nhìn vào chân phải bị tật của cô, trong lòng thoáng đau. Anh nghĩ, có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến cô đến nay vẫn chưa lập gia đình.

Khi gian bếp đã tràn ngập hương thơm thịt chín, Mộc Sách nhìn vào thành quả cô bận rộn này giờ.

“Hôm nay món ăn trông phong phú quá nhỉ?” Không phải còn hơn nửa tháng nữa mới qua năm mới sao?

“Canh cá là cho anh bổ xương, thu miệng vết thương. Thịt thỏ hầm là hy vọng đổi mới khẩu vị cho anh ăn nhiều thịt hơn một chút.”

Tô Mặc giải thích, cũng không quay đầu lại nhìn anh, “Chén súp bên góc này là cho anh bổ khí.”

Tận đáy lòng anh chợt dâng lên niềm cảm kích. Trong nhất thời, trái tim Mộc Sách được chất đầy đồ ăn, no nê mỹ mãn. Anh có chút không thừa nhận nổi, lại nhắm chặt hai mắt rồi quay đầu nhìn ra cửa sổ, nơi đỉnh Viên Sơn phủ đầy băng tuyết, không dám nhìn đến bóng dáng cô luôn vì anh vất vả nữa.

Tô mặc đã xong việc, xoay người nhìn lại, thấy anh bồn thần sững sờ bên cửa sổ, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì. Cô tự tiện đổ một ít tiên được chuyên dụng trong tiểu hồ lô vào trong chén súp, đợi đến khi thân chén nguội bớt mới dúm vào tay anh, muốn anh cầm lấy từ từ mà uống.

“Thật ấm áp.”

Mộc Sách cúi đầu nhìn chén súp hầm nhân sâm tỏa ra ánh sáng vàng óng ánh, sền sệt như mật. Tuy là cố nguyên bổ khí nhưng vừa liếc mắt nhìn đã biết món này rất đắt. Vậy mà Tô Mặc lại như không cần tiền, ngày nào cũng hầm cho anh làm nước uống.

“Lần sau có đứng trước cửa sổ thì nhớ mặc thêm áo vào.” Cô đi vào phòng Hoa thẩm lấy một tấm áo lớn mà bà tự tay may cho anh, ném lên vai anh, còn thuận tay thay anh đóng cửa sổ lại, “Anh còn chưa có khỏe hẳn, nhất là xương cốt toàn thân, không thể để nhiễm lạnh được.”

“Tôi...” Anh do dự muốn nói nhưng lại không biết phải biểu đạt như thế nào.

“Ừm?”

“Không có gì.”

“Chúng ta đi làm công chuyện hôm nay đi.” Cô bưng đến một cái chậu đồng lớn. Đổ vào chậu sâm sắp nước ấm để ngâm chân. Sau đó kéo chiếc ghế nhỏ đến ngồi trước mặt anh, cởi giày, xắn cao ống quần cho anh.

Mộc Sách nhìn cô thuần thục đặt trên đầu gối một chiếc khăn bố sạch sẽ, đợi anh ngâm nóng chân xong liền đặt một chân anh lên đầu gối cô lau khô. Sau đó, cô cầm một chiếc hộp lớn, cũng không biết đã bỏ thêm phương thuốc mỡ gì, cẩn thận bấm vào huyệt đạo trên lòng bàn chân của anh. Đôi tay nhỏ bé từ từ xoa bóp từ dưới lên trên, thông thả dao động xoa bóp đến chỗ đầu gối bị đau của anh. Từng bước từng bước, giúp anh thư giãn, quên đi những đau đớn suốt ba năm sống trong màn đêm giá rét.

Ban đầu, anh còn có thể cự tuyệt những hành động quá mức thân thiết này của cô. Nhưng cô cứ luôn miệng nói lương y như từ mẫu gì đó, nói cứ xem cô như mẹ anh đi, vậy thì cần gì phải để tâm đến mấy chuyện đó nữa? Dần dần về sau này, anh cũng hình thành một thói quen tự nhiên. Chữ “không” quen thuộc, từng luôn được thốt ra từ miệng anh, đứng trước niềm hy vọng cô mong anh khôi phục khỏe mạnh thân thể, cũng không còn có thể nói ra được nữa.

“Đau không?” Khi thấy trên trán anh bắt đầu rỉ rả mồ hôi, cô ngừng đầu lên, dịu dàng hỏi.

“Rất tốt.”

“Nếu đau thì cứ nói, đừng cứ cắn răng chịu đựng, biết không.” Cô buông chân anh nhúng lại vào chậu nước ấm, bắt đầu nhắc lên chân bên kia.

“Biết rồi.”

“Sáng nay thức dậy, Hoa thắm có châm cứu cho anh không?” Tô Mặc lại hỏi. Cô rất sợ Hoa thắm mắc bệnh lãng trí kia hôm nay lại quên khuấy mất.

“Có, bà không quên.”

“Đêm qua không nghe thấy anh ho nữa, xương ngực còn đau không?” Hai chân đều đã được xoa bóp xong. Cô đắp hai chiếc khăn ướt nhẹp, nóng hừng hực lên đầu gối anh.

Lúc này anh mới nhớ đến, phòng ngủ của cô ở ngay cách vách phòng anh, “Khỏe hơn nhiều rồi. Trước khi ngủ có chiếu theo những gì cô dặn, dùng khăn nóng đắp qua rồi mới ngủ.”

Sau khi trả lời hết những câu hỏi mà ngày nào cô cũng sẽ hỏi, hai người bọn họ cũng không nói gì nữa. Mộc Sách không nói nhìn cô, ánh nhìn cũng thật sự chuyên chú. Điều này làm cho cô không được tự nhiên, rụt vai.

“Anh làm gì mà nhìn tôi chằm chằm vậy?” Cô ngẩng đầu, ánh mắt tràn ngập nghi hoặc nhìn anh.

“Có vài chuyện, tôi muốn hỏi một chút.” Điều này anh đã canh cánh trong lòng từ lâu lắm rồi.

Cô phóng khoáng, “Hỏi đi.”

“Vì sao lại cứu tôi?”

“Muốn cứu thì cứu thôi.” Vậy mà cũng hỏi. Cô là thầy thuốc mà, chẳng lẽ muốn cô thấy chết không cứu sao được?

“Cho dù không rõ lai lịch tôi thế nào sao?” Ngày đó khi cứu anh, nhất định cô cũng phát hiện ra hai chiếc còng tay còng chân kia.

“Anh vẫn để ý đến chuyện này sao?” Cô vỗ vỗ đầu gối. Không ngờ một bệnh nhân nên dưỡng bệnh cho tốt như anh, đầu óc lại cứ không an phận như vậy. Không có việc gì lại muốn nghĩ đông nghĩ tây nhiều như vậy.

“Đúng vậy.” Nhiều năm sống trong sự nghi ngờ, khiến anh cho dù vẫn cảm tạ ân tình cô dành cho anh như thế, nhưng lại không thể tự nhủ bản thân từ bỏ hoài nghi để hoàn toàn tin tưởng vào thiện ý này.

Tô Mặc trầm ngâm chốc lát. Lấy khăn bố lau sạch thuốc mỡ trên tay rồi đứng dậy đi đến tủ chén nhỏ trong phòng bếp. Mở ngăn kéo lấy ra một phong thư được gửi đến từ hai tháng trước.

“Ở đây có một phong thư, anh đọc đi.” Cô đưa thư cho anh, rồi lại ngồi xuống trước mặt anh, cầm lấy thuốc mỡ tiếp tục công việc đang còn dang dở.

Đọc thư xong, vì nội dung trong thư khiến Mộc Sách vô cùng khiếp sợ, anh rút cẳng chân đang đặt trên đầu gối cô về, đột nhiên đứng lên. Nhưng Tô Mặc đã có chuẩn bị từ trước, liền nhanh chóng vươn hai tay bắt lại, kéo anh ngồi về chỗ cũ.

“Đừng lộn xộn. Không chữa trị cho tốt, anh muốn sau này bị thọt chân giống như tôi hay sao?” Biết chắc anh sẽ có phản ứng này mà.

Mộc Sách nắm được cổ tay cô, thần sắc lạnh lạnh quát mắt nhìn.

“Cô làm sao biết được tôi là ai?”

“Hơn ba năm trước ở Vân Kinh, tôi đã từng gặp anh trên đường.” Cô không chút hoang mang, gạt bàn tay đang bầu chặt kia ra.

Giọng nói của anh nhất thời lại thêm vài phần lạnh lùng, “Nếu nói vậy, là cô cố ý cứu tôi?”

“Cũng không phải.” Tô Mặc cẩn thận tránh khỏi ánh mắt đáng sợ của anh, “Hôm cứu anh, ban đầu tôi vẫn chưa nhận ra anh. Bởi vậy, không phải là tôi cố ý cứu anh đâu. Khấp mặt anh đều bị đánh cho sưng húp lên, làm sao nhận ra được là ai. Vì tôi không biết anh tại sao lại rơi vào hoàn cảnh như thế, nên mới viết thư gửi đến hỏi gia tỷ đã được gả vào một nhà ở Vân Kinh. Bức thư này chính là thư hồi âm.”

Việc anh đang ở đây, nếu như người thân của cô cũng đã biết, như vậy người thân của cô có đi báo cho người khác, hoặc vô tình tiết lộ cho những người có liên quan đến vụ án này hay không...

Tô Mặc đã nhìn ra đến tám phần suy nghĩ của anh, trực tiếp cắt ngang ý tưởng trong đầu anh, “Yên tâm đi. Ở trong thư tôi chỉ thuận miệng hỏi qua thôi, vẫn không nói ra chuyện lúc đó. Tôi không tính khai anh ra đâu.”

Mộc Sách trầm mặc nhìn cô vừa nói hết lời lại tiếp tục xoa bóp huyết bàn chân cho anh nhịp nhàng như cũ.

“Cô có ý đồ gì?” Những năm gần đây, sau khi lần lượt ném trái tình người ấm lạnh trong triều và kinh thành, anh không thể không hỏi như vậy. Cũng khó lòng ngăn cản bản thân cân nhắc cẩn thận về phẩm chất con người ngày càng trở nên âm hiểm khó lường.

“Đừng tự đề cao bản thân mình quá như vậy.” Tô Mặc tức giận ném cho anh một ánh mắt khinh thường. “Bốn cô nương có nhà có đất, tiền bạc cũng không thiếu. Còn nữa, anh có tội hay không thì có liên quan gì đến tôi. Tôi chỉ đi ngang qua, tiện tay nhặt anh về mà thôi.”

Sự thật là như vậy sao?

“Không tin?” Cô nhìn bộ dạng anh mi tâm trùng kết, nói tiếp. “Vậy cứ đợi thời gian trả lời vậy. Nói đi thì cũng nên nói lại. Anh chỉ là một tên tù khổ sai bị cách chức, còn mang trọng tội tru cử tộc, có giá trị gì để tôi lợi dụng đâu?”

Anh rõ ràng nhẹ hẫng lòng, “Lời này nói cũng đúng...” Anh bây giờ không tiền không thế, cho dù có lừa gạt lợi dụng anh cũng chẳng được chút lợi lộc gì, cũng chẳng tìm ra được trên người anh chút ưu việt nào nữa.

“Tốt lắm, đừng nghĩ nhiều nữa. Uống hết chén súp này rồi nằm xuống nghỉ ngơi một chút. Tôi đến kho chứa củ lấy thêm củ lửa về.”

“Cô nương.” Cô thu dọn chậu đồng xong đang chuẩn bị đi thì Mộc Sách khẽ gọi lại.

Nàng nghiêng mặt lại nhìn, “Ừm?”

Anh cảm thấy mình phải nói rõ ràng: “Tôi không cố ý bỏ trốn, là nhóm áp tù quan thấy tôi lâm bệnh quá nặng nên cố ý vắt tôi xuống đường nằm chờ chết.”

“Tôi biết.” Tô Mặc gật gật đầu, cũng không sửa lại. Thật ra anh không phải là nằm chờ chết, mà là bị người ta đá gãy xương ngực đến suýt chết.

“Lưu tôi ở lại đây, say này có thể sẽ mang phiền toái đến cho các người không?” Đối với ân nhân đã cứu anh một mạng này, anh cũng không hy vọng bọn họ đang sống trên đỉnh núi không tranh giành thế sự, lại vì duyên cớ gặp anh mà bị quấy rầy cuộc sống vốn yên bình này.

Tô Mặc phì cười, nói: “Có thể phiền được thì cứ phiền, núi non hoang dã thì không nên phiền sao? Anh cứ an tâm dưỡng thương đi.”

2. Chương 2

“Nuôi ngựa lớn có thể kéo xe, vỗ béo gà có thể giết thịt, nuôi người ập lên thì ...”

Tô Mặc bỏ lửng câu nói, vợ chồng Hoa thị ngồi chung một chỗ với nàng ở trong phòng cũng tùy thời đưa mắt liếc qua, không nói năng không cử động, cứ nhìn chăm chăm vào Mộc Sách.

Sau lưng đột nhiên lướt qua một cơn gió lạnh khiến Mộc Sách run rẩy cả người. Anh hơi bất an nhìn người vừa phát ngôn, Tô Mặc.

Lúc trước là ai nói chỉ như thêm một đôi dưa thôi?

Vừa mới qua một mùa đông thôi mà, lời nói liền đã thay đổi rồi?

“Tôi ra sân sau sửa lại cái mái chuồng gà.” Anh bình tĩnh đứng lên, quyết định. Cứ chạy trước rồi nói sau, ba người này nhìn mình cứ như hổ sẵn mồi vậy.

Gió Đông vui vẻ hiền hòa, đã thay thế sương tuyết lạnh lẽo, nhẹ nhàng thổi đến. Năm nay, sức khỏe Mộc Sách đã gần như hồi phục nguyên trạng, phong ẩm hoa khai.

Đơn giản sửa xong cái mái che khỏi bị dột nước, Mộc Sách dùng tay áo lau mồ hôi trán, muốn đến phòng bếp đun miếng nước uống. Không ngờ, vừa mới bước vào bếp đã đụng phải người một canh giờ trước còn ở đại sảnh, Tô Mặc. Cô đang ngồi canh nồi thuốc, mệt quá nên ngủ thiếp đi, trên tay vẫn còn cầm cây quạt nhỏ dùng để quạt lửa.

Nồi thuốc bốc lên làn khói trắng, tiếng sôi sùng sục cũng không đánh thức được Tô Mặc. Anh đứng chắn ngang trước mặt cô, nhớ lại nửa năm nay, cô đã vất vả vì anh thế nào, cẩn thận chiều cố anh thế nào. Đồng thời, anh cũng nhớ lại, vấn đề gần đây cứ khiến anh trần trọc thao thức hằng đêm.

Anh còn có thể ở lại đây nghỉ ngơi bao lâu?

Nay anh đã gần như khỏe hẳn rồi. Vẫn còn tiếp tục ở lại trong nhà ân nhân thì có phải là không biết xấu hổ lắm không?

“Nghĩ gì mà xuất thần luôn vậy?” Tô Mặc không biết đã tỉnh dậy từ lúc nào, nhìn thấy anh đang trừng mắt nhìn sàn như người gỗ, liền giật giật ống tay áo muốn lay anh tỉnh lại.

“Đang nghĩ...” Anh thoáng trầm ngâm, “Thương thế trên người cũng đều lành khỏe gần như hoàn toàn rồi.”

Tô Mặc trầm mặc một lúc lâu rồi thay anh đặt chén súp anh vừa mới uống hết lên cái bàn nhỏ.

“Muốn đi sao?” Cô nói xong liền kéo tay anh qua, “Vậy lại đây để tôi bắt mạch trước đã.”

Anh đặt tay để ngay ngắn lên bàn, khó hiểu nhìn vẻ buồn nản hiện trên mặt cô.

Cô buông ngón tay thon dài, “Bề ngoài có vẻ đã khỏe đến chín phần rồi. Nhưng vì thời gian anh chịu hình quá lâu, nếu không điều trị triệt để, sợ rằng sau này phải nếm mùi đau khổ.”

“Đa tạ Tam cô nương có lòng.” Không muốn thiếu nợ ân tình của người khác, càng thiếu càng nhiều. Lưu lại chỗ này càng lâu càng thêm lưu luyến. Mộc Sách hạ quyết tâm.

“Sau khi xuống núi, anh có dự tính gì không?” Tô Mặc không vội ngăn cản anh, ngược lại còn thăm dò tâm tư của anh.

Anh bình tĩnh nói: “Tôi muốn về kinh xem thử.”

Hơn ba năm qua, anh không có cơ hội trở về thấp cho người cha đã mất nén hương, cũng chưa có dịp đưa hài cốt của họ về an bài trong phòng thờ gia tộc cho dòng họ. Nay nhờ may mắn trời ban, anh có thể thoát khỏi tù tội, cũng xem như được tự do rồi. Vì những việc đã treo trong lòng từ trước đến giờ, anh vẫn muốn tìm một cơ hội mạo hiểm trở về, sắp xếp thảo đáng.

“Về Vân Kinh, anh cũng không thể quang minh chính đại gặp gỡ bạn thân cố hữu nữa? Còn có nơi nào an toàn để đi đâu?” Tô Mặc đem sự thật từng câu từng chữ vạch rõ những tâm sự mà anh không nói ra: “Quan phủ có biết anh chưa chết và vẫn chưa chịu tội lưu đầy đến vùng tuyết mạc hay không? Anh có thể nắm chắc, một khi trở về kinh thành sẽ không bị ai nhận ra không, sẽ không bị áp giả trở vào nhà lao, lại sống vài năm trong cảnh cả ngày không thấy ánh mặt trời không?” Bệ hạ nếu đã nghĩ anh chết thật thì tất nhiên sẽ rất vui mừng. Nhưng nếu năm xưa anh sa cơ thất thế, bây giờ cũng không thể quay về...

Mộc Sách thông thả ngẩng đầu lên, không nói câu nào, chỉ tĩnh lặng nhìn người con gái bấy lâu nay luôn chiều cố đến anh, vì anh mà bồn ba khắp nơi.

“Tôi nghĩ, việc tôi vừa nói không phải anh chưa từng nghĩ đến. Anh cũng biết đáp án là gì mà.” Cô cười nhẹ, chuyển cái ghế qua ngồi bên cạnh anh, “Tốt lắm. Đừng nóng vội mà hành động qua loa tắc trách. Lại đây lại đây. Trước khi anh có quyết định cuối cùng, chúng ta ngồi xuống tính toán một chút.”

“Tính toán cái gì?”

“Lúc anh mới đến đây, vừa bệnh vừa bị thương, toàn thân đều đã hư hại suy sụp. Một chân đã bước vào phủ Diêm Vương lão gia hái hoa rồi. Nếu không phải tôi ngày ngày dùng nhân sâm giữ mạng cho anh. Anh cho là hôm nay anh còn có thể êm đẹp ngồi đây sao?”

Thì ra là... tính toán số sách?

Mộc Sách không ngờ ân nhân cứu mạng lại thay đổi bất thường như vậy. Một khắc trước đây, còn tỏ ra vô cùng lo lắng cho tương lai và an nguy của anh. Nhưng ngay sau đó, lại lập tức bắt đầu cùng anh lật sổ tính toán.

Cô vỗ tay: “Được rồi. Tạm thời không nói đến tình huống hung hiểm của anh lúc ấy nữa. Cứu anh cũng là việc nhân nghĩa thường tình mà thôi. Cho nên, chuyện anh uống hết sáu hộp nhân sâm trăm năm, tôi cũng bỏ qua luôn.”

“Chính là?”

“Chính là anh ngẫm lại mà xem. Suốt nửa năm nay, anh ăn uống biết bao nhiêu, đều là dược liệu thượng đẳng cả. Còn có Hoa thắm, chỉ vì da lưng của anh mà châm hổng hết hai hộp kim khâu giá trị xa xỉ. Hoa thúc lại vì chữa trị xương cốt cho anh, lên trời xuống biển tìm về biết bao kỳ dược hiếm có.” Cô bắt đầu bấm bấm ngón tay tính toán cho anh nghe, “Cả nhà chúng tôi, nuôi anh giống như chăm sóc chiêu chuông một chậu hoa nhỏ vậy. Ngày ngày đêm đêm vất vả cần cù tưới bón chăm sóc, chỉ sợ anh sẽ có chuyện gì không ổn.”

Mộc Sách dựng thẳng mi tâm, chờ nghe sau mớ bong bóng này rốt cuộc nàng muốn nói điều gì.

Nàng lại khách khách khí khí cười: “Đương nhiên, đã nói trước rồi, không cần nói đến mấy chuyện tiền bạc thô tục nữa. Chỉ tính đến tâm ý chúng tôi đã một lòng vì anh, chừng ấy thôi cũng đáng giá lắm rồi.”

“Nợ tiền bạc bao nhiêu, sau này tại hạ tự nhiên sẽ trả lại toàn bộ.” Cho dù nàng không nói, anh cũng đã sớm tính đến chuyện sau này sẽ đền đáp đại ơn đại đức của các vị ân nhân cao thượng này rồi.

“Đừng nói chuyện tiền bạc, rất phàm tục...” Nàng nhú nhú đôi mày liễu như vàng trắng non, tựa như rất không hài lòng với lời anh vừa nói.

Anh bị nàng làm cho hồ đồ: “Vậy...Không biết Tam cô nương đến cuối cùng là muốn cái gì?”

“Khụ khụ, anh có biết không. Nơi đỉnh núi Đào Hoa sơn này, cũng chỉ có một mình gia đình chúng tôi thôi.” Đầu tiên, nàng nói thật hàm súc, khẽ khàng gợi mở vấn đề.

Anh nghe xong lại như lọt vào trong sương mù: “Sau đó?”

“Nhà chúng tôi còn thiếu một người trụ cột.” Cô lại nhìn anh nháy mắt mấy cái, đôi tròng mắt đen lúng liếng sáng lấp lánh, chớp lia chớp lịa.

“Cho nên?”

“Cho nên nếu anh thật có lòng muốn báo đáp chúng tôi. Vậy thì đáp ứng tâm tư của tôi đi.” Nuôi quân ngàn ngày, dùng trong một giờ. Những lời này chính là đợi đến lúc mấu chốt mới dùng đến.

Mộc Sách rối tâm loạn trí hỏi lại: “Có thể mời Tam cô nương nói rõ hơn một chút được không?”

“Nhà chúng tôi còn thiếu nô nhân (người giúp việc).” Cô cười hắc hắc, không quanh co lòng vòng cất giấu mục đích cuối cùng nữa.

Anh ngẩn người, trong lòng tràn đầy kinh ngạc nhìn Tô Mặc đang cười tươi như hoa xuân.

“Nô nhân?” Anh không có nghe lầm chứ?

“Làm phiền anh, từ ngày mai, xin mời chính thức bắt đầu làm việc, lấy thịt bồi thường.” Tô Mặc thu lại khuôn mặt tươi cười. Trong lúc anh trở tay không kịp, đánh một đòn thật mạnh, lập tức định án.

“...”

.....***.....

Vì báo ân, Mộc Sách văn võ toàn tài—mười một tuổi thi Hương đoạt được Quế bạng, mười lăm tuổi thi Hội chiếm cứ Hội nguyên đầu bảng, hai mươi tuổi thi Đình may mắn đã được Hoàng đế ưu ái, trở thành người đầu tiên từ thời khai quốc (dựng nước) đến nay liên tiếp giành được các chức Giải Nguyên, Hội Nguyên, Trạng Nguyên – trước yêu cầu mãnh liệt của ân nhân cứu mạng, đành bỏ hết vinh quang cùng mọi công

phu năm xưa, nhận nhiệm vụ đã được phó thác, đổi nghề làm ... nô nhân đời thứ nhất của gia đình Tô Tam cô nương.

Mấy ngày trước thôi, hẳn theo chỉ thị của Tô Mặc, khiêng cái cuốc ra sau viện cải tạo chất lượng đất đai. Hoa thúc xuống núi tìm về một người làm nông, dạy anh những kiến thức cơ bản về cách gieo, ươm hạt giống, dời cành và chiết cây. Khiến anh suốt cả ngày đuổi bắt ánh nắng ngày xuân. Cuối cùng, sau khi loại bỏ tất cả những gì có thể bỏ được, anh cũng đã thành công cải tạo một mảnh đất hoang vu rộng lớn trở thành đồng ruộng.

Thời gian đầu của cuộc sống làm nghề nông, dưới sự chỉ dạy và hiệp trợ của nông phu, dần dần Mộc Sách đã làm được hai mảnh đất trông cũng tương tự vườn rau. Nhưng ngay cả một chút thời gian dừng lại nghỉ ngơi, anh cũng không có. Hoa thúc lại mã bắt đình đề (không dừng ngựa), dẫn anh đến vườn trái cây phía sau núi, chỉ vào một vùng đất nhìn như mênh mông vô bờ, trải dài một màu hồng nhạt của hoa đào hoa hải (loại táo Trung Quốc ra nhiều hoa). Nói với anh, đây chính là phạm vi công tác của nô nhân, cũng là ... của anh.

Cứ như vậy, Mộc Sách trước đây từng ở nhà nửa năm nằm dưỡng da, thì bây giờ ngày ngày đều phải phơi mình dưới ánh nắng mặt trời, dần dần đã khôi phục lại bộ dáng trước đây. Suốt trong một tháng, những cơ bắp của anh bị xóp nhão đã lâu nay dần trở nên rắn chắc. Tay chân cũng dần dần tìm lại độ nhạy bén. Ngay cả nội lực mà anh cứ nghĩ đã bị những loại độc mạn tính độc đến mất hết, không hề báo trước, một ngày kia kéo nhau tụ hội lại trong đan điền của anh.

Còn ba gã ân nhân cố ý sai khiến anh hết công tác này đến công tác khác, ngày ngày thấy anh đổ mồ hôi cha mồ hôi mẹ, mặt mày càng lúc càng tươi cười rạng rỡ, giống như cũng trở nên thoải mái sáng lạn hơn xưa...

Một ngày nọ, Mộc Sách vừa cắt cỏ trong vườn Bạch Quả xong trở về, đang ngồi trong sảnh uống trà nghỉ tạm một chút. Hoa thúc không biết tìm được ở đâu bên ngoài, ôm vào một ổ trứng không biết là trứng gì, mừng rỡ gọi tất cả mọi người lại nhìn một cái.

Trong lúc mọi người đang chúm chúp quanh bàn, cẩn thận đánh giá ổ trứng có màu sắc pha chút quái dị kia, Tô Mặc lại không có hứng thú, ngồi ở một góc xa trong phòng. Không bao lâu sau, ổ trứng lập tức giành được tình cảm của mọi người vây quanh. Hoa thúc tiến thêm một bước, đi về phía Tô Mặc thỉnh cầu, xem có thể giữ lại ổ trứng này hay không. Vừa đến gần, cô đã chỉ chỉ ngón tay, bảo ông tìm được nó ở đâu thì mau mang trả về chỗ cũ đi.

Hoa thúc thất vọng, nét mặt già nua suy sụp: “Vì sao lại không được?”

“Không biết nó thuộc cái giống gì, ai sẽ nuôi?” Tô mò là một chuyện, nhưng trách nhiệm lại là một chuyện khác. Huống chi, ổ trứng đó còn không biết là trứng của con gì.

“Nhưng, nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì hết.” Giọng điệu cô rất giống đang nói với một đứa trẻ vùi vùi.

Hoa thúc nhìn cô vẻ trông mong, “Tiểu thư, chúng nó không có cha mẹ, thật sự rất đáng thương...”

“Vậy ông nuôi một mình đi.” Thích nuôi thì tự ông nuôi đi, cô không hỗ trợ gì hết.

“Tiểu Mộc Tử...” Hoa thúc đáng thương, chuyển hướng đánh qua Mộc Sách thoạt nhìn có vẻ đồng tình.

Đừng gọi tôi là Tiểu Mộc Tử chứ...

Mộc Sách lý trí hỏi: “Hoa thúc, ông có biết đây là trứng gì, ấp thế nào, phải ấp bao lâu không?”

“Không biết...” Ông bập bẹ, “Tiểu thư...”

Tô Mặc khề nhằn trán, “Đừng hỏi tôi, tôi cũng không biết.”

“Trong chúng ta, có ai biết nên ấp trứng như thế nào không?” Mộc Sách tiếp tục giải quyết vấn đề trước mắt.

Mọi người quay mặt nhìn nhau, hơn nửa ngày trôi qua, trong bụng mọi người cũng không nhảy ra được đáp án nào.

“Hay là... chúng ta đưa cho gà mái ở sân sau thử xem?” Hoa thắm thật vất vả suy nghĩ, cuối cùng đưa ra một câu có thể được xem là chủ ý.

Ôm dững cảm dò thử tâm tính, ba người kích động kéo theo Tô Mặc, dắt tay nhau đi ra sân sau. Nhưng chỉ sau thời gian chưa đầy một chén trà nhỏ, bốn người vừa bước vào cái hàng rào chuồng gà mới sửa, lập tức gánh chịu cơn tức giận tam bành của đám gà mái, đành phải chạy ra.

Nhìn những vết trầy xước của mọi người, Mộc Sách ngồi trở lại trong sảnh, đành phải nghĩ ra một hạ sách.

“Còn một cách tương tự như vậy, cử ra một người để ấp trứng. Nhưng vấn đề là...”

Ánh mắt Tô Mặc lập tức lóe tinh quang, “Ai ấp?”

Bốn người ngồi trong sảnh, mang theo ý nghĩ xấu xa người nhìn ta, ta nhìn người, điện quang chớp giạt tung tóe. Bốn họ đều tự đứng dậy, lùi ra sau mấy bước, đồng loạt giơ tay chỉ vào lẫn nhau.

“...” Thì ra mọi người đều vội vàng hăm hại người khác.

Mộc Sách dần dần bị bốn họ hợp lực cô lập, khê ho trong cổ họng, “Khụ, quả trứng này, là ai mang về?”

Ba tầm mắt sắc bén chỉ trong tích tắc đồng loạt đem hỏa lực tập trung vào Hoa thúc, thiếu chút nữa đã nướng tẩm thân già nua của ông cháy khét lẹt.

Cuộc sống kế tiếp, ở nơi nào đó trên đỉnh núi Đào Hoa sơn, người ta có thể trông thấy một vị đại thúc chừng năm mươi tuổi thường xuyên ở trong nhà, một tay thật cẩn thận vác bụng, một tay bận rộn xua trái xua phải, bảo mọi người tránh đường tránh đường.

“Đừng tới đây, đừng tới đây, đi đường hết thấy né sang một bên!”

“...” Mọi người yên lặng nhìn ông toàn thân giống như mang lục giáp, hơi khinh bỉ vòng qua ông mà đi, làm như chẳng nhìn thấy gì hết. “Cẩn thận cẩn thận, trăm ngàn đừng đụng phải lão, trong bụng lão có trai có gái đó nha!”

Ba người không thêm nề mặt, lạnh lùng ném cho ông lão một tia xem thường.

“Ha.” Còn nghĩ ông là đàn bà thật sao?

Nhưng những ngày như vậy cũng chỉ kéo dài không quá mười ngày. Hoa thúc trời sinh vốn tính ham vui, cả thèm chóng chán, rất nhanh đã chán ngấy trò chơi dùng thân ấp trứng này.

Vì thế, trong đầu ông tràn đầy ý xấu, thừa dịp ban đêm mọi người đều đã ngủ mê mệt, vụng trộm đem ổ trứng kia bỏ vào phòng của Mộc Sách, rồi nhón mũi chân lẳng lẳng bỏ trốn. Trong khách phòng, Mộc Sách khê thở dài. Anh rất thính tai. Đợi tiếng bước chân lên lút mở cửa phòng đi xa rồi, vừa bực mình lại vừa buồn cười, anh ôm ổ trứng kia đặt lên giường, rồi tìm một chậu bùn nhỏ bỏ chúng vào.

Sáng sớm hôm sau, khi Mộc Sách – mặt mày sáng sủa, tuấn tú, nho nhã, không buồn hé răng nói lời nào, bộ dáng giống lúc Hoa thúc mang thai như đúc – xuất hiện trong phòng khách, Tô Mặc đang ngồi ăn điểm tâm sáng lập tức phun ra một ngụm trà.

“Phốc...”

Mộc Sách thật bất đắc dĩ ngửa đầu nhìn trời, cũng không biết anh không có chuyện gì làm hay sao mà tự chuốc họa vào mình như vậy.

Tô Mặc kinh hãi vỗ vỗ ngực, “Cả anh cũng thành dựng phu (người đàn ông mang bầu) rồi sao?”

“...” Anh làm sao biết, nhất thời mềm lòng lại tạo thành hậu quả như thế này?

Liên tiếp bị hai người phụ nữ trong nhà liên tục cười nhạo suốt nửa tháng sau, cuối cùng Mộc Sách cũng vén màn mây đen, nhìn được ánh trắng rằm. Thật vất vả nghênh đón ngày tốt ổ trứng xa lạ kia phá vỏ chui ra, chính là...

Điều anh không đoán trước được chính là... Nhận con (chim én hay chim yến) nho nhỏ vừa phá vỏ trứng chui ra, mở mắt chào đời, mới gặp người nào liền coi người đó là cha mẹ. Một khi chúng nó đã quyết tâm, với bản tính liền cứng cỏi thì dù cần chết cũng không thay đổi.

Kết quả là: mấy ngày sau khi nhận con phá vỏ chào đời, sáng tinh mơ, khi Mộc Sách dẫn theo một hàng nhận con bước chân xiêu xiêu đổ đổ, cứ quác miêng ra kêu “quác quác” không ngừng bước vào đại sảnh, Tô Tam cô nương lại một lần nữa không giữ được hình tượng thực nữ, phun ra một ngụm trà trước mặt anh.

Lúc này, cô cười đến nỗi khóe mắt không nhướng lên nổi.

“Làm đừng phụ xong chuyển sang làm... vú em sao?” Hắc cũng tài quá chứ.

Mặt Mộc Sách xanh mét, nổi hờn giận vu vơ lập tức sinh sôi, tắc nghẹn trong lồng ngực. Hai mắt anh xéch ngược, liền túm nhéo lấy Hoa thúc đang làm bộ như chỉ đơn thuần đi ngang qua.

“Trả lại ông này.” Đều là do ông khởi xướng làm hại anh.

“Không cần.” Hoa thúc tránh xa anh như trốn ôn dịch.

“Tôi còn phải làm việc, còn ông thì cả ngày đều nhàn rồi mà, vậy mang theo chúng nó đi.” Phía sau có một đám tiểu tử cứ lằng nhằng đi theo như hình với bóng, hỏi anh làm sao mà làm việc được?

Hoa thúc bất đắc dĩ chấp hai tay, “Vấn đề là, chúng nó chỉ nhận cậu làm cha chứ có chịu theo ta đâu.”

Cha...

“Tốt lắm tốt lắm, Mộc Thuật*, cậu cứ nhận chúng nó làm dưỡng nữ (con gái nuôi) đi.” Hoa thẩm không chút hoang mang đứng ra hòa giải, “Ông lão, không phải ông đã nói sáng nay muốn dẫn chúng ta ra rừng trúc sau núi hái măng xuân hay sao? Còn không mau đi chuẩn bị?”

(*Sách /cè/ hay bị Hoa thẩm đọc chạy đi là Thuật /shù/)

Tô Mặc nằm rạp trên mặt bàn, cười nghiêng ngả một hồi, không quên phát tay vỗ nhẹ vào Mộc sách đúng lúc với anh như bỏ đá xuống giếng (tương tự câu: giậu đổ bìm leo, thêm dầu vào lửa).

“Anh vất vả rồi, cha đứa nhỏ à. Hôm nay anh cũng không cần phải ra đồng nữa, mang theo bọn nhỏ đi cùng với chúng tôi đi.”

“...” Anh là nô nhân, cô là bà chủ, được, anh nhận.

.....***.....

Ánh dương mùa xuân ấm áp chiếu rọi khắp nơi, một hàng tiểu nhận trắng nõn nà đi theo Mộc Sách, chạy khắp nơi trong cảnh núi xuân sắc sỡ. Dọc đường còn cùng mấy con chim yến đậu trên ngọn cây ca hót líu lo vô cùng náo nhiệt.

Mộc Sách vừa đi vừa thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại, sợ tiểu nhận chúng nó đuổi theo không kịp. Phát hiện vợ chồng Hoa thị ở đằng trước sớm đã đi xa rồi, còn Tô Mặc lại một mình một người chậm rãi lê chân đi ở phía sau, anh hơi lo lắng liền bước chậm lại, phối hợp đi bên cạnh cô.

“Không sao đâu, tôi chỉ đi hơi chậm một chút thôi, sẽ không lạc đường đâu.” Tô Mặc cho là việc không đáng lo, vầy vầy tay bảo anh cứ đi trước.

Anh cũng không chịu, nhắc lấy cái giỏ trúc nhỏ trên lưng cô, “Tôi đi cùng cô.”

“Tiểu thư. Bên này bên này!” Hoa thúc đứng trước khu rừng trúc, từ xa xa vẫy tay gọi bọn họ.

Rừng trúc xanh biếc bạt ngàn, mỗi khi có cơn gió thổi qua, hàng lá xanh trùng điệp dập dờn như sóng biển. Hoa thúc từng bước chậm rãi dẫn Tô Mặc đi vào rừng trúc, đứng dưới một đám trúc xanh, chỉ cho cô thấy chỗ nào mới có măng mọc mới nhú.

Vừa bước vào trong rừng trúc rậm rạp, Mộc sách liền tự động đi tìm chọn, bắt đầu chặt trúc, tính làm cho đàn tiểu nhận một nơi trú ngụ ở sâu sau. Còn Hoa thẩm vẫn ngồi lại trên tường đá ở bìa rừng, may cho Mộc Sách một đôi giày làm đồng mới.

Mộc Sách gom về không ít thanh trúc tốt, ngồi xuống bên cạnh Hoa thắm, dùng con dao gỗ bắt đầu tước bỏ cành lá trên thanh trúc. Tước được một lúc sau, anh đột nhiên nhớ lại dáng đi vừa nãy của Tô Mặc lúc trên đường, nhin không được ngẩng đầu nhìn về phía cô xác nhận.

“Hôm nay đi đường xa như vậy, chân của Tam cô nương có đáng lo không?”

“Cậu đừng thấy dạo này cô ấy dường như ở trong phòng cả ngày mà tưởng lầm. Thật ra, trước khi cậu đến đây, ngày nào cô ấy cũng đi khắp cùng ngọn núi này đó.” Hoa Thắm lấy chiếc giày mới may được một nửa đưa cho anh xem, “Mộc Thuật, kiểu này cậu xem có thích không?”

“...Thích.” Đừng gọi anh là Mộc Thuật* chứ. (*Mộc sách: thẻ tre dùng để viết, Mộc Thuật: cây kim gỗ)

“Vậy là tốt rồi.”

“Chân của Tam cô nương... Vì sao mà bị tụt như vậy?” Mộc Sách lúc này mới nhớ, anh hình như chưa từng hỏi qua bọn họ vấn đề này.

Đầu ngón tay Hoa thắm lập tức bị kim châm phải, trên mặt vải xanh lam lơ mờ loang ra một vết máu đỏ sẫm.

“Không phải là bẩm sinh đúng không?” Anh liền theo phản ứng của bà mà phỏng đoán.

“Bị ngã.” Bà rũ mắt xuống đến tận mũi, “Bị người ta xô ngã.”

Lòng Mộc Sách trầm xuống. “Vì sao?”

“Đồ thừa cho số phận thôi, cô ấy đầu thai làm chỗ rồi.” Hoa thắm cười khổ, khó nói thành lời.

“Là ai xô ngã?” Anh bất giác nắm chặt con dao gỗ trong tay, không thể tin được lại có người cố ý hãm hại một cô nương tốt bụng như vậy.

Bà bình thản kể câu chuyện cũ, “Vợ cả của lão gia, là chủ gia đình Tô phủ.”

“Sao Tô phủ không chữa trị cho cô ấy?”

“Khi đó còn nhỏ không trị, lớn lên rồi muốn trị cũng không hết được.” Năm đó, bọn họ cũng chỉ có thể tro mắt nhìn cô bé nhỏ nhắn kia, dưới sự an bài cố ý của phu nhân, bị xô té gãy chân, vất vả hết năm này qua năm khác.

Sao lại không trị?

“Cậu cũng muốn biết nội tình sao?” Quay mặt nhìn qua bộ dáng tức giận muốn bốc hỏa của anh, Hoa thắm vỗ vỗ vai anh, muốn anh thả lỏng.

“Phải.”

Bà phóng tầm mắt nhìn về phía xa xa, một mảnh rừng xanh bạt ngàn, “Mẹ của Tam cô nương vốn là một kỹ nữ thanh lâu nổi tiếng khắp vùng Nghiêu Đông. Trong một lần lão gia trên đường đi buôn bán ở xa, mua được bà. Đưa bà về Phái Thành, sắp xếp vào ở trong một tòa nhà ngoài thành. Nửa năm sau, Tam cô nương ra đời. Nhưng cũng vào thời gian đó, ở một nơi khác trong thành, lão gia lại phát hiện một danh kỹ khác càng trẻ trung càng xinh đẹp hơn.”

Giọng nói của bà càng lúc càng trầm thấp. Mộc Sách nhin không được nắm lấy bàn tay bà, bắt bà phải dừng tay khâu may. Bà hiểu ý, gật gật đầu với anh, lại tiếp tục kể.

“Đại phu nhân của Tô phủ ở quê nhà nổi tiếng hay ghen. Nhiều năm qua, lão gia cũng chưa từng dẫn ai về nhà vì không muốn thấy cảnh vợ lớn vợ nhỏ náo loạn khiến cho gia đình xào xáo không yên. Nhưng cái gì đã hư rồi thì đến lúc nào đó cũng sẽ phải hủy. Mẹ của Tam cô nương đã nhẫn nhịn hơn một năm trời, cũng có ngày cảm thấy không thể chờ đợi kẻ vô lương tâm này nữa. Vì thế, bà bế Tam cô nương đến trước cửa Tô phủ. Trước mặt hương thân phụ lão, bà cứng rắn buộc lão gia phải nhận đứa con gái này. Sau đó, tiền bạc gì cũng không cần, ném trả đứa con gái bé bỏng lẻ loi một mình, trở về Nghiêu Đông, muốn tìm lại những ngày tháng nữ thân của bà.”

Anh trợn to mắt, “Bà ấy không cần Tam cô nương sao?”

“Không cần, bà sợ bị trời buột.” Bà nhớ lại chuyện cũ, không nhận được khe buột lời than thở, “Ngay cả lão gia và đại phu nhân cũng nghĩ như vậy. Chỉ quăng đứa nhỏ vào một gian phòng rồi không thèm để ý đến cô nữa. Bọn họ cũng liền quên mất trong phủ còn có một đứa con gái như cô.” Nếu không phải năm đó còn có đám người hầu như bọn họ nuôi dưỡng, làm sao có thể tồn tại Tam cô nương như ngày hôm nay?

Trong rừng vang lên một trận xôn xao, những chiếc lá trúc thuận theo cơn gió, lìa cành, cùng với âm điệu âu sầu của Hoa thắm, giống như một chiến thuyền giương buồm đi xa, bay xẹt qua phía chân trời.

“Lão còn nhớ rõ. Ngày đó Tam cô nương vừa tròn hai tuổi, vừa vặn trùng với ngày sinh của đại phu nhân. Một ngày kia, đại phu nhân thật hiếm khi mới dẫn đại thiếu gia và đại tiểu thư ra sân sau ngắm hoa, không may lại đụng phải đám người hầu chúng ta vẫn như thường ngày ra hiệu thuốc bắc ở sân sau làm việc. Khi đó, Tam cô nương tuy nói là còn nhỏ, nhưng cô đúng là một đứa bé đặc biệt, khiến người ta vừa liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra. Ngày sau, khi trưởng thành nhất định cũng giống như mẹ cô, là một tiểu mỹ nhân...”

Mộc Sách hít một hơi thật sâu, “Được rồi, Hoa thắm, chuyện kể tiếp, tôi đại khái đã đoán được.”

Hai tay bà ôm gối, bắt đầu dĩ thấp giọng hỏi: “Cậu nói xem. Đầu thai làm cha làm mẹ, có phải là chỉ có thể đem số mệnh đời này bỏ đi rồi hay không?”

Không muốn bà cứ lún sâu nỗi lòng tại đây, anh chỉ tay về phía xa xa. Một người nào đó đã lấy mạng xong từ lâu, đang cùng đám tiểu nhân kia lăn lộn trên mặt đất.

“Hoa thắm, Hoa thúc sắp biến mình thành một pho tượng đất rồi kia.”

“Ôi, cái ông già đáng xấu hổ này...” Bà lập tức quên khuấy những gì đã nói với anh trước đó, vén váy đứng lên, vội vã đi đến ngăn cản Hoa thúc lại chế tạo ra vài thứ quần áo không thể tẩy sạch được.

Anh một tay ấn bà ngồi xuống, “Bà cứ dọn dẹp chỗ này đi. Tôi đi giục bọn họ về nhà.”

Anh không phải là... càng sống càng xuống dốc đấy chứ?

Trước kia khi còn ở Vân Kinh, mọi người đều nói rằng, anh từ nhỏ đã rất thông minh, làm việc trầm ổn, đối nhân xử thế đều hiền hòa như nước... mà ngay cả bản thân anh cũng từng cho rằng như vậy.

Nhưng sau khi anh đến sống trên đỉnh núi này, không biết có phải vì không hợp phong thủy hay không mà anh liền có cảm giác giống như mình già đi mấy tuổi. Không phải thường xuyên bị vợ chồng Hoa thị kia chọc cho tức giận đến nỗi chạy vòng vòng khắp núi đuổi bắt, thì cũng thường bị Tô Tam cô nương kia làm cho uất đến nội thương. Mà gần đây, có lẽ vì bị lây nhiễm cái ông già dở hơi Hoa gia kia mà anh thậm chí bắt đầu có khuynh hướng lảm bảm lải nhải như mấy ông bà già. Điều này khiến anh bắt đầu lo lắng. Nếu cứ xuống dốc như vậy, sớm muộn gì đầu anh cũng phủ đầy tóc bạc mất thôi.

Tô Tam cô nương có thói quen không hề thay đổi là cổ tình phá hoại, thường xuyên dùng lời nói ma ma phạt phạt ở chỗ người này đâm anh một nhát, quanh co lòng vòng lại chém anh một dao. Còn mấy kẻ dở hơi trong nhà này thì... Thôi, cho dù có bỏ công mà khai sáng bọn họ mười năm, chỉ sợ bọn họ cũng cố theo thói cũ, không thể đức hạnh hơn được.

Ngày đó, thừa dịp vợ chồng Hoa thị đang ở nhà trước uống trà ngọ (trà trưa, (1)), Mộc Sách một mình ở sân sau quét dọn trước khi bọn họ kịp đưa ra một lô một lốc các yêu cầu, đồng thời tự tay xây cất cho đám gà con và nhận con mấy cái chuồng xinh xinh.

Xong xuôi, anh mang theo dụng cụ đi lên nhà trên, định theo lời nhờ vả của Tô Mặc, tân trang lại phòng thuốc nhỏ cho cô. Vừa mới đi qua hành lang nhà chính, bước đến mấy gốc hoa đào ở tiểu viện (sân nhỏ), anh bỗng ngừng bước. Những chậu hoa xuân vừa hé nở phủ đầy mặt đất cùng với những đóa hoa rụng bay khắp không trung. Tô Mặc ngồi giữa một trời hoa, hai mắt khẽ nhắm, ngửa cổ ra sau tận hưởng những tia nắng mặt trời ấm áp.

Anh luôn cảm thấy khuôn mặt kia còn tinh diễm hơn cả tuyết trắng, lạc trong màn hoa đào khởi sắc lại càng quyến rũ hơn bao giờ. Trên đỉnh núi, cơn gió sau giờ giữa trưa càng như hiểu thấu lòng người, mơn man trên làn da Tô Mặc, thổi bùng làn môi đang nở nụ cười, cô hé mở đôi mắt trong veo như hồ nước.

Phát hiện thấy anh đang đứng ở xa xa nhìn mình, Tô Mặc không nói gì, cũng nhìn anh cười. Cô đứng dậy, rũ rũ những đóa hoa rụng đầy trên người, lưng biếng vắn lưng, tính lên nhà trên gia nhập cùng Hoa thúc Hoa thăm uống trà ngọc.

Mộc Sách đứng chôn chân một chỗ day day hai mắt, buồn bực nghĩ. Mới vừa rồi anh không phải đã nhìn lầm hoặc là hiểu lầm cái gì rồi chứ. Nếu không, tại sao anh lại rơi vào trạng thái ngốc nghếch như thế, nhìn thế nào mà Tô Tam cô nương lại hóa thành thiên tiên thiên nữ như vậy.... Cái này... cái này...

Đột nhiên, một loạt tiếng người âm ỹ, từ trên nhà trước, cách đó không xa, truyền đến. Mộc Sách bỏ dụng cụ xuống, bước nhanh lên trước. Lúc đi đến bên ngoài nhà trước, anh lắc mình nép vào góc tường, chăm chú nhìn xem tình hình trước mắt.

Tô Mặc lúc này còn cười cười với anh, giờ phút này, nét mặt không hề mang chút ý cười nào, thái độ cũng thay đổi hoàn toàn, lui lại nép mình sau lưng Hoa thăm tránh né không chịu gặp người ta. Còn ở phía trước cô là hai gã không biết từ đâu đến, đều có dáng vẻ như thợ săn, không thèm để ý đến sự ngăn trở của Hoa thúc, ngang nhiên bước vào nhà. Trong số đó có một gã tương đối trẻ hơn, còn quần quít bám lấy Tô Mặc không rời.

Trong nhất thời, Mộc Sách mày kiếm xécher ngược. Một loại cảm giác vô cùng khó chịu không hề báo trước nửa câu, cũng không có nguyên do chính xác rõ ràng, xồng xộc xông vào lòng anh, mặc anh vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được.

Hai người này chính là cha con Ngân Hà, nhiều năm nay sống tại sườn núi Đào Hoa sơn. Mấy ngày gần đây, sau khi hắn ở trong thành nghe phong thanh (nghe đồn thổi) rằng Tô Mặc dẫn một gã đàn ông xa lạ về ở trong nhà thì vô cùng căm giận. Hôm nay, mang theo lòng nghi ngờ đã lâu, hắn cố ý đến cửa tìm cô hỏi cho rõ nguyên nhân.

Ngân Hà vô cùng đau đớn nói: “Thân là con gái Tô gia, người đến tốt cùng có biết cái gì gọi là liêm sỉ hay không?” Con trai hắn một lòng theo đuổi cô gần ba năm nay, cô cũng không hề rung động. Vậy mà cô lại không nói tiếng nào, đón một gã đàn ông vào ở trong nhà?

“Hai cha con các người còn không chịu để yên sao?” Thật sự là phiền lắm rồi, Hoa thúc bị cơn tức giận ép cho nhảy bổ lên trước, không kịp suy nghĩ, vừa mắng vừa dạy: “Tiểu thư nhà ta không hề cùng đàn ông xa lạ làm điều gì ái muội nha, đó chính là tân cô gia nhà chúng ta nha!”

“Khụ.” Tô Mặc đứng nép sau lưng Hoa thăm, không cẩn thận bị sắc nước miếng.

Ngay cả Mộc Sách đang đi tới chỗ bọn họ, dưới chân cũng cảm thấy có chút lảo đảo.

“Tân... cô gia?” Mọi người ngơ ngác nhìn về phía Hoa thúc.

Ngay sau đó, thần trí Hoa thăm liền bừng tỉnh, làm mặt nghiêm, cũng phu xướng phụ tùy góp phần xôm tụ:

“Còn không phải sao? Cô gia nhà chúng ta ngọc thụ lâm phong (đẹp trai ngồi ngồi), diện mạo hiên ngang, phong thái tao nhã biết mấy nha. Trên đời này cũng chỉ có bậc anh tài tuấn tú như cậu ấy mới xứng đôi vừa lứa với Tam cô nương nhà chúng ta thôi!” Tuy chỉ là thơ vắn thuận miệng nhưng so sánh với Mộc Sách thì xem ra những gì bà nói cũng rất chính xác.

“...” Dù gì cũng đã diễn đến mức này rồi, Tô Mặc thân là đương sự nhưng cũng không muốn giải thích điều gì thêm.

Mộc Sách che mặt thở dài một hồi lâu. Vì tránh àn kịch của vợ chồng Hoa gia bị người ngoài chọc phá, anh cũng đành tiếp tay với bọn họ đối gạt một phen:

“Nương tử, mọi người đang làm gì thế?” Anh nhanh chóng từ chỗ ẩn núp bên ngoài góc tường đi ra, giọng điệu hồn nhiên trong sáng như trẻ thơ.

Ba người nghe xong lại như có sét đánh ngang tai, đồng loạt nhất trí tức tốc quay đầu trừng mắt nhìn kếp chính đang hóa trang lên sân khấu.

“Sao vậy, trong nhà có khách à?” Mộc Sách tiến lên kéo Tô Mặc từ sau lưng Hoa thắm lòi ra ngoài, hiền hòa như nước nhìn cô cười cười. Động tác thành thạo, dùng tay vén mấy sợi tóc buông lòa xòa trên mặt cô.

Vân Võ nhìn thấy anh dám hào phóng khinh bạc mỹ nhân như vậy, thiếu chút nữa đã té ngã. Bắt tay run run chỉ về phía anh, cơn tức giận trong lòng hấn đã như sóng tràn rồi.

“Người, người, người... Người là ai?”

“Tại hạ là Mộc Khi Vũ, người Vân Kinh, cũng là phu quân của Tam cô nương Tô phủ.” Mộc Sách từ từ đáp, giải tỏa mọi nghi ngờ đang bao trùm trên người anh, “Không biết các hạ là?”

“Ta, ta, ta...” Vân Võ quýnh quáng, cái tật nói lắp bẩm sinh bất giác càng thêm nghiêm trọng, hơn nửa ngày cũng chưa nói trôi chảy được hết câu.

Không cho hấn cơ hội ở đó mà cứ “ta, ta” hoài, Mộc Sách khẽ nhướn mày, ánh mắt sắc bén lạnh lùng tràn ngập duệ khí (ý chiến đấu)

“Người vô danh?”

“Ai nói con ta là người vô danh?” Rốt cục Ngân Hà cũng nhớ ra được mục đích hôm nay đến đây để làm gì, hùng hổ thay con đối đáp với người vừa đến.

Mộc Sách cũng không thềm liếc mắt nhìn ông một cái, ưỡn thẳng lưng theo tư thế của một nhà lãnh đạo, hơi quay ra sau gọi giật.

“Hoa thúc.”

“... Cô, cô gia?” Hoa thúc lắp bắp đi ra trước mặt anh.

Anh bắt đầu trợn to con ngươi đen tinh tế, quát: “Đã nói mấy lần rồi? Không được để mấy người xa lạ không rõ lai lịch dễ dàng vào nhà này được. Trong nhà nếu vì vậy mà xảy ra chuyện gì, sao có thể tha thứ cho ông?”

“Tiểu nhân sẽ đuổi bọn họ đi ngay!” Hoa thúc cũng thật nhập vai, cầm lấy cây gậy để không bên cạnh, vung ngang chuẩn bị đuổi người.

“Tiểu tử xấu xa, ai là người không rõ lai lịch? Lão tử nổi danh có họ...” Ngân Hà ồn ào trong chốc lát, bỗng dừng chuyển hướng, “Không đúng, người đến cùng có biết ta là ai hay không? Người dám đuổi ta ra ngoài?” Hấn cũng không ra ngoài mà hỏi thử xem, toàn thành này có ai mà không biết thợ săn giỏi nhất Đào Hoa sơn là ai? Hấn lại có mắt không trông như thế ư?

“Dám.” Mộc Sách mặt không chút thay đổi, ra tay rất nhanh. Trong chớp mắt đã vung hai chưởng nhanh chóng đẩy hai người lùi ra ngoài cửa, lại đá một cước lên cánh cửa dày cộm.

Ghi chú:

(1) Ngọ là một trong số 12 chi của Địa chi, thông thường được coi là địa chi thứ bảy. Giờ ngọ là thời gian khoảng từ 11h – 13h, Trà ngọ là uống trà vào giờ ngọ.

Tý (23-1 giờ): Lúc chuột đang hoạt động mạnh.

Sửu (1-3 giờ): Lúc trâu chuẩn bị đi cày.

Dần (3-5 giờ): Lúc hổ hung hãn nhất.

Mão (5-7 giờ): Lúc trắng sáng nhất (mắt hổ ngọc).

Thìn (7-9 giờ): Lúc đàn rồng quây mưa (quần long hành vũ).

Tỵ (9-11 giờ): Lúc rắn không hại người.

Ngọ (11-13 giờ): Ngựa có dương tính cao nên được xếp vào giữa trưa.

Mùi (13-15 giờ): Lúc cừu ăn cỏ không ảnh hưởng tới việc cây cỏ mọc lại.

Thân (15-17 giờ): Lúc khi thích thú.

Dậu (17-19 giờ): Lúc gà bắt đầu vào chuồng.

Tuất (19-21 giờ): Lúc chó phải trông nhà.

Hợi (21-23 giờ): Lúc lợn ngủ say nhất.

Sau một hồi lâu để mặc cho hai cha con thợ săn đứng ở ngoài kêu gào, Hoa thúc và Hoa thăm ghé mắt vào cửa nhìn ra. Từ khe cửa nhìn thấy hai người kia đã phần nộ đi xa, lập tức xoay người hướng về phía Mộc Sách, người đã làm cho bọn họ vô cùng ngạc nhiên, vừa báo cáo vừa vỗ tay hoan hô nhiệt liệt.

Khóe miệng Mộc Sách khẽ giật giật. “Được không?”

“Tiểu Mộc Tử, người biết võ công không?”

“Biết.” Anh cũng lười biếng không thèm sửa lại lỗi xưng hô quái gở này nữa.

“Mộc Mộc, cậu từ nô nhân thăng chức thành hộ viện rồi sao?” Hoa thăm bắt đầu lập tức thay Tam cô nương nhà mình thực lòng tính toán. Nếu vậy có nên cho cậu ta chút tiền tiêu vặt hàng tháng hay không đây?

“...” Đã nói rồi, đừng gọi hắn là Mộc Mộc mà.

“Mộc Khi Vũ?” Tô Mặc ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn chằm chằm đánh giá anh một lúc lâu.

Anh nhả nhận đưa hai tay vái chào “Tại hạ họ Mộc, tên là Khi Vũ.” Mấy chữ này, trong thiên hạ cũng chỉ có ba người biết được. Bởi vậy anh tuyệt đối không lo hai gã thợ săn kia sẽ nhận ra được thân phận của mình.

Cô lắc đầu, lê chân đi vào sân vườn ở nhà trong tiếp tục uống trà ngọc

“Theo ta thấy, ba người các ngươi có thể xây đài lập đoàn hát được rồi...”

Hôm nay cô mới phát hiện. Thì ra nhóm người làm trong nhà cô ai ai cũng có năng khiếu diễn trò bẩm sinh, tùy thời tùy hứng đều có thể diễn y như thật.

“Không biết Tam cô nương đối với cách xử lý này của nô nhân, có ý kiến gì không?” Mộc Sách theo đi vào sân vườn, kéo ghế cho cô ngồi, còn đứng một bên pha trà cho cô.

Cô cảm khái mở miệng, “Nô nhân ơi nô nhân.”

“Ừm?”

“Nói dối, ngày sau càng nói càng dối thôi.” Cô cũng không cho rằng đối với cha con nhà đó, đã dây dưa với cô ba năm nay, chỉ vì một câu nói dối mà ngày sau sẽ chịu rút lui có trật tự.

Anh lại không để ý lắm, “Nô nhân cũng hết cách, chỉ oan ức cho Tam cô nương thôi.”

Hoa thăm yên lặng lắng nghe một hồi lâu, thấy Tô Mặc trước sau không rõ nguyên nhân vẫn không chịu cởi mở tấm lòng, nhịn không được đành giận chó đánh mèo, đem lửa đạn bắn lên người ông chồng già.

“Chuyện này nói đến đâu là tại ông hết đó!”

“A?” Hoa thúc mờ mịt, nhấp nháy ánh mắt, không hiểu tại sao bà lại đột nhiên làm khó dễ như vậy.

Hoa thăm thừa cơ liền véo vào cái bụng đầy thịt béo của ông. “Một năm trước tôi đã sớm kêu ông đến nhà lão thợ săn kia nói cho rõ ràng rồi. Kêu cha con bọn hắn hủy cái mộng tưởng đối với Tam cô nương đi, có thể tránh xa được thì liền tránh cho xa đi. Vậy mà cái đầu nong cạn hãm tài của ông lại không nhớ rõ!”

“Rõ ràng là tại bà lạc đường, quên mất nhà lão thợ săn ở đâu mà!” Hoa thúc đau đến nhe răng trợn mắt, xoa xoa chỗ thịt béo núc, đi vòng vòng khắp sân xuyết xoa.

“Còn cái?” Hoa thăm tức muốn bốc khói, lao đến chộp lấy chén trà trên bàn, nhắm vào đầu ông chuẩn bị ném đến.

“Khoan.” Mộc Sách kịp thời ngăn chặn tay bà, không cho gây thêm nghiệp chương, “Chén trà này có từ thời tiền triều Hưng Châu đó.”

Hoa thẳm nhanh tay lật đậy chén lên xem. A, Hấn nói trúng rồi... Bà vẫn chưa bỏ ý định, sửa tay chop lấy cái đĩa đựng trà bánh

“Cái đĩa đó được làm từ thời triều Huy Từ.” Anh lại cứu giúp, bỏ xuống một món đồ cổ xa xỉ.

Sau khi lướt hai mắt đánh một vòng trên bàn, Hoa thẳm lúc này chuyển hướng mục tiêu sang mấy chiếc ghế mới chế đặt bên cạnh bàn, hỏi Mộc Sách.

“Ghế thì sao?”

Anh vươn một tay ra mời bà, “Cứ trả cho ta hai ngày tiền công, bà có thể tận hứng.” Cũng vậy thôi, mới bắt đầu làm thợ mộc nên sản phẩm còn hơi thô ráp, vừa hay anh cũng đang tìm cơ hội nghiên cứu cải tiến.

“Còn trốn, còn trốn?” Sau khi được Mộc Sách cho phép, Hoa thẳm khí thế kinh người, đuổi Hoa thúc chạy vòng quanh, “Lão già hư hỏng này, có gan thì ông cứ chạy tiếp đi. Để tôi bắt được thì cả tiểu thư nhà ông cũng không nhận ra ông đâu!”

“Tiểu thư, sư tử Hà Đông rống kia!” Hoa thúc trốn tới trốn lui, chạy khắp nơi cũng không quên cầu viện.

“Chắc chắc, cương quá không vui.” Tô Mặc không thèm đếm xỉa tới than khê, theo tạt cũ tiếp tục xúi giục, “Ngoan, tiếp tục nói lý với bà ấy đi.”

Đối với tình cảnh vợ chồng Hoa gia cứ suốt ngày lục đục cãi vã, cứ hai ba ngày lại lôi nhau ra luyện thân thủ, Mộc Sách ban đầu còn nhú mày cảm thấy vô cùng kinh ngạc, diễn đến ngày hôm nay thì đã thành quen, từ chết lặng thành ra bình thản. Anh ngồi xuống làm bạn với Tô Mặc, chăm cho cô một chung trà mới, còn không quên gấp mấy món điểm tâm ngọt đặt vào đĩa cho cô.

“Nói lại chuyện này, từ khi nào anh đều biết rõ lai lịch của cải trong nhà chúng tôi vậy?” Tô Mặc nhấp một ngụm trà nóng thơm phức, không ngờ được nô nhân mới sắm trong nhà, trong lúc mọi người không biết gì đã phát hiện ra nhiều chuyện như vậy.

Mộc Sách vân đạm phong khinh* nói “Tôi là nô nhân trong nhà này mà, mấy chuyện nhỏ nhặt đó tất nhiên phải biết.”

(*Vân đạm phong khinh: chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi)

“Vậy nô nhân đối với gia cảnh nhà chúng tôi có nghi ngờ gì không?”

“Có.” Anh cũng chỉ chờ cô hỏi câu này.

Sau nửa năm quan sát, Mộc Sách trước sau vẫn không sao hiểu được. Vì sao đồ vật sử dụng trong nhà này, tất cả đều là hàng thượng đẳng, vô cùng tinh xảo sang quý, phần lớn đều được chuyển đến từ Vân Kinh. Ngay cả chi phí ăn ở của bọn họ, gia đình bình thường không thể nào sánh được. Điều này anh nghĩ mãi cũng không ra. Tô Tam cô nương được nuôi dưỡng chiều chuộng như vậy, vì sao cô phải xuất hiện lúc này?

“Tất cả những thứ này là do ai cung cấp?” Cha mẹ cô còn không chịu dùng thuốc chữa chân cho con gái, thì làm sao có thể dùng đến số tiền lớn để bố trí đồ cổ xa xỉ bày biện khắp nhà như vậy? Còn cô, sử dụng số đồ cổ này không hề nương tay, dường như cũng không thêm để ý đến chúng có giá trị thế nào.

“Gia tỳ.” Cô đơn giản khai ra hai chữ.

Chính là đại tiểu thư Tô phủ, con gái của đại phu nhân sao? Theo những gì Hoa thẳm kể lại. Đại phu nhân Tô phủ không phải hận cô đến tận xương sao? Vì sao con gái của đại phu nhân lại đối với cô, đưa em gái cùng cha khác mẹ, không xem là người lạ, mà cũng không bất hòa như nước với lửa nhỉ?

“Trang trí phòng ốc và tiền bạc trong nhà, đều do lệnh tỳ cho?” Mộc Sách mặt không biến sắc, vừa hỏi vừa lấy bánh hoa mai cô mới làm xong sáng nay đặt lên bàn, đồng thời cúi đầu nhìn hoa văn trên bàn rực rỡ hiếm thấy.

“Ừm.” Tô Mặc vừa gặt đầu vừa gấp một chiếc bánh hoa mai bỏ vào đĩa của anh.

“Vì sao lệnh tỳ phải nuôi dưỡng Tam cô nương ở trong một tòa nhà trên đỉnh núi hoang vắng này?” Đây là điểm anh khó hiểu nhất.

“Ai mà biết được?” Cô chọn một miếng bánh hoa mai nhỏ nhất bỏ vào miệng ăn, “Tỷ thích nuôi, quyết tâm muốn nuôi, thì cứ để cho tỷ ấy nuôi đi.”

“Chuyện này, Tam cô nương hoàn toàn không có ý kiến gì sao?”

Tô mặc nhún vai, lời nói chứa đầy ẩn dụ: “Gia tỷ tính tình hơi bướng bỉnh. Làm trái ý chỉ của tỷ giống như ăn trái cây hư vậy đó. Ta mới không muốn ở không mà đi vật rêu hổ.”

Hôm nay, những gì khai thác được từ cô, tuy không được nhiều lắm nhưng tốt xấu gì cũng giải khai được một vài điều nghi hoặc quẩn quanh người cô... Mộc Sách vốn trời sinh tính không hề nóng vội hấp tấp, nhìn xuống thành quả này cũng coi như hài lòng.

Ánh mắt đột nhiên thoáng lướt qua, nhìn thấy có chút bụi bặm vương trên mái tóc dài sau lưng cô, anh vươn cánh tay dài qua, nhẹ nhàng nhặt giúp cô chút bụi lay dính trên tóc.

“Nô nhân ơi nô nhân.” Tô Mặc nhìn động tác của anh, tận đáy lòng cũng lên tiếng tán thưởng chính mình thật sự rất có mắt nhìn người.

“Ủm?”

“Anh càng lúc càng rất xứng với chức danh này.” Đã nhanh mồm nhanh miệng, hiểu được tùy cơ ứng biến, còn quan sát tỉ mỉ. Bất luận là trong lời nói, hay trong một hành động nho nhỏ, anh đều tỏ ra rất chu đáo. Mấy năm nay, người giống như anh quả là rất hiếm có. Cho dù có đốt đèn lồng cũng tìm không ra được vài người.

Mộc Sách chân thành, khê công khéo môi, “Đâu có.”

3. Chương 3

“Cục cục tác...” Trong chuồng gà ở sân sau, mấy lão gà mái vẫn như mọi ngày, lúc nào cũng lải nhải không dứt.

“Cạp cạp quác...” Đám tiểu nhạn kia gần đây không còn bám dính lấy Mộc Sách nữa, tám phần là ở trong hoa viên tìm được con giun rồi.

“Ôp!”

Mộc Sách đang làm cỏ trong vườn hoa, bỗng dừng cứng người, ánh mắt hung ác, quay đầu tìm kiếm nơi phát ra âm thanh.

“Ôp?” Hai loại âm thanh trước đó hẳn đều nhận ra, nhưng âm thanh cuối cùng là cái gì?

Đụng phải vẻ mặt giống như muốn trả thù giết cha của Mộc Sách, Hoa thắm đang tản bộ vào hoa viên lập tức vậy vậy, bác bỏ việc mình có liên can đến âm thanh kia.

“Không phải ta, không phải ta...” Lần này, người làm chuyện xấu không phải là bà.

Trên tay còn cầm cái lưỡi liềm cắt cỏ, Mộc Sách lập tức chuyển mắt nhìn về hướng người từng có tiền án mà hiện nay đang trốn sau lưng Tô Tam cô nương phát run, chính là đại thúc Hoa gia.

“Đi ra.” Ông lại tìm được cái thể loại khó hiểu nào mang về nữa đây?

Tô Mặc thức thời, lời Hoa thúc – kẻ dám làm mà không dám nhận – ra, tuyệt đối không muốn vào lúc mấu chốt này lại đi khiêu chiến với cơn tức giận của Mộc Sách.

“Hoa thúc, đó là cái gì?” Mộc Sách giơ cái lưỡi liềm lên, không kiên nhẫn chia về phía ông ngoéo một cái.

Hoa thúc sợ hãi rụt cổ. Trước ánh mắt sắc bén của Mộc Sách, ông chậm rãi lôi từ trong ống tay áo rộng thùng thình ra một con ếch thật to, màu sắc vàng kim thật hiếm thấy.

Vị Hoa đại thúc này... Vừa có một vết thương còn chưa liền sẹo mà đã quên đau rồi sao? Trải qua sự kiện tiểu nhạn lần trước rồi mà còn chưa tỉnh ra hay sao. Dù vậy cũng không thể ngờ, ông còn dám ngang nhiên tiện tay nhặt mấy thứ này nọ về nhà làm phiền anh?

Nhìn thấy sắc mặt Mộc Sách càng lúc càng như bị bao phủ một đám mây đen dày đặc, Hoa thúc sợ đến run rẩy, bèn lôi kéo ống tay áo tiểu thư nhà mình tìm kiếm sự che chở.

Tô Mặc giơ một tay lên che mặt, cảm khái vô hạn nhắc nhở ông.

“Hoa thúc, quyền lớn trong nhà chúng ta... đã lạc mất lâu rồi.” Ông mau nín bi thương đi, nô nhân nhà cô thời gian trước đã soạn vị thành công. Quyền hành trong mọi phương diện, từ ăn, mặc, ở đến đi lại, tất cả đều chiếm độc tài hết rồi.

“Tiểu Thuật Tử...” Thảo nhân Hoa thúc mở lớn ánh mắt đồng tình. Trong mắt còn lấp lóe ánh lệ mê muội.

Mộc Sách không muốn mình bị đẩy lòng vòng nữa, anh khoanh hai tay trước ngực, nghiêm chỉnh cự tuyệt.

“Không được nuôi.” Trong nhà này, tổng số “dân cư đặc thù” đã quá đông rồi. Quan trọng nhất là, người làm trâu làm ngựa, bỏ công sức nuôi chúng nó, chỉ có một mình anh mà thôi!

“Nhưng mà... Ếch con này rất đặc biệt nha.” Sống hơn phân nửa đời người rồi, ông cũng chưa từng thấy qua con ếch con nào vừa to vừa có màu vàng óng thế này.

Mộc Sách mặt không hề thay đổi, vươn tay chỉ ra ngoài bờ ao. “Đem con ếch dư thừa này thả lại đó đi.”

Thế công không hiệu quả, Hoa thúc hai mắt đăm lệ, cũng chỉ có thể vừa mếu máo vừa lưu luyến ôm con ếch vàng kỳ lạ đi ra ngoài.

Tô Mặc trước sau vẫn cảm thấy việc này không thể kết thúc đơn giản, hòa thuận như vậy được. Khi Mộc Sách đang rung đùi đắc ý, những tưởng anh đã giải quyết ổn thỏa rồi, cô đi đến bên cạnh anh, muốn anh dừng vội yên tâm quá sớm.

“Nhớ rõ. Trăm ngàn lần cũng không nên giống như lần trước, nhất thời mềm lòng.” Nếu như làm hư hai vị lão nhân gia kia, anh chỉ có thể tiếp tục nếm mùi đau khổ mà thôi.

“Không bao giờ.” Anh làm sao lại có thể mềm lòng.

Sự thật chứng minh, đại thúc Hoa gia vĩnh viễn học mãi cũng không ngoan. Ông giống như một đứa trẻ cứng đầu. Càng không cho ông nuôi, ông lại càng muốn nuôi.

Đêm hôm đó, chú ếch con vàng kim được Hoa thúc vụng trộm ôm trở về nuôi dưỡng trong phòng, tâm tình rất tốt, ộp ộp gọi bầy cả một đêm. Nhắc nhở mọi người có kẻ giấu đầu lòi đuôi, cũng làm cho cả nhà không một người nào có thể ngủ được yên giấc.

Khi sắc trời còn tờ mờ sáng, mặt trời lu lú gọi bình minh, Mộc Sách vừa mở cửa phòng đã phát hiện. Hoa thúc nhà anh lại lén lút đem con ếch vàng kim nhét qua kết cửa vào phòng, chờ đợi được anh nhận nuôi.

Cũng không biết Mộc Sách là trời sinh có nhiều sức hấp dẫn, hay là có duyên phận gì đặc biệt. Chú ếch con kia cứ nhảy vòng vòng quanh anh khiêu khích. Mặc kệ là anh đi đến đâu, nó cũng liền nhảy theo như hình với bóng. Cho dù anh có cương quyết đem nó ném ra ngoài cửa, nó cũng dùng nghị lực bất khuất lần lượt lúi từ trong ao lên, một lần nữa nhảy đến bên cạnh anh.

Tô Mặc đã sớm sửa lại thói quen, không còn uống trà lúc sáng tinh mơ nữa. Sáng nay, khi thấy Mộc Sách dù không cam lòng vẫn phải dẫn theo con ếch con đi vào trong phòng, cô cười đến hai vai rung lên bần bật.

“Người hầu mới sao?” Cô vừa lau nước mắt chảy tràn nơi khóe mắt vì cười, vừa hỏi anh.

“... Là hộ pháp.” Mộc Sách không còn mặt mũi nào nữa, cũng đành ngheh khuôn mặt tuần tú, cùng cô đối đáp.

“Phốc...” Hoa thắm quyết định, lần sau sẽ không bao giờ uống trà sáng nữa.

“Ta, ta ... Ta hôm nay có việc, muốn xuống núi!” Ánh mắt bi phần của Mộc Sách vừa quét đến bên này, Hoa thúc vội vàng phóng vụt ra cửa, thoát khỏi vùng tâm bão.

Tô Mặc cười đến cả người rung rinh, hai gò má đều căng cứng cả rồi. Sau khi gọi Mộc Sách lại đây ngồi xuống, cô kéo cái đĩa đựng điểm tâm đến trước mặt anh.

“Đừng làm cái mặt như trái khổ qua nữa. Ai bảo anh không chịu nhớ lời giáo huấn làm chi?”

“Ôp, ộp.” Con ếch con cũng lên tiếng đồng tình.

“... “Mộc Sách lại tức giận. Cái lão họ Hoa kia lại không chịu trách nhiệm nuôi con của lão. Cứ mỗi lần không muốn nuôi là y như rằng ném qua cho anh thu dọn hậu quả. Có sẵn cha nuôi đây mà.”

“Hôm nay anh cũng đừng ra vườn trái cây nữa, ở sân sau đào một cái hồ nước nuôi ếch con đi.”

Anh vỗ trán, “Trong sân sau đã đầy ngập khách rồi...”

“Tôi đi gọi ông lão kia về giúp.” Hoa thẳm cuối cùng cũng thoát khỏi cơn sặc nước, vung vẩy làn váy đi ra ngoài tìm người.

Hoa thẳm đi rồi, Mộc Sách tâm tình ác liệt nhìn chăm chăm vào mặt Tô Mặc, muốn bảo cô không được cười nữa. Cứ nhìn thấy cô thế này là anh lại nhịn không được, chỉ muốn lôi cô ném xuống nước cho rồi.

“Nương tử ơi nương tử.”

“Đừng có gọi như vậy.” Cô hơi nhíu đôi mày liễu, “Đã nói đó chỉ là kế tạm thích ứng rồi kia mà.” Sao anh lại không nhớ rõ chuyện đó chứ?

“Chưa từng nghe câu ‘cung tên bắn ra rồi không thể thu lại’ hay sao?” Diễn thì anh cũng đã diễn rồi, không thể nào không chiếm chút tiện nghi.

“Có thể bỏ chạy được không?” Có lẽ nào anh diễn đến nghiệm luôn rồi?

“Cô thử xem.” Anh bẻ đốt ngón tay kêu lách cách, “Nhưng tôi cũng xin báo trước. Hôm nay tâm tình tôi đặc biệt rất kém.”

“... Thích gọi nương tử thì cứ gọi đi.” Coi như vì anh đã hy sinh cái tôi để chú ếch con kia quấy rầy như vậy, hôm nay chiều anh một chút cũng không sao.

Mộc Sách ăn không no, ngủ không yên, lưỡi biếng mở miệng, “Nương tử ơi nương tử, ta có một chuyện muốn thỉnh giáo.”

“Nói ra nghe một chút đi.”

“Ngoại trừ lúc trước vì cứu ta một mạng, cổ cũng không thể làm gì khác được. Nhưng về sau, nàng dưỡng thân thể ta tốt như vậy, giống như tắm bổ quá mức... Nàng nói thật đi, có phải là cổ ý hay không?” Đây chẳng phải rất đúng với câu: có công nhồi bột mới gột nên hồ hay sao?

“Chuyện này...” Cô gõ nhẹ nhẹ lên chiếc cằm xinh xắn, không chính miệng thừa nhận nhưng cũng không vội vã phủ nhận.

“Vì muốn ta trở thành nô nhân, tất cả chuyện này đều đã có sẵn trong kế hoạch của nàng, đúng không?” Anh càng hỏi, trong lòng càng chắc chắn, thậm chí bắt đầu cảm thấy. Anh dường như đã sớm bước lên chiến thuyền của giặc rồi.

Tô Mặc vỗ vỗ vai anh nói: “Nô nhân, anh hiểu rõ rồi đó.”

“...” Anh đã hiểu.

Trong lòng anh lập tức tràn ngập những cảm xúc đối lập, cũng không biết là nên cảm tạ hay là thảm oán nữa. Anh bỏ bát đĩa xuống, đứng lên. Tô Mặc vội giữa chặt tay anh, chỉ vào mấy miếng điểm tâm anh vẫn chưa hề động đến.

“Không ăn sao?” Rõ ràng ngày thường anh phải ăn hết ba chén lớn mà.

Đôi mắt Mộc Sách vô thần, hướng về phía sân sau bỏ đi, “Đi đào hồ nước...” Không sớm chuẩn bị một ngôi nhà mới cho con ếch vàng kia thì đêm nay anh cũng đừng mong ngủ yên.

Con ếch vàng tròn xoe mập mạp, tựa như bông hoa nhỏ không thể thiếu ánh mặt trời, thấy anh đi rồi cũng nhảy dựng nhảy dựng đuổi theo.

Một hồ nước mới toanh, điều kiện tiên quyết để có được giấc ngủ ngon mà Mộc Sách đang khao khát, rất nhanh chóng được đào xong. Không ngờ rằng, chỉ mấy ngày sau, Hoa thúc và Hoa thẳm như thể muốn

khieu chiến với giới hạn của Mộc Sách, trong một buổi hoàng hôn, mỗi người lại ôm về một con chuột con chạy bay đến đứng trước mặt anh.

Tô Mặc nhướng cao đôi mi thanh tú, mỉm cười, đứng dựa ngoài hành lang chứ không muốn tiến lên gia nhập chiến hỏa. Lúc Mộc Sách nhìn qua, cô còn trưng ra bộ dáng mình chỉ đơn thuần muốn xem diễn mà thôi.

Nhưng lần này, Mộc Sách lại ngoài dự liệu của cô, vừa không thở dài cũng không hề phát hỏa.

Anh chỉ mỉm cười, rồi lại mỉm cười. Đầu tiên là đi lên phía trước, hiền hòa không ngừng sờ sờ đầu Hoa thúc. Lại ẩn hiện đưa tình vỗ vỗ lên khuôn mặt Hoa thẩm. Tiếp theo...

Anh giờ nắm đấm lên, đuổi đánh bọn họ ngay sau đó đã vội vàng chạy trốn chết.

Lắng nghe phía sau, tiếng cười thoải mái của Tô Tam cô nương từ xa xa vọng lại, Mộc Sách bất tri bất giác cũng tươi cười rạng rỡ. Một lát sau, anh đột nhiên dừng lại, một tay nhẹ nhàng đặt lên thân ngực. Cảm thấy trong trái tim đã khô héo vì bị khảm sâu những vết thương của anh, dường như lại đang căng đầy sức sống.

Mùa hè đúng hẹn lại đến viếng thăm đỉnh núi xanh biếc. Thời gian nóng nhất hòa cùng ông mặt trời vô cùng độc ác, khàn giọng nhiệt liệt khai xướng.

Mùa hạ năm nay cũng khắc hằn năm trước, mãnh liệt vô cùng, khiến tất cả mọi người trên đỉnh núi này nóng đến choáng váng. Ngay cả Hoa thúc và Hoa thẩm luôn luôn hiếu động, dưới ánh mặt trời đã khuất cũng không còn đủ tinh lực đùa giỡn nữa. Giữa trưa, sau khi dùng xong bữa ăn quá ngọt, bọn họ không ai hẹn ai đều tụ tập ở trong hoa viên, nhất tề đồng loạt nằm trên chiếc ghế trúc mát lạnh mà Mộc Sách mới làm xong vài ngày trước, hưởng thụ bóng mát cây xanh.

Mộc Sách từ phòng bếp đi đến, bưng lên mấy chén trà lạnh giải nhiệt hạ hỏa đặt lên chiếc bàn trà nhỏ nằm dưới một tàng cây. Anh giờ tay nhìn về phía Tô Mặc đang đứng bên bờ giếng.

“Dưa lạnh chưa?” Hôm qua Hoa thúc xuống núi mua về một xe dưa hấu. Sáng nay, lúc ánh mặt trời đẹp nhất, trước khi lên núi làm việc, anh đã thuận tay lấy mấy trái bỏ vào giếng nước ngâm lạnh.

“Lạnh.” Cô sờ sờ trái dưa hấu vừa được vớt lên. Hoa văn xanh biếc trên mặt dưa truyền đến cảm giác mát lạnh thấm tâm, khiến cô không nhịn được cúi xuống cọt cọt hai má vào.

Anh phất ống tay áo, “Ta đến lấy.”

“Anh đã làm việc từ sáng sớm rồi, cứ ngồi đó đi.” Cô cố hết sức ôm lấy trái dưa hấu nặng trĩu, trước ánh mắt lo lắng của Mộc Sách, lắc lắc lắc lắc đi tới.

“Tôi mang vào cho, anh đừng ra nắng nữa.” Cô vừa đi đến gần, anh đã vội vàng tiếp lấy. Thấy vẻ mặt cô có vẻ mệt mỏi, anh liền kéo cô ngồi xuống một bóng râm.

Sau khi lấy từ phòng bếp lên một con dao, Mộc Sách xuất đao pháp, gọn gàng cắt quả dưa thành nhiều miếng đều đặn. Thịt dưa đỏ au, dưới ánh mặt trời loang lổ vì xuyên qua những tầng lá xanh, càng thêm ngon miệng, nhất thời giải được thời tiết nắng nóng ngày hè.

“Hoa thúc, ăn nhiều quá sẽ bị đau bụng cho xem.” Thấy Hoa thúc đã ăn liền mấy miếng rồi vẫn còn tiếp tục vươn tay muốn lấy nữa, anh lấy ra một chiếc khăn to giúp Hoa thúc lau đi nước dưa vươn vãi quanh miệng.

“Chỉ một miếng nữa thôi.”

Anh nghiêng mặt qua, “Hoa thẩm, sao bà không ăn miếng nào vậy?”

“Ta ghét dưa ngọt lắm, rất ngấy.” Bà mệt mỏi uống một ngụm trà đắng lạnh.

“Còn Tam cô nương?” Anh lại quay qua Tô Mặc. Cô cắn được hai miếng dưa thì thả mình nằm gọn trong chiếc ghế lạnh.

Cô thanh tú ngáp một cái, “Tôi chỉ muốn ngủ một lát thôi.”

Từ trong sơn cốc xa xa thổi đến một cơn gió lạnh, khi thổi qua đỉnh núi liền thổi bay không khí nóng bức làm người ta vô cùng lo lắng khó nhịn được, lùi ra xa. Cành lá xào xạc trong gió tựa như một khúc hát ru,

thức giục người ta mau chìm vào giấc ngủ. Mộc Sách không muốn ngủ, thấy bọn họ đã buồn ngủ díp mắt rồi liền vào phòng mang ra mấy cái túi lạnh, nhẹ nhàng đắp lên người bọn họ. Sau đó, anh ngồi xuống bên cạnh Tô Mặc, lặng lẽ nhìn cô ngủ.

Cứ như vậy thả lỏng mà ngủ trước mặt anh, không ổn chút nào? Cô không hề đề phòng anh, hay là không hề xem anh là đàn ông?

Đối với việc Tô Mặc từ lâu đã luôn dung túng mình đối đãi suông sẻ với anh, Mộc Sách ngay từ đầu đã muốn nói chuyện với cô. Nhưng thấy cô đối đãi với Hoa thục Hoa thắm cũng đều như vậy, nếu anh nói ra, ngược lại làm cho người ta cảm thấy có chút cổ ý. Bởi vậy kéo dài cho đến hôm nay, anh cũng nường theo cô, không thêm để ý đến chuyện này nữa. Bất tri bất giác dường như từng chút từng chút một càng ngày càng rút ngắn khoảng cách với cô.

Anh đưa tay nâng lên bím tóc đang rơi ra khỏi ghế nằm, phải đi mấy cọng cỏ vụn đang dính trên đó. Cô nằm nghiêng mình, thật sự đã ngủ rất say sưa. Trên gương mặt tinh tế, từng nét mặt nét mày đều điềm tĩnh như tranh. Cánh môi đỏ thắm, nhẹ nhàng như cánh hoa hường. Khiến anh đang cầm bím tóc của cô trên tay, nhất thời không thể rời mắt được.

Anh dường như... có chút hiểu được gã thợ săn Vân Vô kia, vì sao mấy năm nay cứ mãi đối với cô chấp nhất như vậy.

Trước đây, anh đối với dung mạo của Tô Mặc cũng không cố ý nghĩ đến nhiều. Nhưng gần đây, cứ sau mỗi bữa trưa rảnh rỗi, anh lại lơ đãng, mơ màng nhớ đến khuôn mặt cô. Dung mạo của Tô Mặc so với những người con gái khác mà anh đã từng gặp ở Vân Kinh, mặc dù không thể xem là điểm quan quần phương, nhưng tuyệt đối có thể làm cho người ta vừa liếc mắt đã phải chú ý đến.

Nhưng cô xinh đẹp là thế, sao cũng chưa nghe qua nửa điểm tin tức về chuyện thành thân?

Ngoài vợ chồng Hoa thị trời sinh vốn tính vô tư, tựa như không có phiền não không nói, ngay cả Tô đại tiểu thư đem cô nuôi dưỡng ở chỗ này cũng không thấy sốt ruột dù cô chút nào hay sao? Tuy nói là ở trên núi, trời thì cao hoàng đế lại ở xa, sẽ không có ai lấy chuyện hôn sự làm phiền cô, nhưng cứ để như vậy cũng không ổn, thanh xuân của người con gái cũng có hạn mà thôi.

Thoảng tưởng tượng đến sẽ có một ngày, cô có thể sẽ gả cho anh... Mộc Sách nhất thời nắm chặt bím tóc trong tay. Trong lòng giống như đang vụng trộm nuôi một con nhím thân đầy gai nhọn. Mỗi khi anh suy nghĩ nhiều, con nhím này sẽ bất ngờ đâm loạn quay cuồng.

Anh thở dài, buông bím tóc ra, ngả người ra tắm gỗ lạnh phía sau nằm xuống. Anh đã thử đem những suy nghĩ lung tung trong đầu ném qua một bên, nhưng mùi hương nhẹ nhàng sâu lắng tỏa ra từ người Tô Mặc nằm bên cạnh lại luôn quấy nhiễu anh. Mãi vẫn không thể định tâm được, lát sau, anh lặng yên đứng dậy, quyết định lên núi ra vườn trái cây thăm mấy cây đào đã đến mùa kết quả.

Ở trong vườn trái cây mãi đến quá trưa, làm tốt công việc chuẩn bị thu hoạch xong, Mộc Sách mệt mỏi bước đi xuống con đường mòn sau núi. Từ xa xa anh nhìn thấy một bóng hình hồng nhạt xuất hiện ở đầu con đường mòn. Trợn to mắt lên nhìn cho rõ, anh mới phát hiện Tô Tam cô nương lúc giữa trưa còn làm anh tâm thần không yên, giờ lại đang phá lệ vội vàng chạy về phía anh.

Chân không tốt sao còn chạy nhanh như vậy? Không sợ bị té ngã nữa hay sao?

Mộc Sách bước lên trước đón cô. Lúc gần đến, bước chân cô vướn một chút, y như anh mong muốn, té sấp về phía trước. Anh liền hợp thời vươn hai tay lao đến tiếp lấy cô.

“Nô nhân ơi nô nhân, cơ hội báo ân của anh đã đến rồi.” Tô Mặc từ trong lòng anh ngẩng đầu lên, hưng phấn mà túm lấy ống tay áo của anh lôi qua kéo lại.

“Thật không?” Anh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang ửng hồng của cô, chậm rãi lấy tay sửa sang mấy sợi tóc bay tán loạn vì chạy nhanh của cô.

Cô nói xong liền kéo anh bắt đi “Mau đi cùng tôi đi.”

Anh cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé đang lôi kéo tay anh không chút do dự, không chút ngại ngùng, cuối cùng đành phải lựa chọn cứ để yên như vậy mặc cô lôi kéo.

“Tam cô nương đi chậm lại một chút đi, cẩn thận không lại té nhào nữa bây giờ.” Anh cố ý thả chậm bước chân, để cô dẫn anh đi lên hướng triền núi.

“Nếu không mau lên thì trời sẽ tối sập xuống mất...” Cô dùng sức kéo anh như kéo một con trâu, “Tôi nói mà sao anh còn đi chậm như vậy hả?”

“Không vội.” Anh đáp lời, tâm tình rất tốt, lại thả chậm bước chân, muốn cùng cô hưởng thụ cảnh hoàng hôn xinh đẹp.

Xa xa, trên chân trời phía Tây lộ ra một vòng sáng vàng tối, ngày tàn cũng sắp kéo gió ủa về đỉnh núi. Hai bên đường, bãi cỏ trải dài đắm chìm trong ánh sáng mờ, tựa như khoác lên mình bộ quần áo kim sa (sa: sợi dệt, kim sa: sợi vàng), mặc cho nàng gió tùy ý đùa nghịch tạo nên những làn sóng dập dờn. Từng cơn gió mơn man, một cánh điều màu đỏ xinh đẹp tinh khôn đang chơi đùa trên không trung, chậm chạp không chịu trở về nhà.

Sau khi lôi kéo anh đến trên sườn núi hội hợp cùng vợ chồng Hoa thị, Tô Mặc khẩn cấp chỉ vào một cây đại thụ đã đứng vững trên sườn núi này hàng trăm năm qua.

“Mau lên, ở đây này.”

Mộc Sách ngẩng đầu nhìn lên phía trên, “Đây là...”

Trên ngọn cây, ba lão gà mái già được xếp vào hàng đồ cổ của nhà bọn họ, giờ phút này đang chia nhau ra ba chỗ, ngồi bất động. Còn Hoa thẩm cùng Hoa thúc đứng ở dưới tàng cây chờ anh tới lại đang nhìn anh với đôi mắt to sáng đầy vẻ mong chờ, chờ anh thi thố tài năng.

Anh cân nhắc hỏi: “Chúng nó... sượng mặt?” Đây mà là gà sao? Biết bản thân không biết bay, lại còn rảnh hơi bỏ nhà trốn đi, chạy thật xa đến cây đại thụ này học đòi ... trèo cây?

“Đúng.”

“Báo ân?” Anh chỉ chỉ lên ngọn cây, giọng điệu có chút không thể tin được.

Cô vui sướng gật đầu. “Ừ, báo ân.”

Một chút chuyện nhỏ như con thỏ này.... mà cũng được gọi là báo ân sao? Vị ân nhân cứu mạng này, cô ta rất dễ mất đến mấy lão gà mái, hay là quá coi thường anh đây đường đường là nô nhân?

Mộc Sách tức giận ra mặt, nhẹ nhàng nhấc chân điểm một bước, thuận thế bản mình nhảy lên. Trong nháy mắt đã lủi lên tầng cây, khua tay tìm tòi không chút thương hương tiếc ngọc, bắt ba lão gà mái sắc sỡ kia mang xuống dưới.

Ba người đứng dưới tàng cây sau khi tiếp nhận được nhóm gà mái trần gia chỉ bảo xong, ba khuôn mặt đều đồng loạt nhất trí quay qua anh tươi cười hơn hớn, trông thật rạng rỡ. Rồi sau đó, bọn họ mỗi người ôm một con gà, đảo bước xuống núi, trở về nhà.

Mộc Sách mắt lạnh nhìn Tô Mặc. Cô ôm con gà trong lòng mà bộ dáng thoải mái không thôi. Khuôn mặt tươi cười kia thật giống như đang bẻ trên tay trân bảo quý hiếm không bằng. Càng nhìn càng khiến cho lòng anh ngập tràn khó chịu

“Nương tử ơi nương tử.”

“Ủm?” Có lẽ nghe riết cũng thành quen, cô đối với cách xưng hô này cũng không có cảm giác gì nữa.

“Gà này khi nào mới ăn được?”

“Không giết?”

Ánh mắt Mộc Sách lạnh lẽo, thần nhiên quét qua con vật đang nằm trong lòng cô, “Chúng ta đã lâu lắm rồi không có ăn thịt gà thịt vịt.”

Gà mái kinh hãi, vội vàng chui rúc vào lòng Tô Mặc.

Tô Mặc tăng thêm phòng bị, ôm chặt gà mái vào lòng, “Nó là một phần tử trong nhà chúng ta đó, tôi đã nuôi nó hai năm nay rồi.” Hắn cũng không sợ thịt gà già sẽ dai nhách cắn không ra sao?

“Có thể no bụng.” Anh vẫn rất khó chịu, chỉ cảm thấy địa vị của con gà này trong lòng cô tựa hồ còn cao hơn kẻ nô nhân như anh một chút.

“Muốn no bụng thì ngày mai kêu Hoa thúc xuống núi lần nữa, mua mấy lạng về là được rồi.” Cô liếc nhìn anh một cái, cảm thấy hôm nay anh cứ là lạ thế nào đó, “Sao anh đi chậm như vậy? Có phải bởi vì mấy ngày nay trời, đầu gối lại đau rồi phải không?” Thời gian trước, cứ sau giữa trưa lại xuất hiện mấy trận mưa rào kèm theo sấm chớp. Cô cũng đã tính dặn dò anh phải chú ý một chút nhưng lại quên mất.

“... Ừm.” Cô muốn nghĩ như vậy... thì cứ nghĩ như vậy đi.

“Sau khi trở về, tôi sẽ lấy rượu thuốc đắp cho anh.” Cô vừa đi vừa quay đầu nói, thành linh liền bị một đám cỏ dại ven đường bám vào.

Mộc Sách một tay đỡ lấy khủy tay của cô, giúp cô ổn định thân thể, đợi khi cô đứng vững rồi mới nhanh tay đoạt phất con gà mái trong tay cô.

“Gà này rất nặng, cô ôm lâu không được đâu.” Một tay anh nhẹ nhàng đẩy đầu vai cô muốn cô đi lên trước, “Cô đi một mình cho tiện.”

Không kịp chờ màn đêm kéo đến, mặt trời đã vội vã trở về đoàn tụ gia đình, trầm lặn sau dãy núi cao nhất. Ánh nắng chiều tà đỏ tươi, lẩn trong những bụi cỏ bên đường, lớn tiếng phồn xướng làm cho chúng sơn thoạt nhìn giống như đang bị thiêu đốt trong một vùng lửa khói.

Nhưng Mộc Sách lại không còn tâm trạng để thưởng thức nữa.

Trong ánh hoang hôn, anh nhìn chăm chăm vào những đường nét động lòng người của Tô Mặc, tưởng tượng đến mẹ cô là danh kỹ, năm xưa từng khuynh thành vô song như thế nào, còn cô, hôm nay lại vì một chiếc chân bị tật mà ít người thăm hỏi...

Lúc anh đột nhiên nắm lấy tay cô, Tô Mặc hơi dừng bước, hỏi:

“Nô nhân?” Trời càng lúc càng tối, cô không nhìn rõ được vẻ mặt của anh.

“Trời tối rồi, nắm cho chắc.” Anh hồ hững nói, nắm tay dắt cô đi trên những quãng đường núi có vẻ bằng phẳng.

“Buổi chiều anh lại ra vườn trái cây à?” Nắm bàn tay chai sạm của anh, cô cảm thấy lòng bàn tay này so với lần trước hình như càng dày thêm một chút.

“Ừm.” Anh không yên lòng đáp lời, lại chuyển đề tài, “Sống trên núi này lâu như vậy, cô có nghĩ đến chuyện sẽ rời khỏi đây không?”

Tô Mặc đáp rất nhanh, “Không.”

“Cô không muốn lập gia đình rồi sinh con hay sao?” Ma xui quỷ khiến thế nào, cũng không biết tại sao anh lại đem câu hỏi mà anh đã chôn chặt trong lòng bấy lâu, hỏi ra miệng.

Sự trầm mặc đột nhiên tràn đến. Mãi đến một lúc lâu sau cũng không thấy cô trả lời, Mộc Sách nắm thật chặt tay cô.

“Mới trước đây cũng từng có ý nghĩ này trong đầu, nhưng sau lại...” Cô quay mặt đi, “Tôi không nghĩ đến nữa.”

Anh miễn cảm nhận ra trong giọng nói của cô có điều khác lạ, “Không nghĩ đến nữa sao?”

“Ừm.” Cô rất nhanh dấu đi sự tịch mịch trong ánh mắt khó có thể che giấu được, vờ như thoải mái nói, “Cứ sống như thế này, cũng rất tốt mà?”

Làm sao mà tốt được?

Tuy nói rằng như hiện nay, bọn họ sống ở đây cũng coi như nhàn nhã vui vẻ, nhưng anh cũng biết. Đây chỉ là một sự an ủi ngắn ngủi. Nó cũng không thể liên tục đến vĩnh cửu được, cũng sẽ không thể có vĩnh viễn.

Một đoá hoa dù xinh đẹp đến đâu cũng không thể tránh khỏi đến lúc phải héo tàn. Trí nhớ cũng sẽ theo năm tháng phai mờ dần. Một ngày nào đó, Hoa thúc Hoa thắm cũng sẽ già đi. Đến lúc đó, cô muốn lẻ loi

một mình sống trên đỉnh núi này sao? Anh cũng không muốn tưởng tượng đến một ngày kia cô sẽ cô độc không nơi nương tựa. Anh cũng không muốn nhìn thấy, một ngày nào đó cô sẽ mất đi nụ cười hôm nay.

Như vậy, tương lai của cô nên như thế nào mới tốt đây?

Nghĩ đến điều này, Mộc Sách cũng ngầy ngẩn cả người.

Anh không hiểu. Ngay cả tương lai của bản thân anh còn chưa từng tính qua, thì làm sao anh lại nóng lòng tính toán đến cô như vậy?

Ngay cả bề ngoài, anh là nô nhân, cô là bà chủ. Hai người bọn họ cũng dường như thật thỏa mãn với tình trạng trước mắt. Trong một thời gian ngắn, anh cũng không muốn có gì thay đổi.

Bởi vì anh đã muốn bao lâu nay rồi cũng chưa chắc có được cuộc sống nhân nhả điềm tĩnh như bây giờ. Không biết từ lúc nào, Đào Hoa sơn này lại cho anh cảm giác như được về nhà. Sống trong ngôi nhà của Tô Mặc, chẳng những có được sự quan tâm chăm sóc như người trong một nhà, còn cảm thấy vô cùng tự nhiên, vô cùng an tâm. Cũng có khi anh vất vả cần cù làm việc, nhưng chính vì thế lại khiến tâm tình anh càng quyen luyến, tuyệt không muốn rời đi.

Đám mây trên trời cao dần chuyển sang sắc tím xinh đẹp huyền ảo. Mộc Sách nắm chặt lấy bàn tay Tô Mặc, bắt đầu suy nghĩ. Từ khi anh nhậm chức đến nay, thân làm nô gia cũng vô cùng chuyên nghiệp. Có thể hay không...

Xứng chức quá mức rồi?

.....***.....

Tô phủ có một hiệu thuốc bắc trong Phái Thành. Đầu mùa hạ là lúc kết toán sổ sách, tổng kết lợi nhuận kinh doanh trong nửa năm qua. Theo quy củ, quản lý hiệu thuốc sẽ đem sổ sách của cửa hàng trình lên Tô Tam cô nương kiểm tra qua. Bởi vậy, vợ chồng Hoa thị từ sáng sớm đã chuẩn bị xong xuôi định xuống núi lấy sổ sách mang về.

Có điều bọn họ không ngờ rằng, Tô Mặc đã định cư trên núi gần bốn năm trời, hiếm hoi làm sao hôm nay lại chủ động đề nghị muốn xuống núi. Mà ngay cả Mộc Sách kia thân là lưu phạm (tội phạm bị lưu đầy) nhưng cũng không chút tự giác mình là lưu phạm, còn muốn xuống núi xuất đầu lộ diện, tuyệt đối không hề sợ bị người ta nhận ra mặt.

“Tiểu thư, cô... có thật là được không?” Hoa thúc đánh xe ngựa dừng trước cổng thành rồi mà vẫn còn lo lắng hỏi lại một lần nữa.

“Đã hơn ba năm rồi, bọn họ chắc hẳn đều đã không còn nhớ rõ những chuyện lúc xưa của ta nữa đâu.” Tô Mặc nhìn ra phía đám đông nghìn nghịt ở xa xa, cười cười với ông tựa như muốn bơm hơi.

Hoa thẩm vẫn cảm thấy việc này không ổn, “Tôi thấy, Tam cô nương vẫn nên đợi ở trong xe chờ xem thế nào đã.” Nếu lại xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?

“Ta không sao?” Cô rõ ràng muốn rời đi lực chú ý của bọn họ, “Đợi sau khi đến hiệu thuốc bắc rồi, các người dẫn nhau đi dạo phố đi nha? Không muốn mua mấy món gì đó hay sao?” Cô biết trước đây, mỗi lần bọn họ xuống núi đều phải vội vàng mua những thứ cần thiết. Rất ít có cơ hội dạo chơi trong thành hoặc đi thăm mấy nơi quen cũ.

“Thật ra thì cũng muốn lắm, nhưng chỗ tiền này...” Chưa bao giờ ra khỏi cửa mà mang ít tiền như vậy, vợ chồng Hoa gia hơi khó xử, sờ sờ vào túi tiền so với ngày thường có vẻ nhẹ hơn nhiều.

“Ái...” Tô Mặc lực bất tòng tâm, chỉ cả mười ngón tay vào người cầm quyền tài chính trong nhà.

“Không cần nhìn cô ấy, tiền đều ở chỗ tôi.” Mộc Sách quyết tâm, phải quyết tâm sửa cho bằng được cái tập tính phá gia phá sản của ba người này, “Hôm nay các người một xu cũng đừng mong dùng nhiều.”

Quả thật là ở xa thật khó tiện. Ba người này đã quá quen với cuộc sống trên núi. Căn bản là họ không thể biết được cuộc sống dân gian khó khăn như thế nào. Mấy ngày trước, khi làm nông xong rồi, anh cầm sổ sách trong nhà lấy bàn tính ra tính toán. Chi tiêu gia dụng thật khổng lồ cùng quá nhiều món tiêu dùng lãng phí không cần thiết khiến anh thiếu chút muốn nôn ra một búng máu. Mấy người này...

Thật đúng với danh hiệu tiêu tiền như nước chảy. Cũng thật thương cho Tô phủ đại tiểu thư, mấy năm nay có thể chi ra tài lực lớn đến như vậy để nuôi dưỡng những kẻ tự phụ vô cùng như bọn họ.

Anh cẩn thận dặn dò hai người già mà tính như trẻ con, “Tôi nói rồi nha, lát nữa không được mua, mặc kệ là đồ dùng hay những thứ không thực tế hoặc thuần túy là lãng phí tiền bạc gì gì đó đều không được, nhớ kỹ chưa?”

“Nhớ rồi...” Hai người bọn họ đáp lời, mọi hứng thú đều rã rời.

Sau khi hai người họ nắm tay nhau vào thành rồi, Mộc Sách cũng cùng Tô Mặc sóng bước đi vào Phái Thành, nơi anh chưa từng đến bao giờ. Nhưng chỉ đi chưa được bao lâu, anh liền cảm nhận sâu sắc được. Tô Mặc từ khi vào thành đến giờ, thái độ liên thay đổi rất nhanh, rất khác thường. Cô cố ý cố sức ổn định chân phải không để nó bẻ lặt đi rõ ràng. Cô còn một đường đi chỉ biết cúi đầu, như là không muốn người ta nhìn thấy khuôn mặt của cô vậy.

Trong thành, người đông như nước. Hai người bọn họ mới sóng vai đi qua hai con đường lớn mà đã bị đám người hỗn loạn tách ra đến hai lần. Để tránh lạc mất nhau, Mộc Sách dắt tay cô chen trong đám đông chật như nêm trên đường. Sau lại vì sự cố xe ngựa phía trước khiến cả con phố đều bị tắc nghẽn, không thể nghĩ xem người khác nhìn vào sẽ nghĩ thế nào nữa, anh ôm cô vào lòng che chở, tránh không để cô và anh va chạm với nhân gian.

Thật vất vả mới có thể đi qua khu phố náo nhiệt, Tô Mặc đưa anh đi vào một con đường tắt quen thuộc. Sáng nay, trước khi ra khỏi cửa cô đã nói. cô muốn dẫn anh đi mua mấy khúc vải mới, may lại cho anh mấy bộ quần áo và phụ trang mát mẻ tiện dùng để đi làm việc đồng áng.

“Ở đây sao?” Khi thấy cô đã đứng trước một cửa hàng vải, lại còn chậm chạp không chịu đi vào, Mộc Sách khó hiểu hỏi.

“Ừ.” Cô do dự trong chốc lát, cuối cùng hít sâu một hơi rồi mới chậm rãi bước vào bên trong.

Những thước vải đầy màu sắc làm người ta hoa mắt hỗn loạn, được đặt bên trên những kệ cao ở trong cửa hàng. Thừa dịp lúc Tô Mặc đi chọn vải, Mộc Sách tránh xa mấy cô nàng trong cửa hàng vải, đứng ở bên cạnh quây chờ cô. Không bao lâu, trước cửa hàng vốn âm ỹ không chịu nổi, sau khi có người nhận ra khuôn mặt đặc biệt của Tô Mặc thì bỗng dưng im lặng hơn rất nhiều.

“Ồ kìa? Cô ta không phải là con bé quê đó sao...”

“Chẳng phải là Tô Tam bị bỏ rơi của Tô phủ sao? Cô ta không phải đã rời khỏi Phái Thành từ lâu rồi sao?”

“Cô ta vẫn còn mặt mũi vào thành sao?”

Trong lúc mấy người phụ nữ rì rầm to nhỏ, vì không có người ngăn trở nên dần dần càng ngày càng nghiêm trọng, thậm chí diễn biến còn tiến thêm một bước thành công khai thảo luận, hoàn toàn không để ý đến sự hiện diện của Tô Mặc tại hiện trường.

Trong số đó có một đại thẩm nói lớn tiếng nhất, cao giọng thoải mái bàn luận, nhắc đến cả những chuyện từ ngày xưa ngày xưa. Rằng bà ta chính là bà mối ở ngay sát vách với nhà cô. Vài năm trước đây từng ra mặt thay Tô Mặc làm mai làm mối qua không dưới mười lần rồi, lần nào cũng đều thất bại. Không có người nào chịu nguyện ý rước cô vào nhà chỉ vì cái chân thọt của cô. Chuyện này cũng làm hồng mất danh dự của một bà mối, làm hại bà từ đó về sau không còn ai muốn đến cửa nhờ vả nữa.

Dường như ngại thanh danh của Tô Mặc còn chưa đủ lớn, một vị khác tuổi tác cũng đã từ nương bán lão (sồn sồn), không khách khí, không hề đem mặt mũi cô để vào trong mắt. Lớn tiếng nói mẹ cô năm xưa là danh kỹ diễm danh vang xa, câu dẫn vô số lán giềng ở quê nhà. Còn cô cũng là do hồ ly tinh sinh ra, tự nhiên cũng sẽ là loại phong tao tiểu chân chuyên đi mê hoặc mấy người đàn ông nhà người ta. Không biết mấy ông có bị cô câu mất linh hồn đi đâu rồi hay không nữa.

Hai lúm đồng tiền lúc sáng sớm còn hiện trên đôi má Tô Mặc, nay lại vì những lời đồn đãi nhảm nhí của người khác mà mất tăm mất tích. Tô Mặc cầm mắt vào mấy khúc vải thô đã chọn xong đang ôm trên tay, lẳng lặng xoay người đi ra cửa hàng vải.

Cô vừa thả bước bỏ đi, ngay sau đó từ chỗ quây tính tiền lập tức truyền đến tiếng nổ vang trời, theo sau là những tiếng thét chói tai liên miên không dứt.

Một chương liền đập nát toàn bộ quây hàng bằng gỗ, Mộc Sách dùng ánh mắt lãnh khốc sắc bén quét qua đám đông phụ nữ đang lui tránh ở một góc kia, thành công đem tiếng la hét của mấy bà mấy cô nhét trở vào trong miệng.

Anh xót xa hỏi: “Mới vừa rồi là ai mở miệng?”

“Khách, khách quan...” Ông chủ cửa hàng vội vẻ mặt như muốn bóp chết người của anh làm cho sợ hãi.

Anh vẫn hung hăng liếc mắt nhìn qua một lượt, quay lại ném cho ông chủ một thỏi bạc rồi lập tức đuổi theo Tô Mặc đã từng bước đi ra ngoài từ lâu.

Vì chân phải của Tô Mặc không tiện nên cô cũng không đi được bao xa. Mộc Sách chỉ chạy vài bước đã đuổi kịp. Thấy cô càng đi càng vội vã muốn chạy, tạt dưới chân càng bề bộn lợi hại hơn. Mọi người bốn phía cũng đều vì vậy mà chú ý đến cô. Anh lập tức vượt lên phía trước, đỡ lấy khuỷu tay của cô, hy vọng cô có thể giảm dừng bước chân. Nhưng lúc ánh mắt anh tiếp xúc với vẻ mặt cô, cơn nóng giận lại lập tức không thể kìm chế, đột nhiên từ trong lòng anh tuôn trào mãnh liệt, thế như dời non lấp biển.

Trên đỉnh núi Đào Hoa sơn, anh từng thấy cô vui vẻ, từng thấy cô xấu xa, chỉ duy nhất chưa từng thấy qua bộ dáng oan ức của cô như vậy. Điều này làm cho anh thật không thể thích ứng, không thể tiếp nhận, thật sự... rất đau lòng.

Tô Mặc vẫn một mực vội vã bước đi, bỗng nhiên vấp ngã té nhào. Lập tức liền bị Mộc Sách, dường như không còn nhận được nữa, cao cao ôm lấy, cũng đem khuôn mặt cô vùi vào lồng ngực anh.

“Nam nữ thụ thụ bất...” Cô ở trong lòng anh ra sức giãy dụa.

Anh không quan tâm, ghì chặt đôi tay, không cho tay chân cô tiếp tục lộn xộn, vừa ôm cô vừa cắt từng bước dài đi thẳng về phía trước.

“Bây giờ mới biết hối hận sao, muộn rồi.” Ngay từ đầu chẳng phải anh đã nói với cô rồi sao, nhưng chính cô mới là người không thèm để ý đến chuyện nam nữ phân biệt. Bây giờ làm sao cô có thể trách được anh được một tác lại muốn tiến lên một thước.

“Người...”

Một tay anh ấn ghì lấy cổ cô, dán đôi môi mình lên tai cô thấp giọng nói: “Từ lúc nàng bắt đầu thay ta chữa thương, hai ta đã sớm trao nhận thân cận không biết bao nhiêu lần rồi.”

Làm cách nào cũng không thể thoát khỏi sự khống chế của anh, Tô Mặc thấy trên đường càng lúc càng có nhiều người nhận ra cô, liền vùi mặt chôn vào ngực anh, không nói một lời cũng không từ chối nữa.

Mộc Sách uốn thẳng tấm lưng dài, trầm ổn ôm cô từng bước một đi về phía trước. Hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến những cái ngoái đầu mang theo ánh mắt không tốt hướng về bọn họ, cũng không thèm để ý đến những tiếng xì xào nghị luận từ khắp nơi truyền đến.

Cứ một bước lại một bước bám theo Mộc Sách, âm thanh bàn tán sôi nổi truyền đến bên tai dần dần tựa như sóng biển tuôn trào, càng lúc càng lớn tiếng. Mà con đường này lại giống như dù đi bao lâu cũng không đi được đến cuối cùng... Tô Mặc bị anh ôm chặt trong ngực, nhớ đến mới vừa rồi những người đó nhất loạt phóng tầm mắt về phía cô. Những ánh mắt đó dường như mang theo hàng trăm mũi tên sắc bén nhằm thẳng về phía cô bắn đến, không nhanh không chậm, xuyên qua tứ chi bách hải của cô. Mặc dù không thấy máu nhưng cũng khiến cô mình đầy thương tích.

Đột nhiên, cô cảm thấy chính mình lập tức quay về thời gian trước đây. Khi đó cô còn bị nhốt trong căn phòng tối đen như mực, không có đường cầu cứu, vừa lạnh vừa đói lại sợ hãi. Cho dù cô gào khóc đến xả tâm liệt phế thể nào cũng không ai nghe được...

“Tam cô nương?” Mộc Sách bỗng nhiên cảm thấy người con gái trong lòng mình, hơi thở dường như càng lúc càng khó khăn. Anh khó hiểu cúi đầu nhìn.

Tô Mặc nhắm chặt hai mắt, dần dần thở hỗn hển định tâm trở lại. Nhưng chỉ được một lát, tình hình càng trở nên kịch liệt hơn, cơn suyễn đột ngột nhào đến hút hết không khí trong người cô.

Anh bị dọa không nhẹ, “Cô làm sao vậy?”

Cô nói không nên lời, hấp không khí, trong cổ họng phát ra những âm thanh tê tê khiến người ta càng sợ hãi, ngón tay túm lấy vạt áo anh dùng sức đến độ trắng bạch. Mộc Sách sợ đến mức vội vàng ôm cô chạy như bay quay về chỗ đỗ xe. Sau khi ôm cô đưa vào trong xe, anh nóng lòng vỗ vỗ lưng cho cô.

“Là hen suyễn sao?” Anh hỏi liên tiếp không ngừng, “Ở trên xe có được hay không? Cô có mang theo thuốc không? Hay là ở chỗ Hoa thúc?”

“Tam cô nương, chúng ta...”

Hoa thắm và Hoa thúc đi thị sát hiệu thuốc bắc xong, trong lòng vẫn không yên tâm chuyện của Tô Mặc liền thay đổi chủ ý, không dạo phố nữa mà tính về trước, lên xe chờ cô. Không ngờ, Hoa thắm vừa giơ tay vén màn xe lên đã thấy, Tô Mặc mặt cắt không còn chút máu, bộ dáng vô cùng khó chịu.

“Tiểu thư!” Hoa thúc lập tức biến sắc, vội vàng hạ túi thuốc trên lưng xuống, lấy từ bên trong một bình thuốc, đổ ra mấy viên.

“Mộc Mộc, cậu mau đi lấy một chén nước ấm đến đây!” Hoa thắm sau khi dặn dò xong, lập tức lấy ra một chiếc hộp nhỏ vật bất ly thân, nâng lên kim châm, liền tiếp hạ mấy châm lên người nàng.

Hoa thúc cũng chen vào toa xe, vừa bấm huyết mạch trên tay cô vừa dỗ gọi cô vẫn đang nhắm chặt mi mắt không chịu mở.

“Tiểu thư, cô bình tĩnh một chút. Mở mắt ra trước đi, người này không phải người ngoài đâu, cô đừng sợ.”

“Hoa thắm.” Vừa chạy đến mấy cửa tiệm lân cận xin một chén nước ấm chạy về, Mộc Sách lo lắng đứng ở bên cửa xe, nhìn Hoa thắm nhét vào miệng Tô Mặc một viên thuốc tự chế, lại ép cô uống một lần hết hơn phân nửa chén nước.

“Cậu vào trong ngồi đi, chúng ta về nhà.” Hoa thúc nhảy xuống toa xe chật hẹp. Sau khi nhấn một cái thật mạnh lên vai Mộc sách liền tức tốc chạy đến phía trước xe ngựa.

Bánh xe phía dưới chuyển động quay nhanh. Ở trong toa xe lắc lư lắc lư, Hoa thắm giúp Tô Mặc nằm dựa vào người bà, vừa giúp cô hít thở vừa ở bên tai cô không ngừng lặp đi lặp lại.

“Không sao không sao, chậm một chút, từ từ hít vào...”

Trong mắt Mộc Sách tràn đầy nghi hoặc, “Nàng...” Đã lâu như vậy rồi, sao cũng không thấy cô mở mắt?

Hoa thắm thở dài, “Đừng lo.”

Có lẽ vì đã hao tổn hết khí lực, Tô Mặc mệt mỏi đến nỗi toàn thân mềm nhũn, không tài nào ngồi lên nổi. Không đành lòng thấy cô vì tình trạng xe di chuyển xóc nảy mà cảm thấy khó chịu, Mộc Sách cẩn thận ôm chặt cô vào lòng. Anh không hề nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tái nhợt và hai đường kẻ dài thâm đen đang bao trùm lên đôi mắt trong sáng của cô.

Chiếc xe ngựa chở mọi người đang nóng lòng trở về nhà, đang lúc đi đến chân núi Đào Hoa sơn thì đột nhiên dừng lại. Những người ngồi trong xe còn đang nghi hoặc thì nghe thấy giọng nói của thợ săn Vân Võ từ đằng trước truyền đến.

“Hoa đại thúc, vừa khéo ta cũng đang muốn lên núi, cảm phiền cho ta đi nhờ một đoạn.”

Hoa thúc không muốn nhiều lời với hắn, bay thẳng đến phía sau hỏi: “Cô gia?”

“Xe nhỏ, không đủ ngồi.” Mộc Sách không rảnh ra ngoài nhìn xem vẻ mặt gã thợ săn kia hòa nhã thế nào, chỉ cảm giác được thân thể mềm mại đang ở trong lòng mình chỉ vì nghe thấy tiếng nói kia mà có chút cứng ngắc. Anh khó chịu, vỗ về lưng cho cô, hy vọng cô có thể yên tâm mà thả lỏng người.

Ánh mắt Vân Võ mong mỏi, nhìn thẳng toa xe phía sau. Sau khi biết ánh mắt đã bị màn xe che khuất tầm nhìn, cho dù tha thiết thế nào cũng không thể nhìn thấy Tô Mặc, hắn cao giọng hướng vào bên trong hỏi.

“Tam cô nương, đường núi này ta rất thông thuộc. Hay là, hay là để ta lái xe chở cô đi?” Nghe mấy người thợ săn sống ở chân núi nói lại, bọn họ từ sáng sớm đã xuống núi vào thành. Vì thế, hắn liền đứng chờ riết trên con đường duy nhất dẫn lên núi này, hy vọng có thể tìm được cơ hội âu yếm một cái.

“Việc này, lão bộc nhà ta có thể đảm nhiệm, không nhọc phiền.” Mộc Sách không đủ kiên nhẫn lời thôi, quay đầu quát khẽ, “Hoa thúc, còn không đi?”

Chiếc roi ngựa lại xẹt qua phía chân trời, vô tình không hề để ý đến một tấm lòng ái mộ đang đứng trên con đường núi kia, chỉ xem như người đi đường bình thường. Bốn người bọn họ trời vừa chập tối đã về đến nhà. Sau khi dùng cơm và uống thêm thuốc, sắc mặt Tô Mặc tuy vẫn không được tốt lắm nhưng đã không còn thở hổn hển nữa. Rửa mặt xong, cô liền trở về phòng nằm xuống.

Sau khi sắp xếp cho Tô Mặc ổn thỏa, Mộc Sách mang về mặt gương trọng đến gặp vợ chồng Hoa gia, tính thừa dịp tối nay liền đem những chuyện anh còn chưa biết, tất cả đều hỏi cho rõ ràng.

“Tam cô nương nàng...” Hoa thắm cảm chén trà trong tay, thật sự không muốn lại vạch trần một đoạn chuyện cũ phong trần.

“Cô ấy ngày trước từng bị người ta nhốt trong kho chứa củi bít bùng không khí, khi đó lại bị nhiễm lạnh nên mới mắc căn bệnh này.”

Ngày đó, bọn người hầu trong phủ hợp sức nuôi nấng Tô Mặc lớn lên. Đến năm sáu, bảy tuổi, chính là cái tuổi nghịch ngợm nhất, có ngày cô không cẩn thận phạm lỗi, liền bị quản gia thừa lệnh của Tô đại phu nhân đem cô nhốt vào một kho chứa củi bỏ hoang. Ý của quản gia vốn chỉ muốn nhốt cô trong một đêm, khiến cô tỉnh ngộ không tái phạm nữa. Không ngờ sau đó ông lại quên khuấy mất việc này.

Thời gian đó đúng vào đầu mùa đông, trời rất lạnh. Cô cứ như vậy không ăn không uống mất hai ngày. Hai ngày sau, mọi người mới phát hiện không thấy đứa bé liền đổ ra đi tìm. Lúc tìm thấy Tô Mặc thì cô đang hấp hối trong kho củi.

Hoa thúc kể tiếp: “Sau chuyện đó không lâu, có ngày, phu nhân xúi giục bọn hạ nhân được bà đưa từ nhà mẹ đẻ đến, tụ tập nhau lại cười nhạo tiểu thư là chân thọt... Từ đó về sau, mỗi khi tiểu thư bị người ta ở trước mặt cười nhạo cái chân của cô, hoặc là đợi lâu ở nơi nào nhiều người một chút là hai mắt cô lập tức tối sầm rồi bắt đầu phát bệnh.”

Mộc Sách nghe xong không khỏi lên cơn giận dữ.

“Chuyện này trước khi đưa nàng xuống núi sao các người không chịu nói sớm?” Anh là người mới đến, trước nay cũng chưa từng thấy cô xuống núi trở về, thì không trách được. Nhưng hai người bọn họ, đã biết rõ cô có bệnh này rồi lại còn đưa cô vào thành mạo hiểm nữa?

Hoa thúc cúi đầu, xụ hai vai xuống tự trách, “Đã ở trên núi hơn ba năm nay rồi, cũng không thấy tiểu thư phát bệnh suyễn nữa, chung ta cứ nghĩ... Nghĩ có lẽ cô ấy cũng đã hết bệnh rồi...”

“Đại phu có nói rồi, đây là tâm bệnh.” Hoa thắm kéo tay Mộc Sách lại vỗ nhẹ, muốn anh cố dẫn lòng kìm chế cơn tức xuống bụng, “Tôi cũng thật lòng nói với cậu, Tam cô nương cực sợ người ngoài.”

“Cực sợ người ngoài sao?” Mộc Sách kinh ngạc tròng lớn mắt, chỉ chốc lát sau lại nhướng nhanh mày kiếm, “Tôi coi như cũng là người ngoài, sao không thấy cô ấy sợ tôi?”

Bà khoát tay, “Thuật Thuật, câu không giống, câu là do Tam cô nương tự tay đưa về đây.”

“Thì sao?”

“Cô ấy chính là một đứa bé hiền hậu, lần nào nhốt được gì đều tự coi đó là bản thân mình.” Hoa thắm ngay từ đầu cũng đã nói rất rõ ràng về tâm tính của Tô Mặc, “Cho nên mới nói, cậu là người trong nhà, không cần sợ.”

Nghe xong lời này, sắc mặt của Mộc Sách cũng dịu hơn nhiều.

“Bệnh của nàng... có cách nào trị được tận gốc hay không?” Tuy cứ nói rằng ở trên núi này thì cô sẽ không phát bệnh, nhưng chẳng lẽ cả đời cô sẽ mãi như vậy bị cô lập khỏi đám người bên người sao.

Hoa thắm không khỏi buông lời than thở, “Trị thế nào được? Tâm bệnh thì phải dùng tâm mới có thể trị.”

Tâm bệnh của Tô Mặc chính là cái chân phải nhất định đã bị thọt đến suốt đời, chính là người mẹ danh kỹ của cô, chính là ánh mắt kỳ thị của mọi người, cũng chính là sự tự ti của cô. Mà những điều này, trên đời không thể nào thay đổi được.

Sống lâu trên đỉnh núi, có lẽ không chỉ có bọn anh, mà ngay cả Tô Mặc cũng nghĩ bản thân sớm đã thoát khỏi bóng ma chuyện cũ ấy rồi. Nhưng hôm nay vô tình, sự thật lại chứng minh, có một số việc, thật sự không phải cứ đơn giản nói muốn quên là có thể quên được. Cho dù trong đầu nhất thời không nhớ đến, nhưng tận sâu trong tiềm thức vẫn luôn luôn ghi nhớ chặt chẽ.

“Mộc Thuật?” Hoa thắm đưa tay đẩy nhẹ người đang ngẩn mặt ngồi phía trước, tâm tư đã không biết chạy đi đâu rồi.

Anh trầm ngâm đáp, “Kể cho tôi nghe chuyện về Tô phủ đi, đặc biệt là chuyện về Tô đại tiểu thư.”

Hoa thắm nhiệt tình đến gần kể, “Ta nói mà, ta nói mà. Đại tiểu thư tên là Tô Ánh Mi, thường gọi là Tô Nhị nương...”

Dải ngân hà róc rách chảy qua phía chân trời, bóng đêm cũng theo đó càng lúc càng dày. Khi vầng bán nguyệt miễn cưỡng treo mình lên đỉnh núi, ánh trăng lại như một chiếc lưới dài quét qua mọi vật, thanh tẩy dãy núi hắc ám thành một màu trắng ngà, hiện ra cảnh thanh lãnh phong tình khác hẳn lúc ban ngày.

Sau khi đã tìm hiểu được khá rõ về chuyện Tô đại tiểu thư, Mộc Sách mơ hồ nghe thấy xa xa từ nhà trong có tiếng khung cửa sổ bị mở ra.

Anh đứng lên, “Tam cô nương hình như đã tỉnh rồi, tôi đi xem thế nào.”

Hoa thắm vội vội ngáp dài một cái, “Nếu thấy cô ấy tỉnh rồi, cậu đến phòng bếp rót một chén thuốc mang đến cho cô ấy uống nhé.”

“Tôi biết rồi, các người cũng mệt mỏi cả ngày, mau đi nghỉ ngơi thôi!”

Từ bình nấu thuốc ấm nóng đổ ra một chén thuốc màu đen lóng lánh, Mộc Sách nhẹ nhàng bước, không gây tiếng động đi về khách phòng của mình. Khi đi đến vườn hoa nhỏ ngăn giữ hai phòng, anh dừng lại, lặng lẽ nhìn Tô Mặc đang đứng trước cửa sổ.

Cô không ngủ, ngược mắt nhìn lên ánh trăng sáng bên ngoài cửa sổ. Giờ phút này, trên mặt Tô Mặc đã không còn vẻ cố giấu đau đớn như lúc ban ngày nữa. Dưới ánh trăng, cô dường như không buồn không vui, dường như đã khuất phục trước vận mệnh đời mình, chính là bộ dáng của anh năm đó, khi còn sống trong nhà tù tăm tối.

Đêm nay, Mộc Sách đứng yên trong sân lâu thật lâu. Lâu đến nỗi chén thuốc trên tay anh cũng nguội lạnh, Tô Mặc cũng đã khép khung cửa sổ lại đi nghỉ, trên người anh phủ dày một lớp sương trong suốt, nhưng trước sau, anh vẫn không hề dời bước.

4. Chương 4

Thời gian thần nhiên lặng lẽ, tựa như mặt nước không gợn sóng, nháy mắt đã trôi qua.

Bệnh của Tô Mặc chỉ qua hai ngày đã khỏe. Những chuyện xảy ra trong thành dường như vẫn chưa gây ra ảnh hưởng gì đến cô. Hành vi cử chỉ của cô vẫn như thường lệ không hề thay đổi. Vì thế, Hoa thắm và Hoa thắm tuy rằng vẫn cẩn thận theo dõi, nhưng được một lời cam đoan của cô, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn, không còn khẩn trương lúc nào cũng nhìn cô chăm chăm nữa.

Chỉ có Mộc Sách biết, ban ngày, Tô Mặc thường ngẫu nhiên nhìn ra những dãy núi xa xa kia, nhìn đến xuất thần. Nỗi lòng giống như đã bay đến một nơi nào rất xa xôi rồi. Có khi nửa đêm, anh ngập ngừng bước chân đi vào trong viện, lại nhìn thấy cô đứng một mình dưới ánh trăng thật lâu, mãi đến tận khuya.

Điều này làm anh không thể nào buông bỏ được.

Tuy nói anh cũng không rõ ràng lắm, sợi dây nhu tình không buông bỏ được này làm sao lại sinh sôi. Nó giống như lớp mây mù lượn lờ quanh đỉnh núi, tuy không chạm vào được nhưng sự tồn tại của nó là hoàn toàn chân thật.

Đêm đó Hoa thúc và Hoa thăm theo yêu cầu của anh, kể cho anh nghe chuyện về gia đình hiếm khi được nhắc đến của Tô Mặc, cũng có nói rất nhiều chuyện mà xưa nay anh không sao hiểu được. Chính là chuyện vì sao Tô Nhị Nương lại phải dung dưỡng Tô Mặc trên đỉnh núi này.

Bọn họ nói. Tô Nhị nương kia nhiều năm qua cũng đối với Tô Mặc giống như cha mẹ và anh cả, nhưng thật ra trong thâm tâm lại không phải là người như vậy. Nhưng vì Tô đại phu nhân đối với đứa con rơi Tô Mặc này không hề muốn gặp mặt, cho nên ở trước mặt người khác nàng không thể không làm bộ như đứng chung một phe với mẫu thân.

Hơn ba năm trước, có một ngày, khi Tô phủ cử người nhà đến Vân Kinh, Tô lão gia ngay từ đầu đã muốn đưa Tô Mặc đi cùng. Nhưng sau khi đến Vân Kinh, Tô Mặc mới phát hiện, Tô lão gia nhiều năm qua không hề quan tâm đến cô, cũng không phải đột nhiên lại nảy sinh tình cảm cha con gì với cô cả. Sở dĩ hắt dắt cô theo là vì một mảnh đất trong thành Vân Kinh. Hẳn tính đem cô gả cho ông chủ đất làm vợ bé. Mục đích chính là muốn nhân quan hệ họ hàng này nọ để mong ông chủ nọ chiết khấu giá đất cho hẳn.

Sớm đã được gả đến Vân Kinh cũng vì thương vụ, Tô Nhị nương sau khi nghe được việc này lập tức rời nhà chồng trở về Tô Phủ, tuyên bố đứa em gái cùng cha khác mẹ có xuất thân đáng xấu hổ này sẽ làm bại hoại thanh danh của nàng ở kinh thành, liên lụy đến nàng vì chuyện này mà khiến nhà chồng tức giận.

Suốt ba ngày sau đó, nàng tử tử ở nhà mẹ đẻ hết than khóc rồi lại la mắng, làm ầm ĩ khiến trên dưới Tô phủ không có được đến nửa ngày yên tĩnh. Cuối cùng, phu quân của nàng thân là thương gia chuyên buôn bán với hoàng cung, ra mặt phối hợp với nàng cùng nhau uy hiếp, Tô lão gia đành phải hủy bỏ chuyện đem Tô Mặc gả đi làm thiếp. Đồng thời cũng nghe theo yêu cầu của Tô nhị nương, phái người đưa Tô Mặc cùng vợ chồng Hoa thị lên đường đuổi về Phái thành.

Tô Mặc vừa mới đặt chân lên mảnh đất quê hương Phái thành, còn chưa kịp trở về Tô Phủ, lập tức đã bị người do Tô Nhị nương phái đến đưa về đỉnh núi Đào Hoa sơn. Cũng từ đó về sau, cô và Tô phủ trong Vân kinh hoàn toàn cắt đứt liên hệ.

Như muốn bù đắp lại những sai lầm của nhiều năm qua, Tô nhị nương an bài cho cô một cuộc sống mới, sung túc còn hơn những gì cô dám mơ ước.

Biết Tô Mặc yêu thích nấu nướng, ngoại trừ thịt bò rau quả tươi cứ đúng giờ lại được vận chuyển từ Phái thành đến, Tô Nhị nương còn sai người mang từ Vân kinh đến những đặc sản và thuốc bổ, không hề sai hẹn lần nào. Lại nghe nói cô có thói quen cứ sau bữa trưa sẽ tập viết chữ theo mẫu, không biết bằng cách nào, Tô Nhị nương liền thu thập những văn chương bút tích thật của các nhà văn tiền triều mang lên núi.

Có lần, nghe nói cô đang theo Hoa thăm học cách thêu thùa. Vì thế, những bản thêu nghe nói đã thất truyền từ lâu được đóng khung thành mười tám mẫu mang tới, đến nay vẫn còn bị Hoa thăm cướp đi giấu dưới gối đầu ở trong phòng...

Lại có lần Hoa thúc viết thư nói, Tô Mặc rất thích món đồ cổ mà lần trước nàng tùy tay tặng đến. Thế là căn nhà này liền biến thành tiệm đồ cổ như Mộc Sách đã thấy...

Sau khi thoát khỏi sự trói buộc của cha mẹ và anh trai, Tô nhị nương cuối cùng đã có thể thỏa được tâm nguyện nhiều năm qua là có được một người em gái. Nàng cuối cùng cũng không cần phải che giấu cảm giác đau lòng, có thể ở trên đỉnh núi này, quang minh chính đại bày tỏ tình yêu thương với em gái mình.

Thì ra, Tô Mặc mang theo hai lão bộc đến sống trên đỉnh núi này, nguyên nhân chính là xuất phát từ một phân... sủng nịch (yêu riêng, ngụ ý thiên lệch)?

Có lẽ đối với những người khác ở trong mắt Tô Mặc, chỉ có Tô phủ không cần đến Tô tam cô nương, nhưng trong đáy mắt Tô nhị nương thì cô vẫn là thiên kim không hề thay đổi.

Cuối cùng cũng giải tỏa được áp lực, cảm nhận của Mộc Sách về toàn gia Tô phủ cũng không đến nỗi quá tệ như trước.

Nhiều ngày qua, những trái mật đào sắp chín trĩu nặng trong vườn trái cây, sau khi uống no nê ánh sáng mặt trời, tỏa mát từng đợt hương thơm ngọt ngào nồng đậm. Mỗi khi có gió thổi qua thì ở trong nhà cũng ngửi thấy hương thơm quả chín. Tô Mặc lấy từ kho hàng ra mấy vò rượu không, gọi Hoa thúc xuống núi mua thêm mấy bình rượu rồi kéo ba người bọn họ vào vườn hái đào. Tô Nhị nương ở xa trong Vân kinh rất yêu rượu đào. Cô tính dùng tất cả số quả thu hoạch được trong năm nay để ngâm rượu đào hết, khiến cho Tô Nhị nương vui vẻ thỏa ý.

Cây trong vườn nặng trĩu những trái đào chín mọng, đều là công lao của Mộc Sách gần nửa năm qua vất vả vun trồng. Hái một trái mật đào tươi rói để cảm nhận được độ dày của thịt quả, Tô Mặc xoay người bước đến bên cạnh Mộc Sách vẫn đang đứng chờ cô bình phẩm, chân thành tươi cười. Bỗng nhiên, trong khoảng khắc ấy, Mộc Sách cảm thấy đất trời dường như mất đi nhan sắc.

Ánh mặt trời sáng sớm chiếu lên người cô, phủ trùm lên thân thể cô một lớp phấn vàng óng ánh khiến hình dáng cô bỗng hóa thành mơ hồ. Nét mặt sáng ngời một vẻ diễm lệ khó có văn chương nào tả được. Đôi mắt trong như làn nước, không còn nhắm chặt như ngày nào ở Phái thành. Dưới ánh mặt trời, cô cười, đôi mắt chớp chớp đẹp như ánh trăng.

Khi thấy nụ cười của cô, anh mới hiểu được. Trong mấy ngày nay cảm giác vô cùng thiếu vắng, chính là nụ cười trước mắt này đây. Thật hiếm thấy đến mức nào.

Cách khu vườn trái cây không xa có một dòng suối trong suốt. Nước chảy róc rách. Mộc Sách thường sau khi làm xong việc đồng áng sẽ đến đó gột rửa chân tay. Anh nhớ rõ, dòng suối chảy từ trên núi xuống, uốn lượn thành một đầm nước trong suốt, tựa như nụ cười của cô bây giờ vậy.

Tô Mặc vẫn hồn nhiên, không biết trong lòng Mộc Sách đang phập phồng như thủy triều lên xuống. Nhìn thấy một giọt mồ hôi đang chảy xuống gần đuôi mắt của Mộc Sách, cô liền bước lên trước, lấy chiếc khăn thêu trong ống tay áo ra, lau mồ hôi trên trán cho anh. Sau đó, cô vẫn cười duyên dáng, tựa như hồ nước mùa xuân. Hai anh trong nhất thời tựa như bị câu mắt hồn phách, thiếu chút nữa đã chết chìm trong hồ nước ấy rồi.

Nghe tiếng trái tim đang đập liên hồi như trống reo trong lồng ngực mình, anh đột nhiên hiểu được. Vì sao Tô Nhị nương phải dung dưỡng cô trên đỉnh núi đầy ánh nắng này, cho dù là xa cách.

Cô nên như thế, ở một nơi cách xa trần thế, không có ưu sầu, cũng không hề bị tổn thương, chỉ nhớ rõ sáng nay mỉm cười.

Có lẽ Tô Nhị nương đã rất sáng suốt.

Còn anh, bây giờ chắc hẳn đang rất cảm kích quyết định sáng suốt này của cô.

Sau buổi sáng sớm, vợ chồng Hoa gia động tác mau lẹ hơn cả anh, sớm đã hái xong đào trở về nhà. Mộc Sách không muốn Tô Mặc vất vả, chỉ để cô mang một giỏ trúc nhỏ. Còn bản thân anh lại công một giỏ mật đào thật lớn, chậm rãi sóng bước bên cạnh cô.

Ra khỏi vườn trái cây, sau khi dìu cô đi qua con suối, anh vẫn nắm chặt tay cô không buông. Cô tưởng anh quên, cũng không để ý nhiều, liền cứ như vậy để anh nắm tay đi thẳng một mạch về nhà.

Lúc bọn họ sắp về đến nhà lớn nằm phía sau rừng cây, có tiếng người lạ, tốp năm tốp ba, từ phía trước mơ hồ truyền đến.

Bóng ma lần trước vẫn còn chưa tẩy hết được, khuôn mặt Tô Mặc lập tức tái nhợt. Cô bầu nhanh lấy bàn tay Mộc Sách rồi trốn ra sau lưng anh. Mặc cho anh lôi kéo thế nào cô cũng không chịu ra.

“Không sao đâu mà, có ta ở đây, đừng sợ.” Mộc Sách gỡ hai giỏ trúc trên lưng bọn họ xuống, ôm cô vào lòng vỗ về.

Nhưng Tô Mặc vẫn thờ ơ, một mực vùi đầu vào ngực anh, dùng lực mười ngón tay bầu chặt tường chừng như sắp xuyên thủng quần áo anh rồi.

Anh vỗ nhẹ vào vai cô trấn an, muốn cô đứng đây chờ một lát. Nhưng làm thế nào cô cũng không chịu buông tay. Rơi vào đường cùng, Mộc Sách đành phải đưa cô theo, cùng nhau tiến lên xem đến cùng là người phương nào lại to gan lớn mật dám xâm nhập vào nhà người khác.

Lí Tiều là một thợ săn sống trên ngọn núi khác, bám gót theo Vân Võ đi về hướng nhà lớn của Tô gia.

“Rốt cuộc thì người coi trọng con bé thợ chân đỏ ở điểm nào vậy?”

“Ta...”

“Xem con bé thợ kia kìa. Người gầy như sào trúc vậy, có chỗ nào giống người sống đâu chứ?” Lí Tiều chỉ tiếc rên sắt không thành thép, dùng sức đánh vào gáy hắn, “Theo như mẹ ta kể lại, con gái thì phải mượt mà phải phúc hậu. Người cũng không nên chỉ nghĩ cho bản thân. Người cũng phải ngẫm lại cha người. Lão nhân gia, ông ta chỉ biết trông cậy vào người có thể cho ông sớm được ẵm cháu thôi!”

Vân Võ lấp bắp: “Nhưng nàng, nàng... Ngày thường nàng rất đẹp...”

“Đừng quên nhà nó còn rất nhiều tiền.” Thợ săn Mộc Lập đi cùng này giờ, khoe miệng mang theo nụ cười ái muội, không quên phụ họa.

Lí Tiều khinh thường hừ hừ: “Vừa đẹp vừa có tiền, nếu vậy thì Tô Phủ vì sao lại không cần đến nó?”

“Nàng...” Vân Võ còn muốn nói gì đó, lại bị hắn lừ mắt một cái.

“Người cứ phải khẳng khẳng một mực như vậy sao? Khắp Phái thành có ai mà không biết mẹ của nó chính là một con kĩ...”

Mộc Sách lớn tiếng quát bọn họ: “Đủ rồi!”

Không ngờ đang nói xấu sau lưng lại bị nhân vật chính bắt quả tang tại trận, ba người đang hùng hổ lên núi, không hẹn mà cùng chột dạ lập tức ngậm miệng lại.

“Ban ngày ban mặt mà dám đặt điều nói xấu vợ người khác. Nhân phẩm của các hạ cũng cao thượng quá ha.” Mộc Sách giương ánh mắt sắc bén lên tròng, thẳng thắn đem chuyện ác miệng nói xấu người khác vừa rồi ra tra xử.

“Ta và hắn... chuyện kia ta, ta cũng không phải...” Vân Võ một lòng một dạ đều hướng về phía người đang nấp trong lòng Mộc Sách trốn tránh thiên hạ, vội vàng muốn giải thích cho cô nghe.

Mộc Sách cắt ngang lời hắn nói, lạnh lùng mở miệng đuổi khách.

“Mọi thứ trên đỉnh núi này đều là tài sản riêng của vợ tôi. Mời chư vị lập tức rời đi. Sau này đừng bước đến đây nữa.” Lên núi săn trộm còn dám to gan bắt nạt người của anh sao?

Trên người Mộc Sách tỏa ra khí độ cử chỉ, là đại đạo không thấy máu, thông dong và tao nhã, là không giận mà vẫn bức đến không còn đường sống. Lí Tiều mặt đỏ tía tai vốn định cùng anh phân cao thấp, nhưng thân hình Mộc Sách cao ráo trắng kiết. Nhưng thân thể kia chính là khí lực quân nhân hàng thật giá thật nha, không giống như những thương dân nho sĩ hay dân chúng bình thường mà bọn họ thường thấy trong thành sao?

Đứng ở đây giằng co cũng không được bao lâu. Mộc lập sợ phiền phức, một tay lôi kéo Lí Tiều có vẻ vẫn chưa cam lòng, tay còn lại lôi theo Vân Võ vẫn còn không chịu rời đi.

“Đi thôi, đi thôi. Để hắn cáo lên cung phủ thì không tốt lắm đâu...”

Đợi tất cả bọn hắn đều rời khỏi rồi, Mộc Sách thoáng buông lơ vòng tay, cúi đầu đánh giá khí sắc Tô Mặc, mới phát hiện lần này cô hình như không đến nỗi tệ như lần trước.

“Sao rồi? Có cần uống thuốc không?” Anh cầm bàn tay nhỏ bé tê lạnh của cô, nhin không được lại nhíu mày.

“Không cần.” Tô Mặc lắc đầu, ngăn chặn tay anh không ò vào túi thêu bên hông lấy thuốc. Không biết từ khi nào anh lại bắt đầu giống với bọn Hoa thúc rồi, lúc nào trên người cũng mang theo thuốc cho cô.

Mộc Sách nhìn cô đứng yên hít thở sâu mấy hơi. Nhìn qua quả thật khác hẳn bộ dạng lần trước, là tốt hơn rất nhiều. Nhưng cánh môi cô vẫn không có sắc máu, cộng thêm tay chân phát run làm cho anh bất luận thế nào cũng không thể buông lòng nhẹ nhõm nổi.

“Lên đi, ta công nàng về.” Anh xoay người ngồi xổm xuống, vẫy tay với cô muốn cô nằm sấp lên lưng mình.

Cô chần chừ chỉ là hai giỏ trúc lớn nhỏ, “Mật đào...”

“Ta sẽ quay lại lấy sau.” Anh mạnh mẽ kéo cô qua, cõng cô trên lưng rồi nhanh chân vội vàng trở về khu nhà lớn, muốn đưa cô về trước uống chén trà định thần.

Sau khi về đến nhà, không thấy một bóng người, Tô Mặc phát hiện tờ giấy Hoa thúc Hoa thả để lại trên bàn. Nói là hai người họ đã ra giữa sườn núi hái chút rau rừng làm thêm đồ ăn cho tối nay. Mộc Sách sau khi đã sắp xếp cho cô ổn thỏa, một khắc cũng không ngừng nghỉ, hấp tấp quay lại con đường núi lấy hai giỏ mật đào.

Chờ Mộc Sách thoải mái mang hai giỏ trúc về đến nhà rồi, Tô Mặc đã sớm bình tĩnh lại, ngồi bên bờ giếng trong sân sau. Cô múc nước giếng đổ đầy chậu gỗ dùng để rửa mật đào.

Anh hạ mấy giỏ trúc xuống, đi lên trước nhìn xem cô thế nào. Sau khi thấy tâm tình cô tốt lắm, anh mới yên tâm tìm đến một chiếc ghế đầu, ngồi xuống trước mặt cô, bắt đầu xắn tay áo lên.

Một trái mật đào tròn lẳng nổi lên mặt nước, trông rất trơn láng đẹp mắt. Tô Mặc nhìn anh chuyên tâm rửa đào, chợt cảm thấy buồn cười. Sắc mặt người trước mặt và lúc này thật sự rất khác nhau.

“Nô nhân ơi nô nhân. Hành động của anh lại có bước tiến quá xa rồi.” Ngay cả cô cũng cảm thấy khó mà tin được.

“Tiểu sinh thụ sủng nhược kinh.” Anh dùng hai tay vãi chào cô, chậm rãi đem những trái đào đã rửa sạch thả vào một chiếc chậu gỗ sạch sẽ.

Cô cúi đầu cười, “Ngày nào đó dựng cho anh một sân khấu kịch nha.”

“Nếu cô thấy có hứng thú, không ngại thì cùng diễn đi.” Nếu chỉ có mình anh thì hát xướng gì được.

“Nô nhân ơi, vừa nãy ta quên nói với anh...” Cô hơi ngượng ngừng nhìn anh, “Hôm nay hai gã thợ săn mà anh gặp, chính là bạn thân của cha con nhà Vân gia đó.”

Mộc Sách không có hứng thú tùy đáp: “Thì sao?”

“Cho nên sau này, chúng ta sẽ không có con nai con hoẵng ngon lành nào để làm thịt xương hầm canh nữa đâu.” Hai ngọn núi lân cận cũng chỉ có bốn gã thợ săn này mà thôi. Vừa vặn sao, tất cả bọn họ anh đều đắc tội hết rồi.

Nhìn dáng vẻ ưu sầu của cô, anh đảo đôi mắt, lập tức có sáng kiến.

“Ta có chút công phu gia truyền, để ta đi bắt về.” Anh có xuất thân gì chứ? Thân là con trai của một đại tướng quân nha. Đừng nói là săn bắt mấy món ăn thôn quê. Cho dù là đứng trên lưng ngựa bay nhanh mà bắn chim ưng, với anh mà nói, cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

“Cũng không có thịt heo rừng để làm thịt khô gì đó đâu.” Cô lại lải nhải than.

“Cước trình và khí lực của ta cũng rất tốt, ta sẽ đi săn.” Anh không chút do dự, mở rộng phạm vi kỹ năng của nô nhân trong phủ.

Đôi mày liễu của cô càng dương càng cao, “Hoa thẩm mới nói, năm nay bà muốn làm một bộ áo choàng lông chồn.” Anh hữu cầu tất ứng (xin là đồng ý) như vậy sao? Trên hoàng lịch có nói hôm nay là ngày hoàng đạo (hoàng đạo cát nhật: ngày lành tháng tốt) sao?

“Ngày mai ta sẽ lên núi tìm bắt chồn con.” Thuận đường săn về mấy con thỏ hoang mà Hoa thúc thích ăn nhất, cũng rất tốt.

Tô Mặc khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, thật sự hoài nghi nhìn anh. Hôm nay anh thật khác thường quá đi.

“Nô nhân ơi nô nhân. Anh muốn tăng thêm tiền tiêu vặt hàng tháng sao?” Tại sao vẫn không nghe Hoa thẩm mật báo lại với cô?

Anh mỉm cười: “Không có, nô nhân chính là đã hiểu ra.”

Thật lâu sau, Mộc Sách đã mang một giỏ mật đào được rửa sạch đi vào phòng trong rồi, Tô Mặc mới lấy lại được phản ứng.

“Ủm?” Đến tết cùng thì anh đã hiểu ra cái gì?

Dưới cái nắng gay gắt của ngày hè, mọi người lớn nhỏ tụ tập trong khu nhà lớn, ngày ngày đều bỏ công bỏ sức vào đại công trình nấu rượu. Khi những hũ lớn rượu mật đào từ từ lên men, tình cảm con người cũng vụng trộm phát triển. Cũng giống như những vò rượu ngon tự tay Tô Mặc nấu, vô thanh vô tức lan tràn trong không khí, chỉ có một mình Mộc Sách âm thầm hiểu được mà thôi.

Đợi đến lúc tất cả rượu đào của Tô Mặc được đóng kín rồi cất vào kho hàng ở dưới hầm thì cũng đã là ngày rằm tháng tám.

Sáng sớm, Mộc Sách phải đi đến khe núi gần đó câu cá. Hoa thúc đánh xe ngựa xuống núi mua mấy thứ thiết yếu gì đó. Mãi đến khi chạng vạng, hơi nóng ban ngày đều đã tản mát đi rồi, bốn người bọn họ mới quây quần trong sân, đốt lửa nướng đồ ăn. Tô Mặc nhẹ nhàng phe phẩy quạt, nướng mấy con tôm con cá hôm nay nô nhân đã câu được.

Sau khi đồ ăn đã chín, bọn họ liền di chuyển quân đội đến tiểu đình (kiến trúc nhỏ đứng biệt lập) sau vườn hoa. Hoa thúc khần trương mở ra hai vò rượu đào được nấu từ năm trước. Lúc vò rượu được mở ra, khắp sân đều tràn ngập hương rượu thơm, thoang thoảng mãi không tan.

Dưới ánh trăng bóng hoa, hương rượu nồng thắm, tựa như ảo mộng xa xôi.

Bọn họ mới ăn được một lát, không hện mà cùng hướng tầm mắt dừng lại trên người Mộc Sách.

Không phải mọi người đều nói, đến ngày lễ đoàn viên sẽ rất tưởng nhớ người thân hay sao? Vì sao trông anh vẫn trấn định như ngày thường, cũng không thấy trên nét mặt anh có đến nửa điểm u sầu hay thương tâm gì cả?

Hay là... da mặt anh quá mỏng, không muốn để người khác nhìn ra dáng vẻ tràn ngập đau buồn của mình, cho nên cứ nhẫn nại như vậy?

Mộc Sách vội vàng thay bọn họ chia thức ăn. Thoáng nghe bọn họ nói chuyện phiếm, mặc dù không lên tiếng nhưng anh vẫn nhận thấy hôm nay bọn họ rất khác thường.

Hoa thúc và Hoa thẩm rõ ràng còn nói nhiều hơn cả ngày thường. Tô Mặc cũng hòa theo bọn họ tìm đề tài tán gẫu, mở rộng đến không bờ bến.

Khi ba người bọn họ bắt đầu cố gắng kể chuyện cười, cứ tưởng có thể đánh lạc hướng chú ý của anh mà không để lại dấu vết, anh rốt cuộc cũng nhịn không được.

“Tôi không có tâm tư gì đâu, cũng không thấy cảnh sinh tình. Cho nên, mong mọi người cứ tự nhiên cho.” Anh thản nhiên nói xong, chọn một con cá nướng trên bàn, lột xương xong rồi mới đưa cho Tô Mặc đang ngồi bên cạnh.

“...” Nhanh như vậy đã bị hấn xuyên thấu rồi?

Anh thúc giục bọn họ nâng đũa, “Nếu không ăn sẽ nguội hết cho xem.” Muốn khóc muốn đau, đối với anh mà nói đều đã là quá khứ rồi. Anh cũng không muốn phá hoại tâm tình của một người trong ngày tết đoàn viên. Bởi vậy chỉ đơn giản bỏ qua.

Hoa thẩm ngoan ngoãn ăn hết một con cá nướng lớn, lấy khăn tay cọ cọ bên người Hoa thúc. Hoa thúc nhận được ngầm ý của vợ, cẩn thận nhìn về phía Mộc Sách.

“Có chuyện, lão vẫn rất muốn hỏi... nhưng lại không dám.”

“Chuyện gì?”

“Cậu không muốn về kinh thay cha anh cậu rửa sạch oan khuất hay sao?” Tuy nói rằng bọn họ cũng không muốn anh rời đi, nhưng chuyện gia đình không phải là trọng đại lắm hay sao? Vì sao cho đến giờ vẫn chưa nghe anh nhắc đến?

Mộc Sách mờ mịt chớp mắt, hơn nửa ngày cũng chưa lấy lại được tinh thần.

“Oan khuất?” Đây là hiểu lầm chuyện gì rồi?

Hoa thăm hòa theo phụ họa, “Đúng vậy đúng vậy. Mọi người trên đường đều biết cha con Vệ Quốc đại tướng quân bị oan. Nếu không phải do Mai tướng kia hại nước khiến bệ hạ nghe theo lời gian tướng gièm pha thì làm sao hại được cậu cả nhà oan uổng không sạch, đến nỗi phải cửa nát nhà tan?”

Lời đồn đãi này cũng quá hoang đường rồi...

Mộc Sách một tay vỗ vỗ ngực, dở khóc dở cười.

“Cha và anh của tôi, bọn họ thật sự có tội.” Có lẽ những năm qua uy danh của cha và anh đã quá mức thâm thực lòng người. Vì thế mới tạo nên những hiểu lầm ngày hôm nay.

“Cái gì?” Hoa thúc kích động lôi kéo áo anh, trực tiếp xem anh thành một đứa con bất hiếu sợ phiền phức, “Chẳng lẽ cậu không tính lật lại bản án dìm cho cha anh cậu hay sao?” Sao hẳn có thể có cái nhận thức như vậy?

Mộc Sách lườm ông một cái, “Bọn họ phạm vào tử tội là sự thật, có cái gì mà lật?”

“Tốt xấu gì thì cha anh cậu cũng đã trấn thủ biên cương nhiều năm qua, có công với nước...” Hoa thúc còn chưa nói hết lời đã bị anh chặn đứng.

“Có công cũng không thể làm bậy được.” Anh chặn tay Hoa thúc, trịnh trọng hướng bọn họ làm cho sáng tỏ, “Huống hồ, chuyện bọn họ phản quốc bán nước, tất cả đều là sự thật.”

“Làm sao có thể...” Không chỉ có vợ chồng Hoa thị cảm thấy kinh ngạc, ngay cả Tô Mặc này giờ vẫn lẳng lặng ngồi bên cạnh lắng nghe, cũng vô cùng hiếu kỳ, sắc lại gần.

Nhìn ba đôi mắt tròn xoe như không thể tin được kia, Mộc Sách bất đắc dĩ, đành phải nói ra chuyện bí mật của gia tộc mà bấy lâu nay anh vẫn cố ý dấu kín.

“Cha tôi vốn tính trời sinh đã là tham tài rồi.” Bằng không, phủ đại tướng quân nhà anh cũng sẽ không thể chất đồng thóc gạo và tiền bạc. Đồ dùng trong nhà không phải mạ vàng thì cũng là khảm ngọc. Anh có bản lĩnh thoáng nhìn đã phân biệt được đồ cổ thật giả tốt xấu, đều là từ đó mà luyện thành.

“A?”

“Tính tình của ông chính là của nặng hơn người. Chuyên Ba Nhược quốc lấy năm mươi vạn lượng vàng ròng hối lộ cha tôi, đều không phải là Mai tướng bịa đặt, cũng không phải bệ hạ vì tước quyền mà bôi nhọ. Tất cả đều là sự thật.” Anh còn nhớ rõ khi mọi chuyện bị vỡ lở, văn võ bá quan ai ai cũng đều như tuyết lấp cửa buổi sáng. Ngoại trừ Mai tướng, không một ai nguyện ý ra tay giúp đỡ Mộc gia. Chính là bởi vì vụ án này, căn bản đã là một tội chết không thể cứu được.

Bọn họ vẫn cứng họng nhìn anh, làm như đang nghe chuyện quan trường kì đàm vậy. Nhưng không một ai tin được.

Anh cười khổ: “Là tôi tận mắt chứng kiến, chuyện này sao có thể là giả được?”

“Vậy... còn anh trai của anh?” Tô Mặc kéo cao âm cuối hỏi. Cô cảm thấy, cho dù người cha có hồ đồ thế nào mà phạm tội, với tính tình biết tiến biết lui như anh, đại ca của anh hẳn là cũng sẽ không sai đến nông nỗi thế mới phải chứ?

“Bản tính của đại ca mặc dù không xấu, nhưng lại háo sắc.” Anh nhẹ nhàng êm tại kể đến một bí mật khác, “Người đời đều biết Lục công chúa của Ba Nhược quốc là quốc sắc thiên hương. Chuyện nàng muốn gả cho gia huynh cũng không phải là tung tin vịt. Trên thực tế, gia huynh vốn đã muốn bỏ đại tẩu rồi, lại mang theo bản đồ quân xa đến Ba Nhược quốc cùng Lục công chúa song túc song phi (cùng ngủ cùng bay, ý nói quần quýt không rời).”

“Không, không thể nào?” Ba người bọn họ đều bùm miệng.

“Còn Mai tướng, ông cũng không phải là gian tướng như mọi người nói đâu. Nếu không có ông trình thư can gián bệ hạ rằng tôi trong người có công danh, vạn lần không thể đem tôi xử tử. Chỉ sợ rằng tôi đã sớm về với đất mẹ rồi.” Lão sư gia thật sự nhiều năm qua đều vô tội.

Kêu lên vài tiếng kinh ngạc, ba người kia thật sự không thể chấp nhận sự thật, đồng loạt cầm lấy chén rượu trên bàn uống cạn một hơi để trấn định lại.

Hoa thắm buồn rầu nhíu mày, “Vì sao sự thật và những gì chúng ta nghe được lại khác xa nhau như vậy?” Nghiêm khắc mà nói, phải là cách xa nhau cả vạn dặm.

“Lời đồn phổ phưởng vốn là không đáng tin.” Mộc Sách nhún vai, đã sớm không thèm để ý đến nhân thế đối với gia đình anh có ý kiến thế nào, bất luận là tốt hay xấu.

Tô Mặc xem xét thái độ bình chân như vại của anh, cẩn thận hỏi.

“Anh.... có oán trách bệ hạ hay không?” Chưa từng gặp qua người nào bị tru cử tộc, khi nghe có người nhắc đến những người thân đã chết lại có thể từ tốn được như thế. Là tâm tính anh điều hóa thích ứng rất tốt, hay là bản tính anh quá mức kiên định?

“Không oán.”

Lúc này, Hoa thắm và Hoa thúc trực tiếp đánh rớt chén rượu, hơn nửa ngày vẫn quên không nhặt lại. Còn Tô Mặc, lại cúi đầu suy nghĩ. Chốc lát sau, vẻ mặt hơi tiêu điều, rót đầy một chén rượu đào lớn ỉnh, rồi ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

“Đừng uống nữa.” Mộc Sách dịu dàng dặn dò cô.

Không chỉ là Tô Mặc, một lần nữa, Hoa thúc và Hoa thắm lại lấy ra chén rượu. Hai người bọn họ cũng không lên tiến, lần lượt uống hết hai chén.

“Mộc Mộc, ba năm anh ở trong tù tối...” Ngay từ khi bắt đầu, Hoa thắm vẫn rất muốn biết, thương thế toàn thân của anh đến tột cùng là do đâu mà có.

“Ba năm đó của tôi, mỗi một ngày đều có việc làm.” Anh vừa nói, vừa đem vò rượu trên bàn để tránh xa Tô Mặc một chút, rồi lấy chén đậu phộng đã bỏ vỏ đẩy đến trước mặt cô.

“Việc gì?”

“Vội vàng làm cho bệ hạ hả cơn giận trong lòng.” Trong giọng nói của anh, hoàn toàn không tìm thấy một tia gợn sóng, “Vì bệ hạ có lệnh, cho nên lính ngục mỗi ngày đều cho tôi chịu đòn roi. Ngẫu nhiên còn có thể có nung sắt khắc dấu. Cho nên tôi cũng không còn rảnh rỗi mà thương xuân tiếc thu nữa.”

Hoa thúc tức giận đến mức dùng sức đập mạnh lên bàn, “Vì sao bệ hạ lại muốn trút giận lên người cậu? Chuyện này chẳng phải đều là do cha anh của cậu làm sao?”

Mộc Sách nhìn bóng trắng sáng in trong chén rượu, sóng sánh lay động, khi tròn khi khuyết. Điều này không khiến anh nhớ đến. Năm đó lúc mới biết cha anh bán nước phản quốc, sau một hồi cực độ không thể tin nổi, nổi ai oán cũng đành phải chôn sâu tận đáy lòng. Nhưng anh lại không biết làm sao để phát tiết, cũng không dám nói với ai. Loại tâm tình này căn bản không thể bày tỏ cùng ai được.

Anh ngửa đầu nhìn lên trời cao, “Các người nói xem. Hai chữ trung nghĩa, nếu đơn giản là chỉ cần tiền tài và sắc đẹp là có thể mua được, điều này chẳng lẽ còn không đủ để thương người hay sao? Càng không nói đến, người bị phản bội lại là vua của một nước.”

Cho nên anh không oán. Cho dù đang ở trong nhà lao tăm tối, đêm đêm nhận hết khổ sở, anh vẫn không hề oán trách bệ hạ. Sau khi cha và anh nhận tội, anh cũng không oán bọn họ, cũng chẳng hề sợ hãi mình sẽ có khả năng vì bọn họ mà bị giam cầm trong nhà lao đó suốt đời.

Nói đến cùng, chỉ có thương tâm.

Hai chữ này, có thể làm cho người ta sống, cũng có thể làm cho người ta chết. Nguyên nhân của những chuyện xưa cũ này, cũng chỉ là hai chữ thương tâm. Mà người đau lòng nhất, chính là hoàng đế đương triều.

“Mấy chỗ bị roi quất, còn đau không?” Hoa thắm dấu không được nước mắt ngập đầy sóng sánh trong hốc mắt, rất đau lòng vỗ về cánh tay anh.

Anh gượng cười, “Không đau. Hoa thắm trị rất tốt, chỉ còn lại mấy vết sẹo dọa người mà thôi.”

“Còn những chỗ bị đánh?” Hoa thúc cũng nhìn vào đầu gối anh, không ngừng nhớ lại lúc anh vừa lên núi xong. Tình huống đêm hôm đó vô cùng bi thảm.

“Mấy chỗ xương gãy đều đã được Hoa thúc giúp tôi liền lại rồi.” anh bắt đầu lo lắng nếu cứ nói tiếp như vậy, tết Trung thu năm nay chỉ sợ sẽ biết thành đại hội gặt lệ.

Tô Mặc nhìn không được, cầm tay anh, “Anh thật sự không hận đệ hạ?”

“Không hận. Là người nhà của tôi đã làm cho ngài thất vọng.”

“Còn cha anh của anh thì sao?”

“Cũng không hận.” Anh bất đắc dĩ cười xòa, xua đi một chút tư vị chua xót vừa tràn đến, “Bọn họ cũng chỉ là quá mức thành thực với lòng mình, thành thực đến nỗi... nhất thời chỉ nghĩ đến bản thân mà quên mất bốn phận, cũng quên luôn cả những người khác mà thôi.”

Mang theo hương rượu đào nguyên chất, gió đêm lại âm thầm thổi đến phá đàn khai hàn, thấm hơi lạnh vào vạn vật.

Mộc Sách đau đầu nhìn đám người không biết nghe lời. Bọn họ lại tiếp tục mở thêm vò rượu. Mỗi người một vò ôm nỗi buồn mà uống. Mặc kệ anh khuyên nhủ thế nào cũng không nghe. Bọn họ yên lặng uống một lát thì Hoa thúc bắt đầu hấp háp cái mũi.

“Khóc cái gì vậy?” Mộc Sách thở dài đến mấy ngày liền, lấy ra một chiếc khăn lau nước mắt cho ông.

Hoa thúc túm lấy ống tay áo anh, “Tiểu Mộc Tử... Người ta nói là đệ đã quá hiền từ có đúng không?”

“Ông uống nhiều rồi.”

“Người hiền lành không có kết cục tốt...” Hoa thẩm ánh mắt say rượu lơ lơ mờ nhìn anh, một giọt nước mắt to tướng tròn xoe rơi xuống, “Nhìn đệ kìa, không phải là tấm gương đó sao?”

“Đều đã qua rồi.” Anh đành phải dỗ dành, “Thiên hạ không qua được trắc trở. Chỉ cần có thể buông, vậy thì bất luận là đau hay là nạn, thời gian đều có thể xóa mờ tất cả.”

Tô Mặc nghe xong, vội vàng uống thêm một chén lớn. Hoa thúc và Hoa thẩm sợ người có tử lượng tốt như cô sẽ uống cạn số rượu đào còn lại bèn vội vàng ôm lấy một vò đi ra chỗ khác ngồi uống.

“Đã nói đừng uống nữa mà.” Mộc Sách nhìn không được hành động uống rượu như uống nước của cô, nắm lấy tay cô ấn xuống. Không ngờ lại làm nghiêng chén, rượu bắn tung tóe lên bàn, dưới ánh trăng ngần tạo thành dòng sáng bạc lóng lánh.

Cúi đầu nhìn rượu đổ trên bàn, những chuyện lúc trước từng trải qua ở Phái Thành giờ lại như thủy triều dâng, chảy ngược lên đầu Tô Mặc. Hai hốc mắt cô nóng lên. Nước mắt đã tích tụ nhiều năm, trước sau vẫn không có cơ hội được trào ra, lập tức lướt dài qua hai gò má cô.

“... Trái ngược với anh, rõ ràng tất cả đều đã buông xuống rồi, vì sao vẫn không thể qua được?” Cô đánh giọng hỏi, đôi tay rảnh rỗi lại nâng lên chén rượu.

Cô không muốn.

Cô cũng không mong được sinh ra trong Tô Phủ, càng không muốn có một dung mạo giống hệt như mẫu thân. Cô thậm chí mong mình chỉ như đóa hoa dại nhỏ nhỏ ẩn mình trong góc tường, không bị người đời chú ý nhòm ngó, im lặng qua ngày.

Cho tới bây giờ cô đều không cần mọi người chú ý gì đến cô. Thậm chí cô từng hy vọng, trên đời này nếu không có ai nhớ được có người tên là Tô Mặc thì tốt biết bao. Nhưng từ nhỏ, từng sự kiện từng biến cố xảy đến với cô, lại chưa bao giờ cho cô có cơ hội cự tuyệt. Ông trời đã không cho cô lựa chọn vận mệnh, không thể lựa chọn cha mẹ, không thể lựa chọn thương tàn. Cho nên, cô cũng chỉ có thể học cách đem tất cả mọi chuyện, nhất nhất buông xuống.

Nhưng bản thân cô vẫn không thể làm được như cô muốn. Tự ti là loại bệnh cứng đầu đến thâm căn cố đế của con người. Nó không liên quan đến tính cách cô có kiên cường hay không, hạn độ nhẫn nại thế nào. Chỉ cần cô hơi chảnh mảng, chỉ cần cô vẫn để nó ở trong lòng, tất cả đều chỉ là phí công vô ích.

Nó thừa lúc cô không để ý, liếc mắt một cái đã ăn sâu vào trong xương trong thịt. Ngày thường tìm không ra mò không thấy, nó chỉ âm thầm ẩn núp trong sâu tận đáy lòng. Chỉ khi nào có ánh mắt đám đông soi mói, nó mới có thể lặng lẽ thoát ra ngoài. Đến lúc đó, cho dù cô đã thật vất vả xây tường đắp lũy bảo vệ lòng mình thế nào nó cũng sẽ oanh tạc phá vỡ mà ra, mặc cho huyết nhục (máu thịt) thành bùn.

Từ nhỏ đến nay, hàng đêm, trước khi đi ngủ cô đều tự nhủ với chính mình: Không được tự ti, không được sợ hãi, ngày sau, cô chắc chắn sẽ dũng cảm và cứng cỏi. Nhưng cầu nguyện nhiều năm như vậy, vì sao trước sau cô vẫn chỉ như con thú tội nghiệp sập bẫy, dù ra sức vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát thân?

Một bàn tay to lớn vặn mở bung những ngón tay đang nắm chặt lấy chén rượu của cô. Sau đó, một khuôn ngực ấm áp dán chặt lấy cô. Cả người cô đã bị tầm vóc cao lớn của Mộc Sách bao trùm.

Anh lặng lẽ ôm cô rời khỏi bàn, đi thẳng đến chỗ hồ nước trong sân sau do anh tự đào hôm trước. Tiếp theo, anh ngồi xuống, lưng dựa vào một phiến đá lớn, để cô ngồi trên đùi, người ghé tựa vào ngực anh. Hai người cứ ngồi lặng im như vậy.

Trong lòng vẫn ngập tràn ý khóc, lúc bàn tay to lớn của anh từng chút từng chút bao phủ, tiếng khóc cũng lẻ bước đi xa. Tô Mặc lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn hữu lực của anh, nghiêng mặt nhìn về phía vườn hoa ngập tràn ánh trăng bạc.

Qua hồi lâu, lòng cô đã không còn chút kích động nào, hô hấp cũng trở nên hòa hoãn. Lúc này âm điệu bình thản mà mềm mại của Mộc Sách, từ trên đỉnh đầu cô chậm rãi vang lên.

“Nương tử ơi nương tử, vì sao đêm tết Trung thu đoàn viên, nàng lại bỏ mặc một mình ta mà chỉ lo cho nỗi thương tâm của bản thân như vậy chứ?”

Cô nhịn không được, nín khóc mỉm cười: “Nô nhân ơi nô nhân, lại dựng sân khấu rồi sao?”

“Hai ta không đủ ăn ý, rảnh rỗi thì cần phải luyện tập nhiều hơn.” Ngón tay thon dài của anh vờ về bím tóc sau lưng cô, thường thức những sợi tóc suông mượt như tơ, yêu thích mãi không buông.

“Tiết mục là Khổng Tước Đông Nam Phi à?” Về tiết mục vợ chồng, cô cố gắng nhớ cũng chỉ nhớ rõ một vở này thôi.

Anh cau mày: “Không đổi được cái nào vui hơn à?”

“Hiện nay tôi nghĩ không ra cái gì vui vẻ cả.” Cô dán hai gò má vào quần áo anh. Cả người cũng thả lỏng.

“Vậy nói về chuyện không vui của nàng đi.”

Trong lòng cô vì uống nhiều rượu, toàn bộ thân mình yêu kiều nhỏ nhắn nóng lên hừng hực.

Cô nhắm đôi mắt dài, “Kỳ thật, ngày ấy ở trong thành, tôi rất muốn tìm một chỗ không có ai mà khóc cho đã đời...”

“Hay là bây giờ khóc bù vậy?” Không sai, rốt cuộc cô đã chịu nói về chuyện ở Phái Thành.

Cô lắc đầu, “Không được, chuyện này rất tổn hại đến khí chất bà chủ của tôi.”

“Nô nhân sẽ mắt nhắm mắt mở.” Nếu có ngày cô có thể lớn tiếng mà khóc, có lẽ còn có thể khiến anh yên tâm một chút.

Tô Mặc ở trong lòng anh cọ quây, sau khi điều chỉnh một tư thế thoải mái rồi lại tiếp tục ghé người vào ngực anh, cũng không muốn rời khỏi phiến ngực dưới ánh trăng êm dịu này.

“Người bên ngoài thật sự đáng sợ lắm sao?” Tuy rằng đã biết vì sao cô phát bệnh, những anh vẫn muốn ước lượng chiều sâu nỗi đau này một chút.

“Đáng sợ”

“Vậy thì lần tới khi nào thấy sợ thì dẫn theo nô nhân không biết sợ là gì đi.”

Cô khó hiểu, “Dẫn anh theo để làm gì?”

“Trong nhà ngoài phố, giết người phóng hỏa...” Anh hàm súc dừng một chút “Đều rất chuyên nghiệp.”

“Có thể giấu anh trong ống tay áo khi cần đem ra dùng sao?” Cô xoa xoa mắt, sau khi than nhẹ một hơi, cả người lủi vào sâu trong lòng anh.

“Cột vào người nàng cũng được.” Anh cười cười. Giọng cười trầm thấp xuyên thấu qua lồng ngực anh truyền vào màng tai cô.

Làn hơi men say dần dần dâng lên, Tô Mặc buồn ngủ cụp hai mi mắt, bị nhiệt độ cơ thể mê người của anh thúc giục, càng cảm thấy buồn ngủ đến lả người. Anh cúi đầu nhìn cô một cái, vòng tay ôm lại khép vào một chút để cô ngủ được yên lành.

“Nương tử ơi nương tử.”

“Ủm?” Cô đáp lời theo bản năng, cũng không biết đến tột cùng là có nghe lọt tai cái gì hay không.

Anh chậm rãi xiết chặt tay ôm, “Sau này, bất luận mưa gió thế nào, đều đã có ta chống đỡ thay nàng.”

“Ủm...”

Sau khi xác định cô đã ngủ, Mộc Sách ôm cô, ngẩng đầu nhìn lên. Trăng tròn sáng trong, một mình một côi trên bầu trời không ánh sao. Trời đêm sáng sủa như tẩy. Nước mắt đã lạnh, khô dần rồi biến mất.

“Hối hận sao?” Mộc Sách dùng một tay bưng khay, không đồng tình hỏi.

“Hối...” Ba người ủ rũ ghé trên mặt bàn, chống cằm đỡ má rên rỉ.

“Lần sau còn dám nữa không?”

“Không dám...”

Sáng sớm hôm sau, sau khi nô nhân Mộc Sách đã làm xong mọi việc lớn nhỏ trong nhà thì ba người đem qua uống say mới khoan thai xuất hiện ở nhà ăn. Người nào người nấy mặt mũi xanh xao, không phải ôm đầu kêu đau thì cũng là xoa xoa bụng muốn ói.

Mộc Sách thanh khí sáng khoái, thưởng thức thảm trạng của bọn họ đủ rồi mới bưng lên mấy chén canh giải rượu tự tay anh nấu từ sáng sớm cho bọn họ dùng.

“Đều nguội rồi, uống nhanh đi.” Anh buông khay, phân phối chén canh xuống bàn xong thì kéo bọn họ lại ngồi xuống.

Tô Mặc mới ngồi thẳng trong chốc lát, thân mình lại tức khắc méo mó rồi ngã đổ xuống đất, dựa lưng vào ghế. Mộc Sách dựng cô còn chưa tỉnh rượu, ngồi lại lên ghế. Nhưng cứ dựng lên cô lại ngã. Như vậy mấy lần, anh không còn cách nào khác đành phải ngồi phía sau giữ cho thân thể cô dựa vào người anh, lại cầm thìa dứt từng ngụm canh cho cô.

“...” Hai người kia không nói, chỉ lừ lừ nhìn cách đối xử bất công của anh.

Anh liếc mắt nhìn bọn họ, “Hai người cũng muốn tôi dứt cho hay sao?”

Hai người bọn họ không chút khách khí, “Muốn!” Nặng bên này nhẹ bên kia là không được.

Hầu hạ mỹ mãn ba vị đại gia, phu nhân và tiểu thư xong, Mộc Sách thu dọn chén canh. Lại nghe thấy bên ngoài cửa chính truyền đến âm thanh gõ cửa rầm rầm, có lẽ phải dùng đến mười phần lực. Anh quay đầu dặn dò bọn họ.

“Tôi ra cửa xem sao. Mọi người nghỉ một lát đi.”

Sáng sớm đã đến gõ cửa, thông thường là người đưa thư. Hắn thở hỏn hển đem một phong thư giục hôn thư giao cho Mộc Sách.

“Ai đến vậy?” Uống xong canh giải rượu, tinh thần Tô Mặc đã tốt hơn nhiều, miễn cưỡng hỏi.

“Có thư, hình như là của chị cô.” Anh đưa thư cho cô. Sau khi xem cô mở thư ra liền có bộ dáng khóa chặt mi tâm, “Trong thư nói cái gì đó?”

“Trong thư nói, có một vị bằng hữu của tỷ, sắp tới có khả năng sẽ đến chơi – -.”

Tiếng gõ cửa lại như sấm đèn vang lên ngoài cửa chính, làm bốn người trong sảnh không hẹn mà cùng nhìn về phía cửa.

Không nhanh như vậy chứ? Chân trước thư vừa mới đến, khách đã từ sau lưng đi ra sao?

Lúc này đi ra mở cửa, vẫn là Mộc Sách.

Anh vừa mở cửa ra, chỉ thấy một người nào đó nhìn quen quen, trên mặt tràn ngập mừng rỡ, hướng anh phóng tới.

“Biểu cữu công – “ (ông cậu)

Không đợi hấn phóng lên, Mộc Sách quyết định đóng sập hai cánh cửa lại, trực tiếp thưởng cho vị khách mới đến một cái cửa kín mít.

“Ai vậy?” Tô Mặc đi đến sau lưng anh, đối với tiếng gõ cửa không dứt đã cảm thấy buồn bực, hỏi.

“Đi nhầm.”

Trên đỉnh núi cũng chỉ có một căn nhà thôi, có thể đi nhầm sao? Tô Mặc không tin nhìn cái mặt đen thật hiếm có của anh.

“Biểu cữu công, ngài mở cửa đi!”

Tô Mặc ngạc nhiên hỏi: “Nhà anh còn có thân thích sao?”

“... Họ hàng xa.” Anh miễn cưỡng đáp.

“Không phải đã bị tru cữu tộc rồi à?” Chẳng lẽ triều đình để cá lọt lưới ư?

“Là họ hàng xa ngoài cữu tộc, xa lơ xa lắc.” Anh quay đầu nói vọng ra cửa: “Không được phá cửa!” Nếu bị phá hỏng rồi thì người phải sửa lại chỉ là nô nhân ta thôi.

“Biểu cữu công...” Người ngoài cửa bắt đầu nấc lên nức nở. Chỉ chốc lát sau, tiếng khóc rầm rĩ từ bên ngoài truyền đến.

Mộc Sách vẫn bỏ mặc ngoài tai, không muốn để ý đến tên họ hàng xa đang ở ngoài kia. Anh chỉ vỗ vỗ vai Tô Mặc muốn cô yên tâm. “Nàng đừng lo lắng. Ta sẽ không để hấn vào đâu.”

Không phải nói rằng cô rất sợ người ngoài hay sao? Khách khứa có thể không gặp thì đừng gặp.

“Nhưng hình như hấn khóc rất thảm thương...” Trong mắt Tô Mặc ánh lên vẻ khó mà đồng tình nổi, “Anh không cho hấn vào thật sao?”

Nghe thử xem, tiếng khóc đó thê thảm biết bao, sợ rằng còn thảm hơn cả ngũ tử khóc mộ nữa.

Anh hơi do dự: “Có thể chứ?”

“Cũng là người quen biết, hấn là có thể.” Cô suy nghĩ trong chốc lát. Đầu tiên là trốn sau lưng Hoa thắm, sau đó mới gật đầu thúc giục anh ra mở cửa.

Cửa lớn vừa mở, Hạng Nam ngồi dưới đất hai mắt đầm lệ lập tức lăn xả xông lên ôm cứng lấy đùi Mộc Sách, bắt đầu kêu khóc kinh thiên động địa.

“Biểu cữu công, cháu tìm ông rất cực khổ...” Hấn liều chết quệt nước mắt chùi lên đùi Mộc Sách, “Ông không sao thì thật quá tốt rồi... Cháu còn tưởng rằng ông đã chết, đời này không bao giờ còn có thể hiểu thuận với ông nữa...”

Gương mặt tuần tú của Mộc Sách đanh lại, “Buông ra.”

Tình huống này là gì vậy?

Ba người ngơ ngác tròn mắt nhìn một gã thân mặc hoa phục độ chừng ba mươi tuổi, mới sáng tinh mơ đã ôm nô nhân nhà bọn họ như vậy, than thở khóc lóc rất thương tâm...

“Đợi một lát.” Tô Mặc chẳng hiểu gì cả, đi ra khỏi nơi ẩn nấp sau lưng Hoa thắm, “Anh là... Biểu cữu công của hấn?” Nhìn tuổi tác hai người bọn họ, sau lại có bối phận rối loạn cào cào như thế được?

“Sự tình chính là như thế.” Mộc Sách thầm muốn ngăn xúc tua bạch tuộc đang bám riết trên chân mình, “Không được chùi lên quần áo ta!”

“Hắn làm thế nào tìm được cậu?” Hoa thúc suy nghĩ cả nửa ngày vẫn nghĩ không ra vì sao chuyện Mộc Sách đang ở đây lại có thể lộ ra ngoài được.

“Hỏi hắn đó.” Anh cũng rất muốn biết tên này từ khi nào lại có bản lĩnh đó.

Sau khi khóc lóc thỏa thuê rồi, Hạng Nam cuối cùng cảm thấy hơn ba năm qua những buồn khổ trong lòng thật sự cũng không khó chịu như vậy. Hắn buông tay ra khỏi người Mộc Sách đang thực không vui vẻ gì. Đang lúc lau nước mắt còn vương trên mặt, hắn chú ý đến Tô Mặc kia có gương mặt thật sự rất giống Tô Nhị nương. Nhất thời hắn lại bắt đầu kích động.

Giọng hắn run rẩy, “Nàng... nàng chính là Tô Tam cô nương sao?”

“Ừm.” Tô Mặc hơi bất an nhìn đáy mắt hắn lại ngẩn ngẩn ánh lệ.

“Tại hạ là Hạng Nam, là người cùng hợp tác làm ăn với Tô Nhị nương ở Vân kinh. Hôm trước nhờ nàng ấy trưng nghĩa thông báo tin tức ta mới có thể tìm được nhà của biểu cứu công ta. Hôm nay ngay tại đây thay mặt toàn tộc dập đầu trước nàng. Đa tạ đại ân cứu mạng của nàng!”

Hạng Nam đứng dậy tiến lên từng bước, sau đó hắn phất tung y bào, hai chân thẳng tắp quỳ xuống trước mặt cô, tiếp theo liền dập đầu đụng trán xuống đất.

Cô vội vàng định ngăn cản, “Đừng, ta chịu không nổi đâu...”

“Đứng lên đi, người đừng làm nàng sợ.” Mộc Sách dùng một tay xách hắn đứng dậy kéo ra xa một chút, lại quay sang Tô Mặc ôn nhu nói: “Mau vào nhà đi thôi.”

Sau khi đi vào đại sảnh, đầu tiên là Mộc Sách trở về phòng thay một bộ xiêm y sạch sẽ. Sau đó thông thả quay và đại sảnh, thông thả uống trà. Cũng không thêm để ý đến vị khách kia còn đang giữ quy củ, đứng ở bên cửa chờ anh xử lý.

Sau một lúc lâu, anh cuối cùng cũng mở miệng.

“Thằng nhóc.”

“Dạ có cháu!” Hạng Nam bước đi như chạy đến trước mặt anh rồi đứng nghiêm trang thẳng tắp.

“Khụ khụ...” Ba người kia chứng kiến cảnh này, không cẩn thận đồng loạt bị sặc nước trà.

Hai người này... Cũng không thấy tuổi tác của bọn họ và bối phận thật sự quý dị quá mức hay sao? Vậy mà vẻ mặt của hai người bọn họ làm như đây là chuyện đương nhiên vậy, còn có qua có lại cũng rất có thứ tự.

“Thằng nhóc?” Tô Mặc bắt đầu cảm thấy trong thiên hạ không có chuyện gì là không thể xảy ra.

“Hắn cầm tinh con hổ.” Mộc Sách thuận miệng giải thích, lại đưa ánh mắt miết sang hướng đứa cháu họ hàng bà con xa, “Nói đi, cửa hàng của nhà ngươi có phải đã sập tiệm rồi không?”

Hạng Nam sầu khổ ra miệng, càng nghĩ trong lòng càng cảm thấy chua xót.

“Nếu có thể sập thì tốt rồi...” Hắn hy vọng biết bao nhiêu chuyện làm ăn buôn bán của gia đình hắn có thể tiết chế tốc độ khuếch trương một chút. Nhưng từ bảy năm trước, được người nào đó dốc sức chỉnh đốn, cộng thêm kết quả của mười năm làm ăn từ trước, thế lực của cửa hàng nhà hắn bắt đầu lớn mạnh đến mức vô chừng mực.

Mộc Sách nhướng mi, “Lão thái gia nhà ngươi kẻ đao vào cổ ép người tiếp nhận?”

“Cháu đã nói bao nhiêu lần rồi, cháu chỉ muốn múa văn nghịch mực, không muốn gầy bàn tính...” Hắn lại nói với vẻ vô cùng oan ức, còn bi thảm đến mức kéo tay áo lên lau nước mắt.

Mộc Sách căn bản là không đồng tình với hắn, “Lão thái gia nhà ngươi đã nói chủ gia đình đời tiếp theo sẽ là ngươi. Vị trí đó chính là của ngươi.”

“Nhưng ông rõ ràng còn thích hợp hơn cháu rất nhiều- -“

“Ta nói rồi, ta không muốn gánh vác việc của nhà người.” Anh một hơi liền ngắt lời câu nói đang xuất gần ra đến cửa miệng của Hạng nam, không ngờ mấy năm sau lại bị vấn đề này quấy rối thêm lần nữa.

Hạng Nam còn muốn nói gì đó hòng thay đổi tâm ý của anh, “Biểu cữu công, ông...”

“Đã nói hết chưa?” Mộc Sách quyết định, lần này phải tốc chiến tốc thắng, “Nếu đã nói xong rồi thì người có thể đi về.” Tốt nhất là nên đuổi vị khách quen này đi thì hơn.

“Cháu có thể ở lại đây được không?” Hấn đã chạy thật xa để đến được đây. Ngay cả nước trà cũng không uống được một ngụm đã bị đuổi rồi sao? Không được, với tính tình của Mộc Sách, ai mà biết được lần tới hấn có còn cơ hội có thể bước vào trong nhà nói chuyện nữa hay không đâu?

Mộc Sách bình tĩnh nhìn hấn một lát, sau đó tự mình làm chủ, ra quyết định không giữ khách lại...

“Người này không được phép ở lại.”

Hấn cười ngây ngô, “Cháu ở chung với biểu cữu công cũng được.”

Mộc Sách nói trắng ra: “Trong phủ này không cho phép ‘người ngoài’ dừng chân.”

“Vậy, biểu cữu công, ông là...” Hạng Nam không hiểu cho nên chỉ vào anh, cũng giống như hấn không phải là người nhà này.

“Ta là nô nhân trong phủ.”

“... Nô nhân?” Về mặt của Hạng Nam giống như vừa bị sét đánh bên tai vậy.

Anh lại hạ lệnh đuổi khách, “Hiểu rồi thì mau xuống núi đi.”

Da mặt Hạng Nam cũng thật dầy, xoay người lại đã quỳ phục xuống, bi tình như nhận lạc bình sa. Hai tay thuần thực lại túm chặt lấy ống quần của anh.

“Biểu cữu công, ông đừng nhần tâm như vậy mà...”

Hoa thắm đứng trước cảnh một người thì phốt lờ như không nhìn thấy gì, một người thì quỳ phục dưới đất không biết xấu hổ, nhịn không được bèn sáp vào nói.

“Thật không cho hấn ở lại được sao?” Tốt xấu gì thì khách đến nhà cũng là họ hàng xa đã lâu không gặp của anh mà, lại bốn ba ngàn dặm. Làm như vậy hình như không hợp nhân tình cho lắm.

Mộc Sách kiên quyết lắc đầu, “Không được.”

“Vì sao?”

“Tôi sợ hấn sẽ quấy nhiễu Tam cô nương.” Anh không chút do dự, nói ra điều lớn nhất lưu dấu trong lòng.

“A?”

Dưới ánh mắt nghi hoặc của ba người bọn họ, giọng điệu Mộc Sách vẫn thản nhiên, giới thiệu người họ hàng xa của nhà mình, “Hạng Nam, ba mươi lăm tuổi, là người Vân Kinh; Là người thừa kế thứ nhất của hiệu buôn Viễn Sơn, hiện nay đang là hoàng thượng bậc nhất; Thông thạo thi từ âm luật, tính tình háo sắc; nhiều năm qua săn nữ nhân vô số và mọi việc đều thuận lợi.”

Đừng nhìn vẻ mặt đáng thương bây giờ của Hạng Nam. Đại gia đại nghiệp như hấn, đến nay vẫn chưa lấy vợ lập gia đình, nguyên nhân chính yếu là do hấn phong lưu đã thành tính. Chẳng những ăn lần gần hết các cô gái ngây thơ ở Vân Kinh mà ngay cả khi thấy phu nhân cũng như cá gặp nước. Với vẻ bề ngoài không tầm thường của hấn, cộng thêm gia thế, lại nổi danh là tài tử, thường xuyên ra vào các yến hội lớn nhỏ trong kinh thành. Bởi vậy, hấn cũng không thiếu gì cơ hội trêu hoa ghẹo nguyệt. Mục đích chính là cứ nhìn thuận mắt là lập tức xuống tay, nhanh chóng tung một lưới bắt gòn.

Hoa thục nghe xong, nhất thời khần trương ôm cứng lấy Hoa thắm, sợ bà sẽ không cẩn thận mà rơi vào miệng cạp.

Hạng Nam có vẻ không nhịn được, pha lẫn xấu hổ kéo kéo góc áo anh.

“Biểu, biểu cứu công...” Cũng không cần phải phơi bày trần trụi chi tiết con người hằn trước mặt mọi người như vậy chứ?

“Người đi đường vất vả rồi, nhớ rõ phải sớm xuống núi đi.” Mộc Sách từ phía trên sau khi thốt ra những lời này, tức thì đến bên cạnh cửa chuẩn bị tiễn khách.

Hạng Nam rất đáng thương, nhìn qua những người khác, “Chuyện đó, ta...”

“Không được.” Ba người còn lại đã hoàn toàn đồng ý với quyết định của nô nhân.

“Không phải, ta chỉ muốn hỏi...” Biết không ai đồng tình với mình, hấn sợ hãi gơ tay chỉ về phía ngoài xa, “Xin hỏi, kho chứa củi của quý phủ đã có ai ở chưa?”

Trong nhất thời, Mộc Sách không đáp ứng hấn cũng không quan trọng. Hấn hiểu được thế nào là kiên nhẫn, có thể từ từ vượt qua.

“Không có.” Khi không hấn hỏi chuyện này làm gì?

Hạng Nam chậm rãi lấy từ trong ống tay áo ra một tấm ngân phiếu, tuyệt đối không hề che dấu mình có rất nhiều tiền của, “Ta có thể... thuê kho chứa củi của quý phủ để ở tạm được không?”

“...” Hoa thúc và Hoa thẩm, hai người lập tức nhìn tấm ngân phiếu lớn kia đến mức ngây ngốc.

“Cuối cùng thì hấn đến tìm anh để làm gì vậy?” Tô Mặc thừa cơ hội, vụng trộm kéo Mộc Sách đến một góc, nhỏ giọng hỏi.

“Ép ta đoạt gia sản của hấn.” Anh thở dài thật sâu, càng nghĩ càng cảm thấy toàn gia họ Hạng kia, bất luận già trẻ đều đúng thật là mười năm cũng như một ngày, người người đều có bệnh.

Cô thoáng sửng sốt, sau đó dương cao âm điệu.

“A?”

5. Chương 5

Bắt đầu từ ngày ấy, vì muốn có thể ở lại bên cạnh Mộc Sách, tạo ra cơ hội làm cho anh thay đổi tâm ý, Hạng Nam phát huy bản lĩnh sở trường của mình – mặt dày mày dạn, nằm vạ nằm vật chứ nhất định không chịu đi.

Đối với Hạng Nam, Mộc Sách từng có kinh nghiệm nên có thể thờ ơ được, nhưng những người khác thì không phải. Mỗi ngày đều thấy hấn cầm một chiếc khăn mặt, xướng vài điệu tang thương rồi rơi lệ ào ào, Hoa thẩm bị hấn khóc đến mềm lòng. Tờ ngân phiếu mỏng trong tay áo hấn, một ngày lại một ngày không nường tay phóng ra, khiến hai tay Hoa thúc đều phát run, trong miệng cứ mắng chửi mãi: Đồ con thỏ, thẳng nhai con đúng là phá sản mà!

Vì thế, trước thế công bất khuất của gã họ Hạng, họ hàng xa của nô nhân, hấn cọ cọ, cuối cùng cọ đến mức Tô Mặc phải mở miệng đáp ứng cho hấn một cơ hội vào ở trong nhà. Từ vị trí một mình lay lắt bên ngoài kho chứa củi, thẳng một mạch đến ở trong khách phòng sát vách với phòng của Mộc Sách.

Mỗi đêm, sau khi Mộc Sách đã hoàn thành tất tần tật các việc vặt vãnh trong nhà, Hạng Nam sẽ chọn đúng thời cơ, kéo Mộc Sách vào phòng nói huyền thuyên đông tây. Nhưng Mộc Sách trời cho cá tính nói một là một, mặc cho hấn nói toạc cả miệng cũng không cần quản gia nghiệp của Hạng gia nhà hấn. Điều này làm cho Tô Mặc nhìn thấy cũng phải liên tiếp thở dài, cũng chỉ có thể để mặc bọn họ giảng co qua lại mà thôi.

Thời gian cứ như vậy bị Hạng Nam kéo đi, mãi đến tết Trùng Dương(1). Sáng sớm, Mộc Sách theo sự dặn dò của Tô Mặc, mang theo cả nhà già trẻ lớn bé, to to nhỏ nhỏ đi lên chỗ cao nhất của Lân Sơn để “Đăng Cao” nhìn xa ứng tiết.

Ven đường đi, Mộc Sách thỉnh thoảng lại nhắc nhở hai lão Hoa gia đừng chạy loạn nữa, nhất định phải đi trên đường mòn lên núi chứ đừng ham chơi đi xa. Còn không thì lại quay đầu lo lắng nhìn đám tiểu nhạn cùng đám gà mái đi theo phía sau có bị lạc mất con nào hay không.

Đi được nửa đường, con đường mòn lên núi bắt đầu dốc khúc gập ghềnh. Mộc Sách trực tiếp đem đám nhỏ theo đuôi phía sau kia, giao cho Hạng Nam tiếp nhận. Sau đó không nói hai lời, trước ánh mắt rối rắm không thể lý giải của Hạng Nam, cúi lưng còng Tô Mặc đang phải cố sức bước đi, thoải mái đi lên đỉnh núi.

Đứng trên đỉnh núi, cảnh tượng đập vào mắt là bầu trời mở rộng đến vô tận. Hơi lạnh gió thu thổi tan đám mây, mang đến một khoảng không gian mênh mông vạn dặm. Phóng tầm mắt nhìn lại, dưới chân núi đã bắt đầu biến sắc. Ánh nắng ánh gió từng từng, hoặc vàng hoặc hồng sớm đã chiếu sáng cả một vùng rừng xanh thăm thẳm.

Tô Mặc cầm trên tay một gốc cây thù du (2), nhìn Mộc Sách đang đứng đón gió, nghiêng mặt hỏi.

“Nô nhân còn giận gã họ hàng xa kia không?” Mấy ngày nay nhìn vào đều chỉ một bản mặt, người không biết chuyện còn tưởng anh thiếu nợ người ta tiền, chứ không phải bị người ta ép buộc nhận tiền.

“Không, chỉ ngại hấn cứ đuổi theo bám riết, rất đáng ghét.” Làm hại anh có khi muốn đứng gần cô một lát cũng trở thành một chuyện rất khó khăn. Sớm biết như thế, nếu sớm biết cứ tùy ý Hạng Nam sẽ thành ra chuyện tệ hại đến thế này, anh đã không cho cái tên rắc rối ấy lưu lại rồi.

Tô Mặc một tay xoa xoa cằm, thử tưởng tượng về những phiền não của kẻ có tiền.

“Anh thật sự không cần gia nghiệp của nhà hấn sao?” Theo như anh nói. Vị họ hàng xa kia hình như là Hoàng thương, trọng trách quá nặng, gia nghiệp lại quá lớn. Cho nên sau khi người trong toàn tộc thương thảo xong, vài năm trước đây đã quyết định đem hơn một nửa gia nghiệp tặng cho anh, để tự anh định đoạt.

“Không cần.” Trên đời này làm gì có ai đem gia sản hai tay dâng cho người ngoài chứ? Bọn họ không biết, nhưng anh thì rất ngại chuyện phiền phức và thái quá.

“Nguyên nhân nào khiến anh không chịu đáp ứng hấn?” Có người đưa tiền cho anh sai không tốt sao? Tuy rằng nói hiệu buôn Viễn Sơn có đến hàng trăm gian cửa hàng. Trọng trách này cũng có hơi trầm trọng.

“Vì ta cảm thấy Hạng Nam thật sự là người thích hợp tiếp nhận gia nghiệp.” Anh đi đến trước mặt cô, thay cô khoác thêm một lớp áo ngoài mỏng, “Thật ra, hấn rất có năng khiếu buôn bán, đầu óc linh hoạt, đấu võ mồm cũng rất khéo. Ở lâu trong vòng luẩn quẩn văn nhân riết rồi tài giao tế cũng thuộc hạng thượng thừa.”

“Vậy vì sao bản thân hấn lại không muốn tiếp nhận mà giao cho anh?” Điều này thật không hiểu nổi a.

Anh hơi tức giận, “Hấn tuy là cầm tinh con thỏ, nhưng tính tình lại hết như con lừa vậy, không mắng không đánh thì không chịu chạy. Nếu không có người ở phía sau ép buộc, hấn sẽ lười không chịu chủ động đi làm. Cho nên, hấn mới muốn trốn làm đương gia.” Nói đi nói lại, gã họ hàng xa kia chính là không muốn chịu trách nhiệm mà thôi.

“...” Nói về một phương diện nào đó thì đây cũng xem như là một loại nhân tài.

“Trước mắt, gia nghiệp của nhà hấn cũng không cần phải mở mang phát triển làm gì. Chỉ cần giữ gìn những cái đã có là đủ rồi. Cho nên mới nói, rất thích hợp để cho người đàn ông có tính tình lười cầu tiến, cứ kinh doanh lập nghiệp như bây giờ là tốt rồi. Vì vậy mà ngày xưa tôi mới một lòng muốn đuổi hấn về nhà.” Hiện nay cũng chỉ còn cách xem xem thằng nhóc kia đến tột cùng thì bao giờ mới chịu hết hy vọng.

Về nhà ư...

Tô Mặc lẳng lặng ngắm nhìn những đường cong cương nghị trên khuôn mặt anh. Anh sớm đã khỏe hấn rồi, cũng đã làm nô nhân lâu như vậy rồi. Không phải anh cũng nên trở về nhà đó sao?

Lúc trước muốn anh ở lại, là vì cô hy vọng anh có thể ở đây dung dưỡng thân thể cho tốt. Muốn anh làm nô nhân báo ân, là hy vọng người sớm đã không có nơi nào để đi như anh, có thể có một lý do quang minh chính đại mà cư trú lâu dài.

Nhưng bây giờ thì sao? Từ sau khi Hạng Nam xuất hiện, bọn họ đều hiểu được, anh không phải không có chỗ để đi. Lấy thân phận tài phú của Hạng nam, tin tưởng nhất định có thể che giấu thân phận lưu phạm của Mộc Sách thật tốt. Bởi vậy, nếu Mộc Sách muốn trở về Vân Kinh, không phải là không có hy vọng.

“Nô nhân ơi nô nhân, kinh thành là ở hướng nào vậy?”

Mộc Sách đa tâm liếc nhìn cô một cái, mơ hồ tìm vị trí phía dưới một chút, rồi dương tay chỉ về hướng bắc.

“Cháu của anh đã tới đây tìm anh, anh không muốn trở về sao?” Thời gian gần đây, cô cũng nghe Hạng Nam nói không ít về tài kinh thương lúc trước của Mộc Sách. Nếu Mộc Sách có thể đi theo hắn thì ngày sau, cuộc sống của anh chẳng những được bảo đảm mà còn có thể tiến xa hơn rất nhiều so với con đường làm nô nhân như bây giờ.

Anh bình thản như nước, hỏi: “Ý của cô nương là muốn nô nhân bỏ nhà vứt con?”

“... Con nào?” Cô dừng một chút, nghi hoặc nhướn đôi mày liễu.

Anh chỉ tay thẳng ra phía sau cô.

“Cục cục tác...”

“Chíp chip...”

“Oạp!”

“...” Cô đã quên mất số lượng nghĩa nữ anh đang nuôi dưỡng khổng lồ thế nào.

“Nô nhân còn chưa báo ân xong mà.” Mộc Sách tiếp nhận cây thù du được cô thưởng thức trong tay hồi lâu, cẩn thận cài lên bím tóc phía sau cho cô.

Cô vẫn chưa chịu thôi, “Có ai lấy ân tình bắt người không cho anh đi đâu...” Ngay cả giấy bán thân cô cũng chưa từng cùng anh giao hẹn gì đúng không?

“Cô nương hy vọng nô nhân đi?”

Cô không đáp lời anh, đem đôi mắt trong veo như nước đăm đăm nhìn ra phương xa. Trong lòng thầm tự hỏi mình, nên vì anh mà suy nghĩ, hay là nên để anh tiếp tục ở lại bên cạnh cô, một nhà bốn người không lo không nghĩ cứ vậy sống qua ngày.

Mộc Sách nhìn không hiểu cô đang suy nghĩ điều gì. Chính lúc cô bắt đầu nhú mi suy nghĩ sâu xa, anh quyết định, tiên hạ thủ vi cường (3)

Anh nắm giữ bím tóc của cô, “Nương tử ơi nương tử. Nàng có điều không biết, nô nhân tuy xuất thân là quân nhân thế gia, nhưng học theo sách thánh hiền, mà lễ giáo trong nhà cũng rất nghiêm.”

Đang yên đang lành, anh khi không lại nói chuyện này làm cái gì?

“Cho nên?”

Anh mỉm cười nói: “Cho nên một số chuyện cũ không trọng yếu, nhưng bây giờ lại rất trọng yếu, cần phải cùng nàng nói chuyện một phen.”

“Ví như?” Vì ý cười của anh quá mức ôn nhu, quá mức chân thành, lòng cô lập tức nhảy lên mấy cái.

“Trước kia, nàng thường cỡi xiêm y của ta.” Anh bắt đầu gỡ màn cũ, hết như những gì trước đây cô đã làm.

“Ừm.” Cô gật gật đầu, hào phóng thừa nhận.

“Nàng đã nhìn thấy thân thể của ta.”

“Ừm.” Không chỉ mình cô, Hoa thúc và Hoa thẩm cũng đều có phúc cùng hưởng qua nha.

“Nàng cũng từng ôm chầm lấy ta, còn sờ soạng toàn thân mấy lần rồi.”

“...Ừm.” Lão huynh, anh có cần nói cái kiểu ái muội như vậy hay không? Rõ ràng mấy chuyện này đều là vì chữa thương, không thể quy kết hành vi, bức cô vào tội ăn đậu phụ của anh chứ.

Anh chậm rãi đưa ra kết luận, “Nàng thừa nhận, nàng đã chiếm của ta rất nhiều tiện nghi.”

“Ừm.” Đôi mắt cô trong trẻo thẳng thắn nhìn vào đáy mắt anh, không hề mơ hồ. “Anh nói mấy chuyện này, đến tột cùng là muốn cái gì?” Anh cứ nói thẳng ra là anh muốn cô phải chịu trách nhiệm vì đã khinh bạc sự trong sạch của anh đi, làm gì mà phải khua chiêng đánh trống nhiều như vậy? Mà anh cũng không phải là chồng của người ta, cô không thể lấy anh hay sao?

Muốn làm cái gì? Anh muốn làm chuyện gì to tát hơn sao?

Dưới đáy lòng, Mộc Sách yên lặng thầm ôn tập lại những gì cô đã từng nói trước đây. Nếu nuôi ngựa, lớn lên có thể dùng để kéo, nuôi gà béo có thể giết thịt. Như vậy, nếu như người ta ở bên nhau, đường lâu đường đến thuận mắt...

“Nô nhân có một kế hoạch.” Đáy mắt anh tràn ngập tinh quang, ngữ điệu vững vàng, thật sự như trời trong nắng ấm.

“Về cái gì?”

“Về một gia đình hài hòa.”

A? Mới vừa rồi nói chuyện, phải chăng cô đã bỏ sót cái gì hay không?

“Có muốn tôi cùng anh thảo luận một chút hay không?” Tô Mặc nghĩ mãi cũng không hiểu bèn hỏi. Không biết anh vì sao lại quẹo sang đề cập đến một chuyện cao cấp thế này.

“Không cần, chỉ cần nàng sau này cứ tham dự là được.” Anh phân tâm miết ánh mắt nhìn nhìn khắp nơi. Đến khi xác định những người khác lúc này đã không còn ở phía sau nữa, anh buông bím tóc của cô ra, bắt đầu từng bước ép sát đến cô.

Tô Mặc ngửa đầu nhìn anh, bây giờ gần như đang đứng sát trước mặt, “Làm sao tham dự?”

“Ví dụ như vậy.” Anh lạnh lạnh cười, cúi hẳn người xuống ôm chặt cô vào lòng, vùi đầu vào cổ cô không nhúc nhích.

Mùi hương trên cơ thể anh, nhất thời tràn ngập trong mũi trong miệng cô. Tô Mặc lẳng lặng để anh ôm một hồi lâu. Sau đó dần dần phát giác, cái ôm của giờ phút này so với lúc trước, có gì đó rất khác.

Lúc này, hai người họ ôm nhau, hai thân hình quấn chặt đến nỗi tìm không ra một kẽ hở nào. Thân liền thân đến mức cứ như vậy có thể vĩnh viễn sánh cùng trời đất vĩnh hằng chẳng thể phân chia. Đôi cánh tay cường tráng lực lưỡng của anh giống như muốn ôm trọn cô tiến nhập vào làm một.

“...Gia đình hài hòa?” Cô chôn trong ngực anh mà hỏi. Cho dù cô có ngốc nghếch đến mức nào, cũng hiểu được anh đang ám chỉ điều gì.

“Ừm.” Anh thoáng nghiêng mặt đi nhìn lại cô đang nhìn anh chăm chú. Biểu tình trên mặt tuy không có gì biến hóa, nhưng đôi tai cô dần dần không nhận được phải ứng hồng lên. Rồi đỏ tươi mèm mại tựa như huyết ngọc thượng đẳng. Anh nhận không nổi cúi đầu, làn môi khẽ mút nhẹ qua vành tai kia.

Hơi nóng xuyên thấu qua cánh môi truyền đến như muốn thiêu cháy vành tai cô. Cô hoảng sợ, giật mình đẩy người ra khỏi vòng tay ôm ấp của anh. Anh không ngăn cản, tùy ý cô bước lui về phía sau hai bước, xoay người bỏ đi, đi tìm bọn Hoa thú.

“Cô nương.” Anh nhẹ giọng gọi lại.

Tô Mặc quay đầu lại, đứng cách không xa, cùng anh mắt đối mắt.

“Ta là thật lòng.” Qua hồi lâu, anh nhìn đôi mắt cô chứa đựng sự kinh ngạc, yên lặng nói với cô.

Cô chưa nói gì, chỉ nhìn anh gật gật đầu, rồi xoay người rời đi.

“Đi ra.” Cô vừa đi khỏi, Mộc Sách lập tức nắm chặt mười ngón tay, hướng về phía cây tùng nhỏ cách đó không xa nói vọng đến.

Hạng Nam khổ sở ra mặt, lê bước chân run rẩy đi đến trước mặt anh.

“Biểu cữu công...” Oan uống a, hấn cũng không phải cố ý muốn nhìn lên chuyện này, ai biểu hấn có vận khí tốt như vậy làm gì?

“Vừa rồi đã thấy những gì?”

Hấn vội vàng chỉ lên trời mà thề, “Mới vừa rồi cháu làm như thoáng chớp bị mù bị điếc, cái gì cũng không dám nhìn thấy, không dám nghe thấy!”

“Không được nhúng tay.” Mộc Sách trừng mắt lườm hấn một cái, không quên dặn dò hấn.

Hấn gật đầu như trống bỏi, gật muốn vẹo cổ, “Không dám không dám, tuyệt đối không dám...” Cũng không phải có gan trời, hấn nào dám phá hư chuyện tốt của biểu cữu công nhà mình?

Mộc sách đi đến dưới tàng cây thu dọn rượu đào và đồ ăn, nhàn nhạt hỏi Hạng Nam đang không ngừng đưa mắt ngắm nhìn anh.

“Có chuyện gì muốn nói?” Nếu vị Tô Tam cô nương kia cũng giống như tiểu tử này, dễ dàng có thể lý giải được thì tốt quá. Anh cũng không cần phải ở đây đoán mò. Mới vừa rồi mấy cái gật đầu kia của cô, đến tột cùng là có ý tứ gì

“Biểu cữu công...” Hạng Nam khó có thể lý giải, cau mày, “Ngài thật sự muốn xuống tay với ân nhân à?” Vì sao anh người nào không chọn lại cố tình coi trọng cô ? Rõ ràng ở Vân kinh còn có rất nhiều người tốt hơn chờ anh tùy ý chọn lựa kia mà.

“Vậy thì sao?”

“Nhưng nàng...” Sự thật không phải đã quá rõ ràng rồi hay sao? Chỉ là một người bị thọt chân, lại là con gái của người vợ không chính thức, không được cha mẹ yêu thích. Còn vì có khúc mắc mà không thể một mình đứng chung giữa đám đông người lạ nữa chứ. Bất luận hấn nghĩ thế nào, hấn vẫn cứ cảm thấy Tô Mặc tuy là người lương thiện nhưng thật sự, nàng không xứng với người một thân huy quang rõ ràng như Mộc Sách.

Mộc sách hiểu rõ hấn đang nghĩ cái gì, “Nàng tốt lắm.”

“Ngài vì muốn báo ân sao?” Tuy nói ơn tái tạo sánh ngang ơn cha mẹ, nhưng anh có cần phải dùng cả nửa đời còn lại để bồi đắp như vậy hay không? Anh rõ ràng đã làm được quá nhiều rồi.

“Không phải báo ân.” Người khác biết cũng tốt, không hiểu cũng được. Chỉ cần anh hiểu là được. Tô Mặc đối với anh, thật sự không có quan hệ gì đến việc báo ân cả.

“Vậy là vì?”

Anh nhẹ nhàng thở dài, “Người có nghe qua câu này chưa?”

“Câu gì?”

“Tình không biết bắt đầu từ khi nào, nhất hướng mà thâm.”

Hạng Nam kinh ngạc há hốc miệng, tựa như lời anh vừa thốt ra là bất khả tư nghị (miễn bàn luận) cỡ nào.

“Cũng chỉ là như thế này mà thôi.” Mộc sách rũ mắt xuống, bên môi vẫn mang theo nụ cười thỏa mãn.

Ghi chú:

(1) Tết Trùng Dương hay còn gọi là Tết Trùng Cửu, theo phong tục của người Trung Quốc là vào ngày 9 tháng 9 theo Âm lịch hàng năm.

Có nhiều điển tích về ngày Tết này:

Đời Hậu Hán (25-250) có Hoàng Cảnh, người huyện Nhữ Nam, theo học đạo tiên với Phí Trường Phòng. Một hôm Trường Phòng bảo Cảnh: “Ngày mồng 9 tháng 9 tới đây, gia đình của nhà ngươi gặp phải tai nạn. Vậy đến ngày đó, ngươi nên đem cả nhà lên núi cao, tay đeo túi đỏ, đựng hột thù du (một loại tiêu), uống rượu hoa cúc, tối sẽ trở về, may ra tránh khỏi tai nạn”. Hoàng Cảnh vâng theo lời thầy. Quả thực đến tối trở về thì thấy gà vịt heo chó trong nhà bị dịch chết hết.

Vì tích trên, nên về sau hằng năm, đến ngày mùng 9 tháng 9, người ta bỏ nhà tạm lên núi, lánh nạn... Lâu đời thành tục gọi là Tết Trùng Cửu. Sau dần thay đổi tính chất, Tết Trùng Cửu lại dành riêng cho tao nhân mặc khách lên núi uống rượu làm thơ.

Sách “Phong Thổ Ký” lại chép: Cuối đời nhà Hạ (2205-1818 trước D.L.), vua Kiệt dâm bạo tàn ác, Thượng Đế muốn răn nhà vua nên giáng một trận thủy tai làm nhà cửa khắp nơi bị chìm xuống biển nước, nhân dân chết đuối, thây nổi đầy sông. Nạn thủy tai đó nhằm ngày mùng 9 tháng 9. Vì vậy mỗi năm đến ngày này, nhân dân lo sợ, già trẻ gái trai đều đua nhau quẩy thực phẩm lên núi cao để lánh nạn... Tục ấy thành lệ.

Đến đời Hán Văn Đế (176-156 trước D.L.), vua cho dựng một đài cao 30 trượng ở trong cung, mỗi năm đến ngày mùng 9 tháng 9, nhà vua cùng vương hậu, vương tử, cung phi đem nhau lên đài ở cho qua hết ngày ấy. Sau đến đời nhà Đường (618-907), ngày mùng 9 tháng 9 thành ngày lễ tết gọi là Trùng Cửu. Các văn nhân thi sĩ mang bầu rượu túi thơ cùng nhau lên núi cao say sưa ngâm vịnh.

Cổ thi có câu: “Gặp ngày Trùng Cửu đăng cao”. “Đăng cao” là lên chỗ cao. “Trùng cửu” và “Đăng cao” đều do diễn tích trên.

(2) Cây Thù Du : Có ba loại, một gọi là Ngô thù du dùng làm thuốc, một gọi là Thực thù du dùng pha đồ ăn, một gọi là Sơn thù du.

Ở đây nói về loại Ngô Thù du, được xem là loại cây may mắn, có hương thơm ngào ngạt, có thể làm thuốc. Theo tập tục cổ xưa, nếu trồng thù du vào ngày 9/9 âm lịch hàng năm thì có thể tránh được ác tà.

(3) Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương: Ra tay trước thì chiếm lợi thế, ra tay sau sẽ gặp phải tai ương

“Cô nương, lỗi tai của cô sao vậy? Vì sao mà hai ngày nay đều thấy cô cứ sờ sờ mãi thế?” Hoa thẩm khó hiểu nhìn động tác của Tô Mặc.

Tô Mặc xấu hổ quay mặt đi. Bất tri bất giác, máu lại bắt đầu từng giọt từng giọt lủi lên hai lỗ tai. Đang lúc hai tai cô nóng bỏng không thôi, cô đơn giản đứng lên.

“Ta ra ngoài một chút.” Cứ ngồi trong phòng như vậy, nói không chừng tất cả mọi người đều sẽ nhìn ra.

Hoa thẩm không nghi ngờ gì nhưng hần thì khác. Ngay khi Tô Mặc mới ra khỏi cửa phòng, Hạng Nam vốn còn đang ở đại sảnh đọc cuốn sổ tay thơ văn mà Tô Mặc vô cùng trân quý, cũng vội vàng đi theo cô ra ngoài cửa.

“Thằng nhóc?”

Hần cười cười nhìn về phía Hoa thẩm giải thích, “Cơm trưa ta ăn hơi nhiều, ta ra ngoài tản bộ chung quanh một chút.”

Ra khỏi cửa, trên đường đi thông ra sau hoa viên, Hạng Nam trong lòng lo lắng. Tất cả đều vì hơn hai ngày nay, Tô Mặc cùng Mộc Sắc trong lúc đó thái độ biến hóa rất kỳ lạ.

Cũng không biết trong đầu hai người này rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì. Sau cái ngày Mộc Sắc thổ lộ cõi lòng, hai người bọn họ không hiểu bằng cách nào sau khi về nhà, dường như không có làm việc gì khác ngoài những việc thường ngày? Hành vi cử chỉ hoàn toàn không có đến nửa điểm khác thường nào?

Việc này chớ nói đến Hoa thúc Hoa thẩm chưa nhìn ra, mà ngay cả hần cũng muốn hoài nghi, ngày ấy hần có phải đã nghe lầm cái gì rồi.

Bước vòng qua khu vườn tràn ngập hoa cúc đang nở rộ đón mùa thu, tươi đẹp như tranh, Hạng Nam mới ngẩng đầu, lập tức đón nhận một đôi mắt trong như nước làm như đã đợi hần từ lâu.

Tô Mặc ngồi trong tiểu đình vẫy vẫy tay, ý bảo hần lại đây.

“Ngồi đi.” Cô đẩy lửa trong lò than nhỏ, vừa bắt tay chuẩn bị dụng cụ pha trà.

Hạng Nam vẻ mặt không yên, từ từ thong thả tiến vào trong đình. Mải suy nghĩ, đến tột cùng thì làm thế này cũng không ổn, nếu để Mộc Sách phát hiện hẳn không cẩn thận nhúng tay vào chuyện của bọn họ, kết cục là....

Hắn không khỏi rùng mình, đang định rút lui ra khỏi đình thì Tô Mặc đã kéo ghế mời hắn ngồi.

Không thể không ở lại, hắn đành phải kiên trì ngồi xuống, xem động tác pha trà thuần thực của cô.

“Người được nô nhân cử đến moi tin tức phải không?” Tô Mặc cũng không quanh co lòng vòng. Chỉ cần nhìn hắn hai ngày nay trên mặt cứ kỳ kỳ quái quái, căn bản là giấu không nổi bí mật, cô đã đoán ra hắn đã biết được cái gì rồi.

“Ta cũng không phải...” Hắn cam chịu xịu lơ hai vai, “Thật ra tại bản thân ta nóng vội thay ông mà thôi, biểu cửu công tính tình rất nhẫn nại, chứ không hay xúc động như ta.”

Làm sao mà thái độ của cô lại hào phóng như vậy? Không phải con gái bình thường cứ đề cập đến vấn đề này, người nào người nấy không nhăn nhó thì cũng e lệ hay sao? Đâu có được như cô, vừa mở miệng đã hỏi một câu gọn gàng dứt khoát.

Tô Mặc mỉm cười, châm cho hắn một ly trà hương, “Vậy người có muốn biết không?”

“Muốn!” Hắn nhất thời hai mắt phóng tinh quang, vẻ mặt ham học hỏi hau háu nhìn về phía cô.

“Ta cũng không phải là người nói nhiều lời, cho nên ta sẽ cùng người nói thẳng nói thật.” Hai tay cô nắm chén trà, trong làn gió thu lành lạnh, không nhanh không chậm mở miệng.

“Tại hạ xin chăm chú lắng nghe.”

Cô bèn thật lòng nói, “Ta vốn rất có cảm tình với anh ấy. Sống bên nhau lâu như vậy, tự nhiên sẽ nảy sinh tình cảm. Đương nhiên anh ấy đã chiếm một vị trí không nhỏ trong lòng ta.”

“Vậy...” Không ngờ cô sẽ nói trực tiếp đến như vậy, Hạng Nam rất kinh ngạc, không khỏi thay Mộc Sách lặng lẽ dấy lên vài tia hy vọng.

“Nhưng ta chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ cùng ai đó chung tay vào lúc này.” Câu nói tiếp theo của cô liền chuyển, nói ra vấn đề phức tạp trước mắt của cô.

Hắn cau mày, “Chưa từng nghĩ tới?” Có cô gái nào lại không nghĩ đến tương lai của mình, dù ít dù nhiều cũng phải nghĩ đến chuyện tìm chồng chứ?

“Chuyện đó đối với ta quá xa xỉ.” Cho nên mấy ngày nay, cô cứ cảm giác như đang nằm mộng, cũng rất sợ sau khi tỉnh dậy sẽ chỉ còn lại là một giấc mộng xuân không hề có thật.

Nước trà trong ấm bốc lên từng làn hơi nước trắng mờ, khuôn mặt Tô Mặc trở nên mơ hồ, khiến cho hắn nhìn không rõ dáng vẻ của cô lúc này như thế nào.

Cô chậm chạp không mở miệng nói nữa, chỉ mải miết nhìn chăm chăm vào ánh sáng trắng đục trong chén trà muốn xuất thần. Đầu tiên hắn nghĩ nghĩ hậu quả, sau đó khẽ cắn môi, quyết định. Bằng bất cứ giá nào hắn cũng phải giúp biểu cửu công bà con xa nhà hắn một phen.

“Ân nhân ơi ân nhân, cô đã nghe qua chuyện cũ của nô nhân nhà cô chưa? Có muốn biết ngày xưa ông là người như thế nào hay không?”

Mây liễu của cô khẽ nhướng, “Nói nghe một chút xem.”

“Hồi còn ở Vân Kinh, cha của ông tôi là một đại tướng quân, tuy rằng vô cùng uy phong nhưng đám người quyền quý trong kinh lại thường cười nhạo Mộc gia bọn họ là cả nhà một đám vũ phu rỗng tuếch.” Hạng nam nhớ lại chuyện xưa liền cảm thấy trời cho cao thấp thật sự quá phân biệt, “Năm ấy ông tôi mười một tuổi, không buồn hé răng lẳng lặng đi thi hương. Bỗng nhiên nổi tiếng xoay chuyển thể nhân đối với Mộc gia nhà ông có chút ấn tượng. Sau đó ông tôi lại bỏ chạy mất dạng. Cha ông và đại ca của ông phái người đi tìm hai năm cũng không thấy, còn tưởng ông đã chết ở đầu tường xó chợ nào rồi. Kết quả là hai năm sau, ông dẫn về một người đồ đệ trong giang hồ. Còn nói, hai năm nay ông tung hoành giang hồ, đánh xong đại hội võ lâm lại cảm thấy không có ý nghĩa nên mới trở về nhà.”

“... Đại hội võ lâm?” Hần xác định là hần không có nói sai đây chứ?

Hạng Nam hai tay nhất quán, “Ông từng làm võ lâm minh chủ bảy ngày. Sau lại ngại cả ngày cứ đánh đánh giết giết không có ý nghĩa gì, nên ông tùy tay đem chủ vị của mình ném đi.”

“...” Anh tùy tâm tùy tính như vậy thật sao?

“Kể tiếp, ông an phận bái một người thầy, còn thật sự đọc sách hai năm. Tham gia thi hội lại không cần thận thi đậu. Kết quả là, ông liền cảm thấy khoa cử quá dễ dàng không thú vị gì cả. Hai tay trình thư từ quan, bỏ chạy đến nhà của ta nói chuyện với thái gia gia của ta. Nói ông đối với việc buôn bán rất có hứng thú, muốn thử một lần.”

“Thử một lần rồi sao?” Tô Mặc dùng ánh mắt tang thương nhìn hần, tựa hồ như đã đoán trước được kết quả.

“Sau khi thử một lần, không chỉ đem đứa cháu đáng thương là ta đây hạ cấp không còn gì, còn dọa ột đám chú bác mất hồn trắng râu. Đến nay, chúng ta vẫn không hiểu nổi. Ông năm đó mới mười bảy tuổi, đến tốt cùng thì đã làm gì mà khiến cho bây giờ nhà ta từng bước trở thành hoàng thương, độc tài cung cấp phần son cho toàn bộ phi tần trong hậu cung.” Hạng Nam kể đến đây thì thật sự khóc không ra nước mắt, “Mới mười bảy tuổi thôi mà đã thế rồi, cô nói thử xem, ta có thể không muốn khóc hay sao?”

Nói tóm lại, gia đình hần từ một hiệu buôn kinh doanh nho nhỏ, đến hôm nay có thể phát triển trở thành một trong mười hoàng thương bậc nhất của Vân Kinh, hiệu buôn của gia tộc có hơn một trăm gian trải đều khắp cả nước. Tất cả đều nhờ năm đó đã nghênh đón Mộc Sách đến vui chơi.

Dựa vào ánh mắt độc đáo và mưu lược của Mộc Sách, cùng những gì đã làm trước đó mà phát triển quy hoạch lại, một mạch đem tất cả những người vốn thuộc dạng ngồi lê tán phét trong thị tộc tất cả đều kéo vào trong kế hoạch của anh, đồng sức đồng lòng phát triển sự nghiệp lớn lao của gia tộc. Cũng kể từ khi Mộc Sách nảy sinh ý kiến muốn làm chiêu bài buôn bán với hoàng tộc, cho đóng cửa cửa hàng bông vốn không kiếm ra tiền, toàn diện mở rộng việc buôn bán son phấn. Chỉ trong vài năm ngắn ngủi liền thông qua khảo hạch của quan phủ, được trong cung ban tặng thangka chỉ, đăng ký trở thành một trong những hoàng thương ở Vân Kinh.

Nhưng việc buôn bán lớn mạnh cũng có chỗ hỏng. Số lượng công việc quá tải cùng việc mua bán tưởng chừng như vĩnh viễn cũng làm không xuể đã khiến cho nhóm đại lão trong tộc mệt mỏi, thân thể suy kiệt, không thể không sớm giao ra cây gậy để an dưỡng tuổi già. Thế hệ cha anh vừa ra khỏi cửa lo việc buôn bán mới chừng một năm rưỡi. Khi trở về nhà, không chỉ có đứa nhỏ nhận không ra thân phụ, mà ngay cả người vợ chính thức cũng sớm cho rằng bọn họ đã thay đổi lục diện y mạo rồi. Đám con cháu còn thảm hại hơn. Đến năm vừa tròn mười hai tuổi đã bị đá một cước vô tình ra khỏi cửa bắt hỗ trợ gia nghiệp. Đâu còn ai rảnh rỗi tiếp tục ngâm thơ cùng thành thật nữa?

Vài năm sau, mấy hiệu buôn nhà khác chỉ sầu lo là không kiếm ra tiền. Còn bọn họ cũng có điều phiền não. Không biết người tiếp theo không bị mệt đến mức ngã quỵ thì cũng là xa vợ lìa con, sẽ là người xui xẻo nào đây.

“Ngoan, người vất vả rồi.” Tô Mặc không hiểu hết được những phiền não của bọn họ, nên cũng chỉ có thể an ủi về mặt tinh thần mà thôi.

Hần vừa xua tay vừa cảm khái, “Cô nói đi, vì sao lại có người như ông chứ, mọi thứ đều toàn tài, làm như được trời thiên vi vậy? Hơn nữa, tính tình ông cũng rất ổn, còn nhỏ mà cứ như ông cụ non vậy. Đại sự trên đời này, mỗi khi chạy đến trước mặt ông, đều biến thành những chuyện nhỏ nhặt không đáng để nhắc đến.” Giống như lúc trước khi Thuật gia gặp chuyện không may. Vào nhà tù tắm tối thăm anh, hần thì khóc lóc sụt sùi, còn Mộc Sách thì ngay cả nấc cũng không nấc một tiếng nào. Chỉ bảo hần từ nay về sau phải cắt đứt quan hệ với Mộc gia, nhanh chóng về nhà đi.

“Có lẽ là ơn trời đặc biệt yêu thương anh ấy.” Nếu như bỏ đi ba năm tù tội không tính đến, cuộc đời của anh cũng rất bằng phẳng.

Hạng Nam ngửa mặt lên trời thở dài, “Lạ nhất là. Cho dù ông chói mắt thế nào, nhưng cũng chưa từng có người nào đổ mắt ghen tỵ với ông.”

“Vì sao?” Không phải ‘Mộc tú vu lâm, phong tất tồ chi’ hay sao? Vì sao lại không thể dùng được đối với anh?

(1) Mộc tú vu lâm, phong tất tồ chi: mộc tú vu lâm, phong tất tồ chi. Hành cao vu nhân, nhân tất phi chi. Câu này trong “Luận vận mệnh” của Lý Khang thời Tam Quốc, Chữ “tú” để ám chỉ một cá thể có bề ngoài vượt trội trong một quần thể (vẫn dùng trong từ “ưu tú”), chữ “tồ” là bề gãy, tiêu diệt hết. Ý nói cây cao to trong rừng sẽ là cây “đón gió” trước tiên, người hiền tài, xuất chúng thường hay bị đổ kỵ.

“Bởi vì ông ôn nhu, rất mực ôn nhu.” Hạng Nam giải thích, cũng không biết đối với chuyện này nên uể oải hay là cao hứng nữa. “Bất luận đối phương là người thế nào, ông vẫn tìm được biện pháp để sẵn sóc, chiếu cố đối phương.”

Mượn hán làm ví dụ đi. Người trong kinh thường nói mặt hán đen, tâm cũng đen. Ngoài mặt, giao tế một chút còn được, nhưng nếu thật sự muốn thổ lộ tình cảm thì thôi bỏ đi. Vì thế trừ bỏ người nhà ra thì hầu như có thể nói rằng hán không có ai là tri giao cả.

Nhưng nhiều năm qua, Mộc sách cũng không thấy tính cách của hán là vấn đề lớn lao. Đối với tính cách háo sắc của hán vẫn không có thái độ gì khác thường. Còn đối với người ngoài, Mộc Sách luôn lảng lảng xoay chuyển thành kiến của người khác đối với hán. Tựa như đang che chở con bê của nhà mình vậy. Cũng không để người ngoài có cơ hội khi dễ hán.

Tính cách của Mộc Sách, ôn hòa như làn gió mùa xuân. Tin rằng ở điểm này thì bất cứ ai từng quen với anh đều sẽ biết. Khuyết điểm của anh chính là tính tình quá mức độ lượng. Điểm này thì người ngoài không biết đâu, nhưng chỉ cần quen thân một chút thì sẽ phát hiện được. Bề ngoài có thể anh sẽ đối đãi với người khác thật nghiêm khắc nhưng lại trăm phương nghìn kế để làm hài lòng mọi người. Điều này có lẽ ngay cả chính bản thân anh cũng không biết. Bởi vì đó chỉ là xuất phát từ sự ôn nhu của anh mà thôi.

“Ân nhân à, biểu cữu công là một người hiền từ. Sau này ông chắc chắn sẽ thương yêu cô.” Nói lâu như vậy, cuối cùng thì Hạng Nam cũng nói ra lời hán chân chính muốn nói. Nếu cô không nắm chắc lấy cơ hội này, cô nhất định sẽ phải hối hận.

Cô trầm ngâm hỏi: “Bởi vì ta là ân nhân sao?”

“Tình yêu không biết bắt đầu từ đâu, nhất hướng mà thâm.” Hạng Nam lắc đầu, đem những lời nghe được hôm nọ, truyền đạt lại cho cô nghe.

Tô Mặc đột nhiên nâng trán. Trái tim tựa như bị một con dao nhỏ tẩm mật cửa qua. Nhát dao bén nhọn, không chừa một con đường sống, đâm thẳng vào những chỗ thâm sâu nhất, lưu lại một vết sẹo không thể xóa mờ, lại ngọt ngào đến mức khó mà tưởng tượng nổi.

“...Anh ấy nói vậy sao?” Cô khàn khàn hỏi, âm thầm nắm chặt mười ngón tay.

“Vâng.” Hán cẩn thận xem xét vẻ mặt của cô, “Ân nhân?”

Nhưng cô đã quanh mặt tránh đi. Sau một lúc lâu, cô lại khôi phục lại vẻ tươi cười như thường.

“Sao chỉ riêng với ông, anh ấy lại không hiền từ?” Nếu không cũng sẽ không ba lần năm lượt đuổi hán về nhà.

“Đó là bởi vì ông hiểu rõ da mặt tôi rất dày, một khi đạt được rồi sẽ được đảng chân lân đảng đầu.” Hạng Nam thao thao nói, cũng thật lòng không muốn bị người ta biết rõ chi tiết bên trong.

Bỗng nhiên trong lúc đó, một giọng nam âm quen tai lặng lẽ vang lên phía sau bọn họ.

“Thật không biết là ngươi cũng rất hiểu bản thân mình nha.” Con thỏ nhỏ, thẳng nhai con, mới mọc da non liền đi tiếp? Đã nói không được nhúng tay vào rồi cơ mà.

“Cháu xin được phép cáo lui!” Mặt mũi Hạng Nam trong thoáng chốc xanh me xanh mét. Hai tay che đầu rồi vội vàng chạy ra khỏi tiểu đình.

“Anh làm biểu cữu công cũng rất uy phong nha.” Chẳng phải là lúc trước anh đã từng giáo huấn vị họ hàng xa kia vài lần, hại hán cho đến giờ vẫn còn sợ hãi đấy chứ?

“Không tránh ta nữa sao?” Mộc Sách nhìn cô, lúc này bộ dáng đang rất bình thản ung dung. Anh cảm thấy mấy ngày gần đây, cứ mỗi lần cùng cô bốn mắt giao nhau là thể nào cô cũng quay mặt tránh đi.

Cô sờ sờ lỗ tai, dường như nó lại bắt đầu nóng bừng lên, “Tôi đâu có trốn, huống hồ sớm muộn gì cũng phải đối mặt.”

Anh ngồi bên cạnh cô, vươn tay đón lấy chén trà đã nguội lạnh trong tay cô, tự mình thay cô châm một chén trà mới.

“Cô nương, ta nói rồi, là ta thật lòng.” Anh nghiêng mặt qua nhìn cô. Ánh mắt chuyên chú làm cho cô không có cách gì trốn tránh.

Tô Mặc cũng không tránh né, chỉ sau một lúc suy tư lại thản nhiên nghênh đón ánh mắt anh.

“Anh không chê bai tôi bị thọt chân sao?” Anh phải hiểu rõ rằng, cái chân này không chỉ là tâm bệnh của cô mà còn là nguyên nhân quan trọng nhất khiến người khác không muốn kết thân với cô.

Anh thản nhiên tiếp lời: “VẬY còn cô, cô không ghét bỏ ta đã từng ngồi tù sao?”

“Anh vô tội.”

“Chân của cô cũng vô tội.” Anh một tay nắm lấy tay cô, đan chặt năm ngón tay cô khép tiến vào lòng bàn tay anh. “Còn nhớ không? Tôi đã từng hỏi cô là không từng nghĩ đến chuyện lập gia đình sinh con hay sao. Cô nói, cô đã buông xuôi rồi.”

“Ừm.”

Anh kéo tay cô đặt lên ngực mình, “Bây giờ ta lại muốn hỏi cô một lần nữa. Nếu có người chưa từng coi thường cô, một lòng chỉ muốn yêu thương cô, cưng chiều cô. Vậy cô có thể đừng buông xuôi có được không?”

Tô Mặc dường như ngưng thở, cũng không dám nhìn thẳng vào anh. Mãi đến khi cô sắp không thở nổi nữa, lòng cô mới nhận thấy từ lòng bàn tay mình truyền đến tiếng tim đập, chậm rãi và trầm ổn.

“Hãy nghĩ lại những gì ta đã nói.” Mộc Sách cũng không vội vã thúc giục cô, “Hãy suy nghĩ thật cẩn thận.”

Cô cắn môi, “Vì sao lại là tôi?”

“Cô đã nói. Vì cứu ta, cô đã nuông chiều ta như nâng niu một bồn hoa nhỏ. Ta cũng muốn nuôi dưỡng một đóa tên là hoa Tô Mặc.”

Anh nghĩ, trên đời này sẽ không có người thứ hai có nhận thức giống như anh. Càng hiểu biết tâm tình của Tô nhị nương yêu thương cưng chiều em gái thì anh càng hiểu rõ. Nếu một lòng suy nghĩ cho Tô Mặc thì chỉ có thể chờ cô chuyển tâm. Đây chính là loại sủng nịch cao nhất. Nhưng không giống Tô nhị nương ở chỗ, tình thương mà Tô nhị nương giành cho cô là tình thâm ruột thịt, còn anh, lại là tình yêu nam nữ.

Anh tha thiết hỏi: “Nàng có biết, ta chẳng những có học thức rộng rãi, còn rất giỏi việc đồng áng. Nhìn vườn rau và vườn trái cây của chúng ta cũng thấy, có chỗ nào mà không vui sướng mỡ màu, màu sắc rực rỡ cơ chứ? Cho nên, nàng có thể cho ta một cơ hội hay không, để ta có thể nuôi dưỡng đóa hoa Tô Mặc này bên người. Ngày ngày đều được thấy nàng cười vô ưu vô lự, rực rỡ như hoa xuân, có được không?”

Tô Mặc nhìn anh không nói. Ánh mắt cô nhẹ lướt qua chân mày của anh, nhìn sâu vào đôi mắt trong trẻo như hồ nước của anh. Còn anh, động cũng không động, cứ như vậy mà ngóng nhìn cô, nắm chặt mười ngón tay, làm một tư thái thành kính chờ đợi.

Cô không khỏi nhớ đến, câu nói mới vừa rồi Hạng Nam đã nói: Tình không biết bắt đầu từ đâu, nhất hướng mà thâm...

Nhất hướng mà thâm sao?

Qua một hồi lâu, cô nghiêm sắc nói: “Ta sẽ cân nhắc.”

“Mộc Mộc, thằng nhóc đâu?” Hoa thẩm gần đây nuôi thỏ riết thành quen. Vừa qua giắc trưa, bà liền cầm trong tay đôi hài vừa may cho Hạng Nam xong, đi tới thư phòng hỏi.

“Tám phần là lại chịu không nổi tâm ngứa, xuống núi dụ dỗ con gái nhà lành rồi.” Mộc Sách dương tay chỉ ra ngoài, sau đó lật một trang sách, tiếp tục đánh bàn tính của anh.

Đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân bỗng rôi dồn dập bay nhanh trên sàn nhà. Cảm thấy không thích hợp, Mộc Sách tính ra ngoài nhìn xem thế nào thì Hoa thúc mặt cắt không còn chút máu đã vọt thẳng vào thư phòng. Về mặt vô cùng hốt hoảng thất thố, “Tiểu Mộc Tử...”

“Xảy ra chuyện gì?” Mộc Sách tiến lên ổn định thân mình của ông một hồi rồi dìu ông ngồi xuống ghế. Lúc này mới phát hiện trong tay ông đang gắt gao ghì chặt một phong thư.

Hoa thúc tiếp nhận chén nước trà anh đưa cho. Sau khi uống liền mấy ngụm, vẫn chưa hết bàng hoàng, nói như đứt hơi, “Sáng nay... ta đến hiệu thuốc bắc tìm tiểu thư lấy dược liệu. Quản sự cửa hàng giao cho ta phong thư này...”

Mộc Sách vận bưng những ngón tay của ông để lấy lá thư ra, đọc lướt qua như gió. Con tức giận trong lòng còn chưa kịp ngưng tụ, anh đã phải nhanh tay đỡ lấy thân thể Hoa thắm vừa nãy cũng đang ghé vào đọc thư.

Tô lão gia vượt ngàn dặm xa đến Vân Kinh. Vì muốn có quan hệ này nọ với Cửu Vương gia đương triều, nên ông đã muốn đem Tô Mặc gả cho nghĩa tử của quản gia trong phủ Cửu Vương gia, cũng chính là mã phu trong phủ Cửu Vương gia làm... tam phòng (vợ lẽ thứ ba)?

Anh trấn định hỏi: “Cô nương ấy đâu?” Nếu anh nhớ không lầm thì lúc này cô vừa mới ra ngoài. Trước khi đi còn nói qua là cô muốn dẫn đám tiểu nhân ra rừng trúc đi dạo.

“Ta ở trên đường có gặp qua nàng...” Cứ nghĩ đến chuyện cũ lại muốn tái diễn, Hoa thúc liền vì cô mà cảm thấy không nhịn được, hấp háp cái mũi.

“Cô ấy đọc thư chưa?”

“Rồi...”

“Cô nương ấy nói gì?” Hoa thắm không rảnh nhìn ông gạt lệ, khẩn trương lôi kéo ống tay áo ông, hỏi.

Ông lắc lắc tay, “Chưa có nói cái gì hết.”

Hoa thắm nóng lòng, vừa nghe xong đã muốn đi ra ngoài. Mộc Sách nhẹ nhàng giữ bà lại, đẩy về phía Hoa thúc, muốn bà ở lại cùng ông.

“Không có gì đâu, để tôi đi tìm cô ấy, hai người cứ ở nhà chờ đi.”

Lúc Mộc Sách chạy một mạch đến nơi thì Tô Mặc đang đứng giữa rừng trúc, nhìn từng chiếc lá trúc từ trên cao bay xuống. Đàn chim nhận cô dẫn theo, bây giờ đã không còn là đám tiểu nhân nữa, đang ở trong rừng trúc tập bay. Từng con lần lượt vỗ lông cánh bước nhanh nhanh chạy, rồi nhảy lên trên, sau đó hoặc thành công hoặc không thành không rơi xuống đất.

Đến khi chúng luyện tập mệt cả rồi, lập một đội hàng ngũ tìm đường trở về nhà, một bóng người hăng hái chạy lại chỗ cô, vừa vận bay lướt qua bọn chúng.

Tô Mặc đứng tại chỗ nhìn Mộc Sách thở phì phò, trên mặt không dấu được vẻ lo lắng. Cô đảo mắt suy nghĩ, đại để cũng đoán ra được chuyện gì đã xảy ra sau khi Hoa thúc về đến nhà.

“Anh nghĩ rằng tôi và anh sẽ chịu đả kích lớn, uể oải thất vọng hay là đau lòng muốn chết?” Cô lấy khăn tay ra, bước lên phía trước lau mồ hôi trên trán cho anh.

Tầm mắt Mộc Sách nhìn lướt qua người cô, “Cô nương không sao chứ?”

“Không sao.” Cô khẽ nhún vai, “Chuyện này tôi đã quen rồi, cũng không còn cảm giác gì nữa.” Còn tưởng rằng cha cô có chiêu mới gì chứ, không ngờ vẫn chỉ là trò đó thôi.

“Cứ để vậy sao?”

“Cũng không biết lúc này Tô lão gia lại coi trọng miếng đất như thế nào.” Cô dùng một tay nâng cằm dưới, nói cứ như là không phải chuyện của mình vậy.

“Tam cô nương...”

“Dám ngang nhiên đem ta hứa gả ả phu làm tam phòng...” Cô vận phần cảm khái, lắc đầu, “Anh nói xem chuyện này là sao đây. Ngay cả một tên mã phu mà cũng dám ngang nhiên nạp đến ba tiểu thiếp? Nếu vậy thì lão gia đại nhân sẽ đến cỡ nào đây chứ?”

Mộc Sách cầm chặt cổ tay cô, “Nếu Tam cô nương không muốn, thì không ai có thể cưỡng ép cô được.”

“Bởi vì nô nhân sẽ vì ta mà ra mặt hay sao?” Cô không khỏi hồi tưởng lại những lời anh nói, anh rất chuyên nghiệp trong lĩnh vực này.

“Phải.” Anh nói rồi. Sau này, bất luận là mưa gió thế nào, anh cũng đều chống đỡ thay cô.

Trong rừng nổi lên một trận gió, thổi những thân trúc lay động đung đưa, cũng thổi mái tóc cô tung bay rối loạn. Thấy thế, Mộc Sách liền cởi áo ngoài, khoác lên người cô rồi ôm ngay vào ngực thay cô cản gió. Đợi đến lúc lặng gió, anh mới tính đưa tay vuốt thẳng những sợi tóc cho cô, lại nghe thấy cô nói.

“Lần trước, tôi đã hứa với anh là sẽ suy nghĩ lại.”

“Cô suy nghĩ kỹ rồi?” Cũng chỉ mới qua có hai ngày thôi mà, cô đã ra quyết định rồi, như vậy có phải là nhanh quá hay không? Cô... thực sự, thật sự đã cân nhắc kỹ càng rồi sao?

“Ừm.”

Tô Mặc yên lặng nhìn anh. Hình như cô chưa từng thấy anh đứng thẳng tắp như thế này bao giờ. Tư thái kia, giống như một phạm đồ đang chờ đợi hình phạt vậy. Hơi thở anh dồn dập, đầy mắt như ẩn dấu thiên ngôn vạn ngữ. Cô cẩn thận thừa nhận. Trong đầu là không yên, chờ mong, còn có sự ôn nhu như trước.

“Nếu tôi đồng ý với anh, thì anh chính là người yêu cả đời của tôi.” Trong lời nói của cô ẩn chứa khát vọng sâu trầm nhất, rằng trên đời này có tình yêu vĩnh hằng, “Anh cũng sẽ giống như tôi, chung tình cả đời chứ?”

Anh ngẩn ra, lập tức đáp rất nhanh.

“Được.”

“Nếu vậy thì...” Cô ngập ngừng nói xong, “Vậy thì không còn gì phải lo lắng nữa.”

Tiếp theo thì sao? Sao nàng không nói tiếp?

Mộc Sách dường như nín thở chờ đợi, ánh mắt gắt gao dán chặt vào cô không rời. Chỉ sợ một lần nháy mắt là sẽ bỏ qua một chút gì lớn lao lắm. Nhưng thần thái của cô lại trái ngược hoàn toàn với anh, không gấp không hỏa, tự tại mà thần nhiên.

“Nô nhân ơi nô nhân, anh khẩn trương lắm sao?” Tô Mặc nhìn thẳng vào anh, lồng ngực hình như thật lâu mới phập phồng được một lần.

“Ừm.”

“Thật ra thời gian qua, anh vẫn rất sốt ruột đúng không?” Cô còn có hai lỗ tai chỉ tội, nhưng anh thì dù nửa điểm tà gian cũng không có.

“Ừm.”

“Lần sau, nếu có tâm sự gì thì phải viết lên mặt đó, đừng bày đặt như không có gì nữa.” Cô không thể đọc được tâm tư của người ta, làm sao biết được anh coi trọng cô từ khi nào, anh rốt cuộc chôn dấu bao nhiêu tâm sự đâu.

“Ừ.” Mộc Sách không khỏi có chút nóng vội, “Tam cô nương, cô còn chưa trả lời ta mà.”

Cô vẫn chưa chịu trả lời ngay, chỉ giơ một tay lên, từng ngón tay từ từ lướt nhẹ trên khuôn mặt anh. Dường như muốn dùng đầu ngón tay cảm nhận, ghi nhớ thật kỹ càng từng đường nét trên khuôn mặt anh. Đầu ngón tay lần lượt di chuyển, chậm rãi chân thành, lưu luyến chung quanh.

Sau một lúc lâu, cuối cùng cô cũng vừa lòng, thu hồi những ngón tay dường như vẫn còn lưu lại nhiệt độ cơ thể anh, cười mà hỏi anh.

“Nô nhân ơi nô nhân, anh giả làm cô gia nhà chúng ta đã bao lâu rồi nhỉ?”

Anh thu chặt mi tâm, “Lâu lắm rồi.” Cô vẫn muốn né tránh vấn đề sao?

“Theo ta thấy, hay là, chúng ta an vị làm đôi vợ chồng thật luôn đi.” Cô khai mở một nụ cười lấp lánh như ngọc, vui vẻ mời mọc anh, “Đời này, cùng ta đi hết chặng đường, được không?”

“... Được!” Anh sửng sốt mất một hồi lâu, sau đó dấu không nổi trong lòng mừng rỡ như điên.

Lắng nghe lời đáp ứng của anh, Tô Mặc bỗng nhiên cảm thấy thời gian trôi đi thật thong thả. Trong đầu cô hoàn toàn yên tĩnh, những gợn sóng và tưởng tượng lúc trước đều chỉ là quá khứ. Cô có thể nghe thấy từ trong ngực mình vang lên từng tiếng tim đập, từng lần hô hấp một cách tinh tường. Khắp nhân gian hỗn loạn đều đã bị ngăn lại bên ngoài, chỉ còn anh và cô.

Sinh mệnh là một đoạn hành trình dài dòng mà cô vốn dĩ đã tính đơn độc một mình đi cho hết. Nhưng kể từ khi có anh làm bạn, ngày mặc dù vẫn là ngày, nhưng cười vui hơn, tri tâm hơn. Bởi vậy, khi anh bảo cô hãy suy nghĩ lại, cô đã nghe theo mà thật lòng suy nghĩ. Cô không dư hơi mà cũng không có thời gian thẹn thùng hoặc để lòng mình tràn đầy bất an, hoặc lại đi nghi ngờ lòng anh đến tột cùng có phải là chân tình hay không. Bởi vì cô biết rất rõ, Mộc Sách là người như thế nào.

Cô biết từng giây từng phút Mộc Sách hòa nhập vào cuộc sống trên Đào Hoa sơn. Anh có bao nhiêu chân thành cùng chung sống với bọn họ. Anh quan tâm cô, đều là vàng ròng mười phần mười. Sự ôn nhu và chân tình của anh, không phải chỉ là một đóa mẫu đơn đại khai đại phóng, mà là một đóa lưu hương lặng lẽ nở rộ dưới ánh trăng. Thật thà mà thành kính.

Từ hôm ‘Đăng Cao’ cho đến nay, trái tim cô đã bắt đầu tham lam hơn một chút, chờ đợi nhiều hơn một chút. Những điều tốt đẹp mà trước đây cô không dám nghĩ đến, bỗng nhiên hiện ra trước mắt, tự nhảy vào lòng bàn tay cô rồi hỏi, cô có muốn nhận lấy hay không. Những đợt sóng đột nhiên ào đến, hóa thành niềm vui sướng nho nhỏ, len lút bành trướng trong lòng cô. Khiến cô nhịn không được uất ức khi mà mỗi lần anh nắm lấy tay cô, khuôn mặt đều mang theo ý cười thần nhiên không biết tên.

Nếu nói rằng đời này, bàn tay cô có thể cầm lấy một bàn tay khác, thì cô hy vọng bàn tay đó chính là của anh. Nếu cả đời này, trái tim người ta chỉ có thể dung chứa hình bóng một người, thì cô vẫn hy vọng, anh có thể vĩnh viễn mở rộng tấm lòng, lưu lại hình ảnh cô trong trái tim anh.

Cô tự nhận đã tìm được người thật lòng với mình, cũng rất may mắn là cô có thể yêu thương anh.

Mộc Sách ôm chầm lấy thân thể cô, vùi đầu mình chìm sâu vào gáy của cô. Sau một lúc lâu, anh mới hít thở hỗn hển thật sâu. Cảm thấy cơ bắp toàn thân đang căng thẳng cứng ngắc của mình dần dần thả lỏng. Tâm tình của cô cũng không khác hơn anh bao nhiêu.

“Tim của anh đập mạnh thật đó.” Đã nhiều ngày qua, chắc là lòng anh rối loạn biết bao nhiêu? Anh còn phải mệt mỏi làm bộ trấn định như thường, bất phong bất động.

Anh trầm giọng oán giận, “Đây đều là vì ai...”

“Sau này lên sân khấu không cần hát tuồng Khổng Tước Đông Nam Phi nữa, hát tuồng Phượng Cầu Hoàng đi.” Cô vỗ vỗ tấm lưng rộng của anh, về mặt không dấu được ý cười.

“Tam cô nương thích hát tuồng gì, nô nhân đều sẽ chiều lòng.” Anh vẫn không ngẩng đầu lên. Đôi cánh tay đang vây quanh thân thể cô lại nhanh nhanh khép chặt lại. Khép chặt nhanh, tựa như muốn xác nhận lại một lần.

Cô cũng chưa quên được còn có chuyện phiền phức, “Về chuyện cha ta hứa hôn...”

“Không cần vội.” Anh dùng cằm cọ cọ lên cằm cổ cô, nói mơ mơ hồ hồ.

“Dù sao cũng phải giải quyết.”

Anh vẫn chưa thỏa mãn mà, “Trước cứ để nô nhân say mê một lát rồi nói sau.”

“Được, anh cứ từ từ đi.” Cô nhịn cười, an tâm tựa vào lòng anh, chờ đến khi hô hấp của anh dần dần trở nên trầm ổn.

“Cô nương...” Tiếng nói khàn hơn rất nhiều so với bình thường, chậm rãi lướt qua vành tai, lại trầm tiến vào trong tai cô.

“Ủm?”

“Tô Tam cô nương...” Anh gọi một tiếng lại một tiếng, tựa như gọi tên một vật trân bảo vô giá trong lòng.

Tô Mặc không nhin nổi, khóe môi cong lên, cảm giác có điều gì vô cùng phong phú đang tràn ngập trong lòng. Mềm mại như bông tuyết, lại ngọt ngào hương vị mật đường. cô nhin không được ôm chặt lấy anh. Trời lạnh gió thu mơn man trên mép tóc của cô, càng khiến cho vòng tay ôm ấp của anh ấm áp động lòng người.

Từ lúc Mộc Sách ra ngoài tìm người, vợ chồng Hoa thị vẫn ở mãi trong nhà đợi chờ tin tức. Sau khi Hạng nam trở về, gia nhập vào hội những người già lo lắng, vẫn một mực chờ đợi.

Mãi đến khi mặt trời sắp lặn xuống đỉnh núi xa xa ở phía tây, trời cũng đã sâm sẩm tối, thì bọn họ mới nhìn thấy hai bóng người khoan thai trở về.

Hạng Nam động tác gọn gàng mau lẹ, là người đầu tiên lao ra ngoài nghênh đón bọn họ.

“Biểu cữu công, các người ...” Đang đi ra, vừa tiến lại gần bọn họ, Hạng Nam thức thời bỗng dừng đưa một tay lên che miệng.

“Cô nương, cô...” Hoa thẩm vừa thoáng nhìn thấy bọn họ, đột nhiên tròng lớn đôi mắt, khẩn cấp dừng lại phía sau.

Hoa thúc đứng ở phòng khách lớn, kinh ngạc nói, âm cuối hơn cao cao giọng.

“Tiểu thư?” Đây, đây là...

Không thềm nhìn biểu tình khiếp sợ không thôi của ba người đó, hai người tay trong tay trở về nhà, vừa hưng trí thảo luận đêm nay nên nấu món gì ngon ngon một chút, vừa vô cùng thân thiết khăng khít đi vào phòng bếp. Hoàn toàn mặc kệ những ánh mắt tò mò tìm hiểu đang lảng vảng khắp nơi.

Ba người bị bỏ rơi đưa mắt nhìn nhau. Vốn tưởng rằng bọn họ sẽ đợi được một Tô Tam cô nương mặt mày u sầu, hoặc là một Mộc Sách đầy hờn giận. Nhưng kết quả thì sao? Đây chính là đại sự sắp đến, hai người kia lại coi như không, một chút phiền não cũng không có.

Trên mặt, một người vừa vẽ phong cảnh, một người thì vẽ hoa đang nở rộ.

— Có cảnh xuân tươi đẹp như vậy hay không đây?

6. Chương 6

Về chuyện hôn sự của Tô Tam cô nương nên giải quyết như thế nào, Mộc Sách cũng chưa rõ. Anh chỉ thúc giục mọi người thu dọn hành lý cần dùng khi đi xa. Sau khi đem toàn bộ căn nhà lớn gửi gắm ẹ con quả phụ sống dưới chân núi thay mình chăm sóc, lập tức dẫn theo toàn gia đuổi theo người được Tô lão gia phái đến đón trước khi lên đường vào kinh thành.

Trong toa xe nhỏ hẹp, Hoa thẩm bất mãn nhìn cặp chân dài không biết để đâu cho hết của Hạng Nam. Nó đã chiếm hết phân nửa chỗ ngồi rồi.

“Nhóc con, xe ngựa nhà cậu không phải rất lớn hay sao? Vì sao cậu lại vào đây chen chúc với chúng ta?” Sáng nào cũng đến đây chiếm chỗ, bộ chiếc xe này của bọn họ là bảo địa phong thủy gì chắc?

Hạng Nam bất đắc dĩ nhìn ra chiếc xe ngựa to đang đi theo phía sau, chậm rãi nhớ đến hai khuôn mặt nở đầy hoa đào kia.

“... Ở đó nóng lắm, chỗ này mát hơn.” Hắn cũng có muốn ngồi đây chen chúc với mọi người đâu, nhưng hắn có thể không biết thức thời đến mức qua đó làm kỳ đà hay sao?

Hoa thúc và Hoa thắm lúc này mới nhận thấy vẻ mặt rạng rỡ của hai người phía sau. Tự đáy lòng lập tức gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Đúng là rất nóng...” Bọn họ ba người ngồi cùng một chỗ còn tốt hơn.

Trên một chiếc xe ngựa xa hoa rộng rãi thoải mái khác, Tô Mặc chống cằm không nói, nhìn ngắm nô nhân bên cạnh đang làm việc không biết mệt mỏi.

Mộc Sách tâm tình rất tốt, đang vắn ba ngàn sợi tóc của cô. Ban đầu, anh vắn tóc cho cô theo kiểu thiếu phụ đã có chồng, sau đó lại vắn thành kiểu cô nương chưa kết hôn. Xong xuôi, chăm chú ngắm nhìn cô một lúc, lại thấy tay nghề của mình không được tốt lắm, lập tức xòa tóc ra, bắt đầu một lần nữa thay cô thắt bím theo kiểu tóc thường ngày của cô.

“Sao tôi cứ cảm thấy... thời gian này anh cứ bắm dính lấy tôi vậy nhỉ?” Hại tay chân cô cũng không biết phải đi đâu.

Mộc Sách tỏ vẻ đương nhiên: “Đã nói rồi mà, hai ta chưa đủ ăn ý, phải luyện tập nhiều thêm.”

Chẳng phải đã nói sẽ định thành danh phận rồi sao, còn luyện cái gì nữa?

“Chuyện hai ta, anh đã nói gì với Hoa thúc Hoa thắm rồi sao?” Trong mấy người muốn vào kinh thành, có một người cứ bình chân như vại. Khiến ọi người cứ nhìn chằm chằm vào tên lưu phạm không làm việc đàng hoàng này.

“Đâu có.” Anh tò mò cúi đầu nhìn cô, “Sao?”

Cô với tay lấy từ trong hành lý của mình một cái túi thêu. Lại từ trong đó lấy ra một chuỗi Phật châu, cẩn thận đeo vào cổ tay cho anh.

“Hoa thắm thay anh cầu bình an đó.” Trưởng bối trong nhà muốn tốt cho anh thôi.

“Cho tôi sao?” Anh hơi kinh ngạc, đáy lòng lại vì vậy mà cảm thấy ảm áp.

Cô vỗ vỗ vào giữa trán của anh, “Nô nhân ơi nô nhân, trên đầu anh còn gánh hơn hai mươi năm tội đầy nha. Tuy rằng người họ hàng xa đã nói, người trong thiên hạ cứ tưởng rằng anh đã chết rồi, nhưng ai mà biết được, vào kinh rồi sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đâu? Đeo cái này có lẽ không có tác dụng gì, nhưng ít ra cả nhà chúng ta đều sẽ an tâm hơn.”

Tâm tình của anh rất tốt, hỏi: “Lo lắng cho tôi sao?”

“Chẳng lẽ có thể yên tâm sao?” Cô liếc nhìn anh bằng nửa con mắt, trong lòng vô cùng khó hiểu, sao anh có thể thông dong như thế nhỉ.

“Cô nương cũng quan tâm đến nô nhân như Hoa thắm sao?”

Tô Mặc cười cười, vươn tay không ngừng lắc lắc thân mình anh, “Nhìn da mặt này xem, là tôi dưỡng nha. Nhìn thân thể này xem, là tôi bồi bổ nha. Anh nói tôi có thể không quan tâm sao?”

“Cô nương có phải đã quên cái gì rồi không?” Anh miễn cưỡng cầm tay cô, con ngươi đen bóng nhìn thẳng vào đôi mắt cô, khiến cô nhìn lại cũng cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Cô hơi hơi nghiêng mặt đi, để lộ ra hai vành tai lại đang đỏ ửng lên.

“... Nhìn nam nhân này xem, là của tôi.” Anh cứ nhất định phải bắt cô nói ra sao?

Mộc Sách cười nhẹ, cảm thấy mỹ mãn rồi. Anh dùng tay xoay khuôn mặt cô lại, cúi đầu làm thân với vành tai đỏ tươi của cô. Cô sợ ngứa, vội rụt gáy, bất đắc dĩ mới tránh thoát được bên này. Nhưng vành tai bên kia lại không thể tránh thoát được đòn tập kích của anh, hại cô vừa nhột vừa xấu hổ. Cả mặt đều nóng lên, màu sắc cũng không thua kém gì hai vành tai.

Lắng nghe thấy tiếng chiếc xe đằng trước dừng lại, đôi môi Mộc Sách mãi lưu luyến bên tai cô, cuối cùng cũng phải rời khỏi. Lúc bọn họ áp chế xe ngựa dừng lại theo sau, anh thuận tay thay cô chỉnh tề lại áo quần, sau đó vén màn xe lên. Liền nhìn thấy Hạng Nam đã xuống xe, vừa đi tới vừa ngoắc ngoắc anh.

Xuyên thấu qua cửa kính xe nhìn lại, biệt đế (dinh thự biệt lập) của Hạng thị mà hôm nay bọn họ sẽ ngủ lại đã ở trước mắt. Thật không hổ là hoàng thượng tài lực vô cùng hùng hậu. Kiến trúc đường hoàng cung lệ thu hút mọi ánh nhìn. Mộc Sách lắc đầu, khó có thể lý giải được sở thích của người nhà Hạng thị. Sau khi vươn tay mở cửa xe, anh nghiêng thân mình vươn tay đỡ Tô Mặc xuống xe.

“Lại đây đi. Sau khi vào trong, chúng ta lại luyện tập bài học ngày hôm nay.”

Tô Mặc nghe xong, lập tức như gặp phải đại địch, nhanh chóng túm lấy áo xe.

“Nhất định phải luyện sao?” Vì sao mỗi ngày, sau khi bọn họ tìm được chỗ qua đêm, cô lại phải phụ trách đi mua đặc sản thổ sản mà Hạng Nam chỉ định? Việc này không thể đổi cho người khác được sao?

“Phải.” Anh nhìn bộ dáng kháng cự của cô, không nói hai lời đã tiến sát lại vịn mở mười ngón tay của cô ra.

“Hôm nay tôi mệt lắm...” Cô xoay người muốn chui lại vào trong xe.

“Không được, dù sao thì cũng không thể làm như vậy.” Mộc Sách nhanh tay lẹ mắt, một tay ôm lấy thắt lưng cô, vừa nói vừa lôi cô xuống xe, “Huống hồ, cô đã tiến bộ hơn rồi. Cho nên trước khi vào đến Vân Kinh, phải tiếp tục luyện tập thêm.” So sánh với kết cục lần trước, lúc cô vào Phái Thành bị phát bệnh, cho đến bây giờ khi bọn họ đi mua đồ, cô đã không còn thờ hốt hốt hay tối sầm mặt mày nữa. Điều này đã cho thấy, kiên trì bền bỉ là việc làm tốt nhất.

Đối với cảnh tượng ngày nào cũng thấy hai người bọn họ lôi lôi kéo kéo, nhẵn nhẵn nhở nhở, Hạng Nam sớm đã hình thành thói quen rồi.

Hắn dùng mười phần nhẫn nại đứng chờ bên xe, đợi Mộc Sách lôi được Tô Mặc lại đây. Sau đó mới tiến lại gần cô dâng lên danh sách các đặc sản cần mua.

“Đây này, đây là phần của hôm nay, vẫn như cũ, không hứa lậu nha.” Thái gia gia nhà hắn yêu nhất là ăn các món đặc sản ăn vặt của các nơi. Bởi vậy, trước khi hắn phải về nhà lĩnh phạt, hắn muốn chuẩn bị tốt mấy món cống phẩm mang về nịnh nọt.

Nhìn xa xa, đám đông nghìn nghịt người không biết từ đâu ra, đang chen chúc nhau thành dòng, Tô Mặc nhất thời tim đập nhanh hơn không ít. Cái cảm giác không thoải mái, hít thở không thông lại tìm đến quẩn lấy cô.

Một tay cô ấn ngực, tận lực trấn định lại tâm thần. Vừa âm thầm tự nói với chính mình, thọt một chân cũng không phải là chuyện gì đáng ngạc nhiên. Đó chỉ có một điểm bất đồng nho nhỏ mà thôi. Trong thành còn có rất nhiều người đặc biệt hơn cô, cũng không phải chỉ có một mình cô...

Cô khấn trương dặn dò Mộc Sách, “Anh đừng đi xa quá nha.”

“Tôi sẽ luôn theo sát phía sau Tam cô nương mà.” Anh nhẹ nhàng vuốt cằm, cũng giống hệt như những lần trước, đi phía sau cách cô vài bước.

“Thật sự không được đi xa nha.” Cô đi phía trước, mới được vài bước đã lo lắng quay đầu lại nhìn anh.

“Thật mà, không đi đâu, tôi ở ngay đây thôi.”

Sau khi có được một lời cam đoan của anh, Tô Mặc nắm chặt bàn tay, mở rộng bước chân đi đến đám đông. Từng bước một, bước đến con đường cái, chỗ có đám người đông nhất. Cô tận lực duy trì thần sắc tự nhiên, bắt đầu tìm kiếm mấy tiểu điểm bày bán sản phẩm, cũng không biết đang ở đâu trong mấy con ngõ nhỏ.

Cô đi lòng vòng hai ba lần trên đường phố chật chội, sau đó đi đến con đường nhỏ ít người hơn một chút. Không có nhiều người che khuất, những người đang đi trên đường bắt đầu chú ý đến cái chân phải của cô. Đến khi càng ngày càng có nhiều người nhìn về phía mình, cô nhận không được xoay người bỏ về, chạy thẳng đến trốn đằng sau Mộc Sách, túm nhanh lấy áo anh rồi nhỏ giọng tụng niệm.

“Trong nhà ngoài ngõ giết người phóng hỏa...”

Anh nhận không được phải phì cười, từ từ lôi cô từ sau lưng đi ra, “Không được, đã nói không được tránh né rồi mà...”

“Tôi...”

“Lại quên rồi sao? Tất cả bọn họ đều chỉ là cái gì được nhổ lên từ vườn rau của cô?” Mộc Sách nâng mặt cô lên, ôn tồn hỏi.

Cô cau mày, thấp giọng lầm bầm, “Củ cải.”

“Cho nên cho dù bọn họ có nhìn chân cô thì có làm sao nào? Ánh mắt bọn họ dù có quái lạ thì có làm sao? Cô thật sự không cần phải để ý đến cái nhìn của củ cải.” Anh nói xong, lập tức lại đè mạnh hai vai cô, chuyển thân mình cô xoay lại, không ngừng cố gắng đẩy cô đi về phía trước.

Tô Mặc đứng bất động tại chỗ, do dự nhìn anh trong chốc lát. Trên đường thổi qua một trận gió tây táp lạnh, cô không khỏi run rẩy.

“Cô cái gì cũng tốt, chỉ mỗi tội hay bị kích động trước mặt người khác mà thôi.” Mộc Sách đi lên, cầm lấy bàn tay nhỏ bé đang lạnh như băng của cô, kiên nhẫn thay cô xoa xoa ủ ấm. “Không cần phải khiến bản thân có chỗ nào sai trái. Những người kia cũng không phải do cô tạo nên. Cô không nên vì những người không rõ lý lẽ này mà cảm thấy thương tâm sợ hãi, biết không?”

Trái tim đập dồn trong lồng ngực, đến khi cô nhìn thẳng vào đôi mắt bình tĩnh như nước của Mộc Sách, dường như trấn định, dần dần dịu hẳn.

Cô nghiêng mặt nhìn xem. Quả nhiên, cách đó không xa, Hoa thúc và Hoa thẩm lại vụng trộm đi theo phía sau. Trên khuôn mặt hai người đều mang theo ý cười cổ vũ.

Cô hít vào một hơi thật sâu, “Tôi đi thử lại xem sao.”

“Ừm.”

Chiều theo địa chỉ và tên quán Hạng Nam đưa cho, Tô Mặc đã tỉnh táo hơn một chút, kéo một người lại hỏi thăm, lại tiếp tục đi xuyên qua mấy con đường lớn và ngõ nhỏ.

Rốt cuộc thì cô cũng đã mua được tất cả những món đặc sản được chỉ định. Hai tay mang theo bao lớn bao nhỏ tính đi trở về chỗ cũ. Lúc quay người lại, lập tức đón nhận những ánh mắt từ mọi nơi nhắm đến. Khi đó mới phát hiện, mình bây giờ bắt mắt đến mức nào.

“Cô nương?” Mộc Sách thấy cô đứng bất động thật lâu, lo lắng đi tới giữ lấy thân mình cô, hỏi.

Giọng nói của cô hơi run run, “Bọn họ cứ nhìn tôi...”

“Vậy thì cười với bọn họ đi, ai nhìn cô, cô cứ cười với họ là được.” Mộc Sách nghĩ nghĩ, vẫn không định vươn tay trợ giúp.

“Cười?”

“Ừm, mỉm cười càng ngọt ngào càng tốt.” Về điểm này, anh rất tin chắc. Bởi vì anh cũng từng bị nụ cười của cô câu dẫn, thiếu chút nữa đã không thể gọi được hồn quay trở về.

Tô Mặc bán tín bán nghi quay đầu đi, kiên trì từ từ mỉm cười với những người qua đường đang trắng trợn đánh giá cô. Sau khi bọn họ ngẩn người, cô thử thả lỏng cơ bắp toàn thân vốn đang căng cứng, thành tâm thành ý hướng về phía mọi người, nở một nụ cười quyến rũ ngọt ngào mà cô vẫn thường xuyên cười khi còn trên đỉnh núi Đào Hoa.

Thời gian trôi qua, những hồi báo cô nhận được, không còn là những ánh mắt khinh mạn hèn mọn, cũng không phải có thể thấy được sự đồng tình ngẫu nhiên, nhưng bọn họ lại mỉm cười với cô?

Giờ phút này, ý cười hơi vẻ xấu hổ trên mặt những người qua đường, ở trong mắt cô mà nói, tựa như một đám mây dày đặc vào buổi cuối thu ở phía chân trời. Từng nụ cười ngượng ngùng, tựa như phân ưu, chẳng những trân quý mà còn tỏa sáng như ánh mặt trời, lập tức xua tan mọi rét lạnh vốn đang ngự trị trong cô.

“Ta thấy thanh sơn quyến rũ bao nhiêu, thì thanh sơn cũng sẽ thấy ta quyến rũ bấy nhiêu. Tam cô nương có hiểu được không?” Mộc Sách vừa nói, vừa lấy đi trong tay cô một nửa bao đồ, mỉm cười với cô, ý bảo cô tiếp tục đi trước.

Tô Mặc ẩn nỗi lòng đang tràn ngập mãnh liệt xuống dưới, không cho nó hiển hiện ra mặt như sương sớm trên núi. Cô quay về phía anh gạt đầu thật mạnh, lại mở rộng bước chân.

Khi hai người bọn họ trở lại biệt đế, trời đã dần dần trở tối. Sau khi Hạng Nam tiếp nhận một đồng lớn đặc sản, thật cẩn thận quan sát thần sắc của Tô Mặc.

“Sao rồi?” Hình như mặt mày cũng không trắng bệch như hôm qua nữa. Xem ra lại có tiến bộ rồi.

Cô khẽ nhếch khóe môi, “Tôi rất tốt.”

“Không đập mạnh?” Hoa thúc lo lắng kéo một tay của cô lại, bắt đầu cẩn thận chẩn mạch cho cô.

“Thật sự không có đập mạnh đâu. Lúc này, hai mắt tôi không có tối sầm, cũng không lên cơn suyễn.” Nỗi sợ hãi trong lòng cô đã kết thúc. Có được ngày này cô biết, là do chính mình đã vượt qua được.

Hoa thăm nhện không được, lau nước mắt, “Cô nương đã làm được rồi...”

“Vậy thì dùng bữa thôi. Biểu cửu công, các người đi rửa mặt chải đầu một chút trước đã.” Trong bụng đã sớm đói đến mức kêu réo rồi, Hạng Nam dẫn bọn họ đi vào biệt đế.

Mộc Sách đã sớm nhận ra cô không quen chỗ. Sau khi vào biệt đế nhận phòng cho cô, anh vẫn đứng lì ở trong phòng chưa chịu rời đi.

“Nương tử ơi nương tử.” Anh quay mặt về phía cô, thấp giọng gọi.

“Ủm?”

Hai cánh tay dài của anh mở rộng, ôm cô vào lòng, “Đừng nhịn nữa, đã có ta ở đây rồi, nàng muốn làm cái gì cũng được.”

Tô Mặc ngẩn ra, rồi sau đó không chút do dự nhào ngay vào lòng anh. Khi cảm giác được nhiệt độ cơ thể anh áp nóng hai gò má, hốc mắt cô cũng đồng thời trở nên ẩm áp.

Nước mắt không hề câu nệ tuôn rơi, lập tức thấm ướt vạt áo trước ngực anh.

Cô vẫn một mực nhẫn nại suốt trên đường đi, nhịn không được nhớ lại, bắt đầu từ nhỏ đến nay đã có đủ loại cảm xúc: nào là oán thù, ủy khuất, không cam lòng, phần nộ... từng lần lần chịu đựng, cho đến hôm nay đã chứng kiến tất cả... Đột nhiên trong một lúc, cô cảm thấy bức tường dày trong lòng cô đã sụp đổ một góc. Đơn giản là từ lúc trên đường trở về, những người qua đường đã nhìn cô với một nụ cười quá mức hiền lành.

Nước mắt không thể khống chế, dù lau cũng lau không hết, húng cũng húng không xong. Trầm thương, giống như, cũng theo nước mắt của cô, lặng lẽ chảy ra hết...

Cũng không biết đến tột cùng là cô đã khóc mất bao lâu. Đợi đến khi Tô Mặc phục hồi lại tinh thần thì sắc trời cũng đã tối đen. Bên ngoài hành lang, tiếng bước chân đến rồi lại đi, nhưng cũng không có ai dừng lại gõ cửa quấy rầy.

Cô lau sạch nước mắt, sau khi ổn định lại tinh thần mới ngửa đầu nhìn lên Mộc Sách này giờ vẫn một mực yên lặng.

“Nô nhân ơi nô nhân.”

“Ủm?” Anh dùng tay nhẹ vỗ về hai hốc mắt đã sưng đỏ của cô.

“Bỏ cô nương muốn về nhà.” Cô rất muốn cứ như vậy mà ở trong lòng anh, một bước cũng không cần động. Cô tuyệt đối không muốn đến Vân Kinh, không muốn đối mặt với những người và những sự việc phiền toái này nữa.

“Đợi làm xong mọi chuyện thỏa đáng đã, chúng ta sẽ trở về nhà.”

“Anh nghĩ sao về chuyện cha tôi muốn tôi lập gia đình.” Cô hơi bất an nhíu mi, cũng không biết đến tột cùng thì anh có tính toán gì không.

“Yên tâm đi.” Mộc Sách tự tin mười phần, ôm cô càng chặt, “Bồn hoa của cô sẽ không bỏ trốn đâu.”

Còn cô thì lại rất muốn, rất muốn chạy.

Ngày đó, vừa đến Tô phủ ở Vân Kinh, mới xuống xe ngựa, Tô Mặc đã bị người ta đưa đến chính sảnh. Cô nhìn quanh bốn phía liền thấy nhóm nô nhân của Tô phủ đang đứng một bên vây xem. Cô lập tức nhận ra không ít gương mặt quen thuộc. Những gương mặt này từng gây cho cô ấn tượng mười phần khắc sâu.

Đứng ở trong sảnh, lắng nghe những tiếng nói nho nhỏ ùn ùn kéo đến, Tô Mặc đơn giản chỉ nhắm mắt hồi tưởng lại khuôn mặt của Mộc Sách, vừa thấp giọng lầm nhảm: “Củ cải, củ cải, củ cải...”

Hoa thẩm đứng bên cạnh cô nhin không được vội hỏi: “Cô nương, cô đang nói gì vậy?”

“Không có gì, tôi đang niệm chú thôi.” Nô nhân nhà cô đã nói, đây là câu niệm chú của Mộc thị, cam đoan hữu dụng.

Đợi một lúc lâu, gia chủ gia mẫu của Tô phủ cuối cùng cũng xuất hiện.

Tô Mặc mở mắt ra, lại nhìn thấy khuôn mặt ngồi trên ghế chủ vị kia. Nhưng nằm ngoài ý muốn của mình, cô lại phát hiện bản thân trong giờ phút này không buồn cũng không vui.

Hồi tưởng lại ngọn nguồn trí nhớ. Trong khoảng thời gian như một con sông dài kia, Tô Mặc đối với Tô phu nhân trước mắt, kỳ thật cũng không có gì là hận. Tuy nói chân của cô là vì Tô phu nhân mà bị phế, điều này là đúng, nhưng nói cho đến cùng thì Tô phu nhân còn hận mẹ cô thân là tình nhân ngoài giá thú hơn nữa. Làm con gái, cô không có chỗ lẫn trốn, cũng chỉ có thể thay mẫu thân chịu vài phần hận ý này.

Bởi vậy, cô xem cái chân tật nguyên của mình như một sự đền bù. Mỗi khi trong lòng cảm thấy khổ sở, cô sẽ nói với chính mình: như vậy cũng tốt, ít nhất thì mẹ làm thì con chịu, hai bên xem như không ai thiếu nợ gì ai.

Trong Tô phủ, tuy nói cha cô đúng là vẫn nhận cô, ngoài mặt cũng cho cô một danh phận là Tô Tam cô nương. Nhưng bên trong, từ nhỏ cô đã phải lớn lên cùng đám hạ nhân. Mọi chi phí ăn mặc ở hay đi lại cũng đều giống với hạ nhân. Chỉ có một điểm duy nhất không giống, là cô mang họ Tô mà thôi.

Lâu dài cho tới nay, trong mắt của vợ chồng Tô thị, sự tồn tại của cô cũng chỉ như một hạ nhân. Nếu Tô nhị nương không đưa cô đến ở trên Đào Hoa sơn thì có lẽ cả đời này cô vẫn sẽ ở mãi trong phòng bếp của Tô phủ làm một nữ đầu bếp, hoặc là bị sung quân đến hiệu thuốc bắc của gia đình làm một nhân viên bốc thuốc tạm thời.

Nếu bọn họ lại lôi cô trở về đối đãi như hạ nhân, thì cô cũng sẽ coi họ như ông chủ bà chủ đang thuê sức lao động của mình mà thôi. Cũng không hiểu tại sao, khi cô suy nghĩ được như vậy, trọng trách kia vốn vẫn trầm nặng trong lòng cô, giống như đã được giải thoát khỏi sự giam cầm bấy lâu. Ngược lại, làm cho cô cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Sau khi Mộc Sách ra khỏi nhà lao rồi chết đi sống lại, còn có thể đem chuyện cũ từ lớn hóa nhỏ, vậy thì tại sao cô lại không thể? Lại nói, dù thế nào thì chuyện trước mắt đều đã là ân oán của thế hệ trước rồi, không có quan hệ gì đến cô nữa. Vì sao cô lại không thể nhẹ nhàng mà buông nó xuống, vì sao cứ mãi đi tới đi lui trong cái vòng tròn luẩn quẩn ấy? Cô thật sự không muốn sẽ cùng bọn họ, cũng không muốn đem chuyện cũ năm xưa và chuyện hôm nay trộn lẫn vào nhau.

Một tiếng trống cảnh tỉnh làm tinh thần thêm hăng hái.

Sau khi nói với cô về chuyện kết thân với hạ nhân của phủ Cửu Vương gia, Tô phu nhân ngồi trên ghế chủ vị, nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, hơi khó hiểu nhìn Tô Mặc đang đứng trong sảnh.

Hôm nay vừa thấy Tô Mặc đã thấy không còn giống như lúc trước nữa. Cô không còn cứ thấy bóng người là kinh hãi trốn trốn tránh tránh như thỏ con nữa, mà ngược lại, lúc này, cô giống như một thân cây mới sinh, nhỏ nhắn đứng thẳng tắp.

Ban đầu, cô còn có thể đưa mắt nhìn người ta, trên mặt lộ ra vẻ kính cẩn. Nhưng cũng không được bao lâu, cô bắt đầu thất thần thật rõ. Sau thoáng thất thần, cô lại tiếp tục đảo rời hai mắt, nhìn trái xem phải.

Cuối cùng, cô đơn giản chỉ nhìn lên xà ngang trên đỉnh đầu mà ngẩn người. Bộ dáng không thể nề hà, giống như không cần thận đi nhằm vào chỗ nào rồi vậy.

Tô phu nhân nhin không được nữa, lên tiếng hỏi cô, lúc này hồn đã không biết bơi đến chỗ nào rồi.

“Ta nói, đến tột cùng thì ngươi có nghe thấy không vậy?”

“Nghe được.” Tô Mặc từ trong những suy nghĩ khôn cùng, miễn cưỡng hoàn hồn. Sau khi trấn định ánh mắt, mới nhìn qua vị này, từng là người có nhiều khúc mắc với cô nhất.

Tô phu nhân vung tay lên, “Vậy ngươi cứ chờ lấy chồng đi. Bên phía Vương phủ mấy ngày trước đã phái người đến dâng sính lễ rồi.”

“Ta không lấy chồng.” Cô đứng thẳng thân mình, thản nhiên mà nói. Sau đó bỗng nhiên cảm thấy những chuyện trong dĩ vãng đã từng làm cho cô cảm thấy khó mà chịu nổi, kỳ thật căn bản là không cần tồn tại.

Nếu thân tình không thể cưỡng cầu được thì cô cứ xem như bản thân chỉ là hạ nhân đi. Ở Tô phủ làm hạ nhân nhiều năm như vậy rồi, cô cũng chưa từng lĩnh được tiền tiêu vặt hàng tháng gì cả. Nay cô cũng đã nhận ra, cô quyết định lập tức khai trừ bà chủ xem cô không vừa mắt này, mang theo một nhà già trẻ đi tự lập vậy.

Chưa từng nghĩ đến người có cá tính dụ ngoan như cô lại có lúc phản kháng, Tô phu nhân không thể tin nổi, hỏi: “Ngươi nói cái gì?”

“Ta không phải là đồ vật, không bán cũng không gả.” Tô Mặc mỉm cười nhìn thần sắc kinh ngạc của bà.

“Ngươi...”

Cô thong dong nói tiếp: “Hôn sự này ta sẽ không theo. Nếu phu nhân chê ta thật chướng mắt, vậy thì cứ trực xuất ta ra khỏi Tô phủ, từ nay về sau đoạn tuyệt quan hệ đi. Chứ chuyện lấy chồng làm thiếp này, thật sự không có khả năng.”

“Phu nhân!” Trước khi cơn phẫn nộ của Tô phu nhân kịp phát tác, Hoa thẩm đã vội vã giành mở miệng trước. “Tiểu thư vượt đường xa bốn ba đến đây cũng quá mệt mỏi rồi. Theo tôi thấy, hôm nay cứ dừng ở đây trước đi.”

Tô phu nhân vẫn cứ trợn mắt nhìn bộ dáng hạ quyết tâm của Tô Mặc trừng trừng. Trong lòng tràn đầy phẫn uất, bà nâng ngón tay chỉ vào hạ nhân bên cạnh.

“Dem nó nhốt vào căn phòng nhỏ trong hậu viện. Cho đến khi nào nó thay đổi tâm ý mới được thả nó ra!”

Kết cục này cũng không nằm ngoài dự liệu của Tô Mặc. Bởi vậy, khi cô bị người ta lôi đến một căn phòng nhỏ trong hậu viện, nhìn quanh gian phòng chỉ nhỏ như cái chuồng chim câu, cô ngược lại còn cảm thấy tinh thần thư thả. Ít nhất thì cô cũng không cần tiếp tục chung đụng với người bên ngoài nữa, lại bắt đầu niệm câu thần chú của Mộc thị.

Khi cô thấp sáng những ngọn nến trong phòng, một giọng nam trầm nhu hòa đột nhiên vang lên phía sau cô.

“Cô nương quả thật đã cự tuyệt hôn sự rồi sao?”

Cô nghiêng mặt lại, vô tội nhìn hình ảnh nô nhân, người mà cô đã không gặp kể từ khi vào kinh, đến lúc này mới vụng trộm lên vào trong phủ hội hợp với cô.

“Cự tuyệt rồi, nên mới bị nhốt vào đây.” Cô hoài nghi hỏi anh, đang làm người xấu ép sát vào cô, “Anh nói kế hoạch này của anh có thể thành công không?”

Thân là chủ mưu, anh vỗ vỗ khuôn mặt cô, “Phải có kiên nhẫn.”

Trong không khí tràn ngập hương thơm mê người của thức ăn được nướng chín. Tô Mặc thấy anh đi đến bên cửa sổ, lấy một cái làn nhỏ. Sau đó đặt cái làn lên bàn rồi mở ra. Bên trong có một con vịt nướng thơm lừng, còn có mấy đĩa dưa cải không biết tên.

“Đây là cái gì?” Cô cả đêm chưa hề dùng bữa, đang rất đói bụng, lập tức mặt mày hớn hở ngồi xuống bên cạnh bàn.

Anh vội vàng thay cô chia thức ăn, “Mua được trên đường phố, ném thử món ăn quê nhà của nô nhân đi.”

“Không có ai nhận ra anh chứ?” Anh dám ngang nhiên đi lung tung ngoài đường sao?

“Không. Sau khi vào kinh, tôi có tân trang một chút trên mặt.” Mọi người rất ý lại vào trí nhớ. Ở trên mặt, anh gắn thêm một bộ râu lùm xùm, lại mặc phục sức quần đen áo đen của hạ nhân thuần túy. Dù là ai thì cũng không thể liên tưởng đến Nhị thiếu gia nhà họ Mộc trước kia vô cùng ngăn nắp lượng lệ. Ngay cả khi anh đứng xếp hàng cùng bọn họ để chờ mua vệt nướng.

Giờ phút này, ăn vào trong miệng, nó lại có tư vị tựa như nổi nhớ quê hương?

Tô Mặc không nói, nhìn kiểu cách ăn uống nhã nhặn của anh. Cô không biết sau khi anh trở về Vân Kinh, tâm tình có biến hóa gì, hoặc là ở trong thành có gặp phải người nào hay không. Tuy nói nhìn qua, anh vẫn như trước kia, khuôn mặt vẫn luôn bình lặng không gió không mưa. Nhưng cô vẫn cứ có cảm giác, trên người anh, hình như có điều gì đó đang lặng lẽ thay đổi.

Im lặng dùng xong bữa tối, trong lúc Mộc Sách chuẩn bị pha trà, cô nhin không được muốn tìm đề tài nói chuyện để phá vỡ bầu không khí trầm mặc này.

“Nghe người họ hàng xa nói, năm anh hai mươi tuổi, anh ở kinh thành phong quang vô hạn?” Hạng Nam nói, anh là người đầu tiên từ thời khai quốc cho đến nay liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên, lại còn trẻ như vậy. Lúc ấy, ngay cả Thái hậu cũng muốn gả công chúa cho anh.

Anh không đồng ý, “Chỉ là một cuộc thi đình mà thôi.”

“Nghe nói sau khi Bệ hạ trông thấy anh trong cuộc thi đình ấy, đã rất tán thưởng.”

“Nhưng ngày đó ta lại thấy khuôn mặt Bệ hạ không vừa mắt chút nào.” Bây giờ ngẫm lại, lúc ấy, trực giác của anh cũng thật chuẩn xác.

Cô sững sốt, “A?”

“Ngay cả ông trời cũng không muốn ta bán mạng cho hắn.” Mộc Sách cười cười, lấy khăn tay trong người ra, đi đến bên bồn nước nhúng ướt rồi bắt đầu giúp cô lau mấy đầu ngón tay đã dính đầy mỡ.

“Vậy rồi làm sao?”

“Sau cuộc thi đình ngày đó không lâu, ta lấy cớ để tang mẫu thân, phải giữ đạo hiếu ba năm. Theo như ban đầu thì sau khi thời kỳ thủ hiếu trôi qua, ta sẽ lãnh chỉ vào triều nhậm chức.”

Cô đảo mắt suy nghĩ, “Nhưng sau đó thì cha anh đã làm ra chuyện đó?”

“Đúng vậy. Vào năm cuối cùng của thời kỳ thủ hiếu, Mộc gia chúng ta rước lấy đại họa. Ta cũng bị nhốt vào lao ngục tám tối, cuối cùng, còn bị đoạt công danh. Có nói xem, đây không phải là ý trời sao?” Anh nắm mười ngón tay lại, chậm rãi nói.

“Anh không thèm để ý sao? Công danh vất vả lắm mới có được lại chỉ trong tức khắc như nước chảy về biển đông.” Dù nói thế nào thì cũng đã gian khổ học tập mất mấy năm.

“Công danh lợi lộc sớm muộn gì cũng là tro bụi, đâu cần phải để ý? Mộc gia chúng ta không phải là ví dụ tốt nhất rồi đó sao?” Trên đời có thanh xuân thì có lão hóa. Đương nhiên cũng không có vinh hoa phú quý vĩnh viễn được. Càng không thể có cái gì là bất biến.

Vì vẻ mặt của anh bình thản quá mức, thậm chí có thể nói là bất cần, Tô Mặc không khỏi càng cảm thấy khả nghi. Càng nghĩ càng cảm thấy, những suy nghĩ của anh thật sự có thể nói là có chút thoát khỏi quỹ đạo thông thường.

“Chẳng lẽ nói... Anh kỳ thật cũng không muốn làm quan?” Không phải là anh muốn đi khảo sát năng lực của bản thân đấy chứ?

Anh giả hoạt nháy mắt với cô mấy cái, “Nương tử ơi nương tử, nàng biết mà.”

Nhưng thật sự lại là như vậy...

“Vì sao?” Một tay cô vỗ trán, cảm thấy có chút hoảng hốt.

“Người ta không chấp nhận những gì ta có thể làm.” Mộc Sách ngả người ra sau dựa lưng vào ghế, chậm rãi nói, “Nói như vậy đi. Nếu làm thanh quan, đối với lương tâm vốn là không thành, làm sao mà thanh? Làm tham quan đi, dân chúng lại không xin lỗi ta, có lý nào ta lại phải đi xin lỗi bọn họ? Nhưng trong triều đình, không phải hắc thì chính là bạch. Một khi đã nhập vào quan trường, dù thế nào cũng phải chọn lựa một phe thôi.”

“Không muốn làm quan văn, anh cũng có thể làm võ tướng mà? Chỉ cần dựa vào thâm thế của gia đình anh, cùng một thân công phu của anh, thì sao phải sầu lo không thể rạng danh nơi biên thùy, vì nước thành lập công lao sự nghiệp?” Cô vẫn cứ cảm thấy anh vẫn nên có lựa chọn.

Về mặt anh làm như đang muốn nói ‘xin hãy buông tha cho kẻ bất tài’. Anh nói: “Sau đó thì sẽ bị phái đến đóng quân trường kỳ tại một địa phương nào đó mà ngay cả chim cũng không thềm để trứng. Không phải quanh năm suốt tháng nhìn tái ngoại cuộn cuộn cát vàng thì cũng chính là cùng đàn oán nam nhưng mà, cả đời rồi xa nơi chôn nhau cắt rốn?”

Như vậy thì buồn biết bao, nhàm chán biết bao! Tô Mặc chỉ ngẫm lại mà đã cảm thấy, phải sống những ngày tháng như vậy so với việc ngồi tù, kỳ thật cũng chẳng khác gì mấy. Cũng không thể lấy làm lạ vì sao cha anh của anh chịu đựng cuộc sống như vậy không được bao lâu, cuối cùng cũng giữ không được tấm lòng đã sớm hoang vu rồi.

“Nói thật, ta vừa không muốn trung quân, cũng không quá mức ái quốc, càng không có lòng dạ nào cần chính yêu dân. Cô nói xem, ta làm quan như thế nào đây?” Cũng là vô tâm, cũng là vô ý, vậy thì anh cũng sẽ không cô phụ người trong thiên hạ.

Cô nhợt nhạt cười, “Làm nô nhân có tiền đồ hơn sao?”

“Còn không phải như vậy sao?” Về mặt anh thật sự rất tự đắc.

“Một chút tiền đồ ấy là đủ rồi ư?”

Anh vươn cánh tay ra tìm tòi, đem cô ủ vào trong lòng, thỏa mãn hít hà hương thơm tỏa ra từ trên người cô.

“Chỉ cần có thể làm cho cả nhà có được cuộc sống tốt đẹp. Ngày tháng trôi qua tựa như uống nước quả ngọt. Với tôi mà nói, đã đủ tiền đồ rồi.” Ai nói trong lòng mỗi người đều phải có ước muốn rất to lớn chứ? Giấc mơ của anh cũng chỉ đơn giản nhỏ bé như vậy mà thôi.

Lúc Tô Mặc bị môi hôn của anh bắt đầu dán lên vành tai, dần dần chuyển sang cắn cắn, cô nhin không được lui mảy, sợ ngứa mà né tránh.

Mộc Sách chuyển hướng mục tiêu, cẩn thận nhắm đến căn cổ của cô. Bàn tay rộng lớn nâng sau lưng cô, đôi môi nhẹ nhàng từ phía trên mơn man xuống dưới. Tiếp theo một lát, anh nghiêng đầu, ngón tay thân thiết vén áo cô lên, đôi môi chậm rãi rê đến sau gáy. Xúc cảm ấm áp lướt qua căn cổ cô, đốt cháy một mảnh khiến người ta run rẩy nóng rực. Cô mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn về phía anh. Bỗng dưng phát hiện trong ánh mắt anh chứa nhiệt tình, cô hơi hơi giật mình. Trong hơi thở giao hòa, anh chân thành mỉm cười với cô, cúi đầu vừa hôn vừa khắc lên giữa vầng trán trơn bóng của cô.

“Hai ngày nay... Đến tốt cùng thì anh đang làm những gì?” Cô hơi khàn khàn hỏi, cũng không biết anh không nói tiếng nào đã chạy đi đâu.

“Trong lúc vội vàng chuẩn bị giải quyết việc Tô lão gia gả con gái, việc nhà đầu đầu của thằng nhóc, cùng với hai việc nhỏ nhặt trong sự môn.” Anh kéo cô ngồi lên trên đùi mình, còn thu đôi tay ôm chặt cô vào trong ngực.

“Có thể nắm chắc không?”

“Nô nhân cam chắc.”

Cô nhện không được nở nụ cười, cảm giác thật sự an tâm mà dựa sâu vào người anh, nhìn ngắm mười ngón tay thon dài của anh trong vô ý thức.

Anh thấp giọng hỏi bên tai cô: “Nương tử ơi nương tử, nàng có oán Tô đại phu nhân hay không?”

“Không oán.”

“Cũng không sợ bà ta sao?”

“Có nô nhân ở đây, sợ chi củ cải.”

Cô vươn năm ngón tay, cùng anh đan xiết tay nhau.

Anh ở trên đỉnh đầu của cô tiếp tục ẩn hạ những nụ hôn, “Nàng nhớ rõ thì tốt rồi.”

_____ *** _____

Nghe Hoa thẩm nói, tác phong làm việc của Tô nhị nương thường làm đau đầu Tô quý phủ. Sau khi nhận được tin tức cô sắp lập gia đình, lại theo gia phụ giết qua đến đây.

Vừa nhận được tin tức liền đặc biệt đuổi theo cô đến phủ. Nghe nói đã ở lì trong Tô phủ ba ngày. Mà ba ngày này, đủ khiến cho Tô lão gia cùng Tô phu nhân tức tối đến mức mi tâm đánh lên mười hàng chữ ‘bế tắc’, hận không thể xem như chưa từng sinh ra đứa con gái vừa tham tài vừa sĩ diện như thế này.

Ngày đó, sau khi nhận được mật báo của Hoa thúc, Tô nhị nương cố ý tránh được ánh mắt của mọi người, lén lút từ bên ngoài tiến vào Tô phủ rồi lại đi thẳng đến hậu viện. Mới ngồi xuống chưa được bao lâu, lập tức đã mang đến cho Tô Mặc thông tin mới nhất về chuyện hứa hôn. “Hôn sự tạm thời gác lại?”

Tô Mặc khó lòng tin nổi, hỏi: “Chị đã làm gì?” Mấy ngày trước, không phải Tô phu nhân còn sai người đến nhắc lại. Nói lúc này Tô phủ đã hạ quyết tâm, không thể không gả cô đi sao?

“Ta chỉ làm một chuyện.” Tô nhị nương thần sắc thản nhiên tự đắc, uống một ngụm trà hương trong tay.

“Chuyện gì?”

“Khóc,”

“A?” Đơn giản vậy thôi sao?

“Gặp mặt khóc, vấn an cũng khóc, uống trà chiều khóc, ăn một bữa cơm lại khóc. Ngày cũng khóc, đêm cũng khóc. Cứ nhắc đến hôn sự đó của em thì càng khóc như sắp chết đến nơi.” Chỉ cần dùng sở trường, mục tiêu của nàng là không từ bất kỳ thủ đoạn nào.

“...” Cô sai rồi, việc này cũng không đơn giản. Phải có năng khiếu trời ới thành công được.

Tô nhị nương mặt mày hớn hởi, lúc uống trà do chính tay muối tử nhà nàng đích thân vì nàng mà pha, tận đáy lòng kỳ thật chính là vô cùng cảm động, khó có thể nói được bằng lời!

Hơn hai mươi năm qua, nàng rốt cuộc đã có cơ hội tiếp nhận tình cảm tỷ muội hòa thuận vui vẻ. Thật không uống công nàng đã không tiếc vốn gốc, đưa tiểu muội lên dương trên núi Đào Hoa mấy năm. Nhìn một cái, tiểu muội bây giờ đã không còn giống chút nào của ngày trước. Không những không còn sợ nàng, mà còn chủ động thân cận với nàng nữa.

Tô Mặc hoài nghi nhìn nàng, hai mắt hoàn toàn không đỏ, cũng không sưng đau, “Khóc như vậy... cũng được sao?”

“Cha mẹ đã quyết tâm phải gả em đi, cho nên làm một bộ cứng rắn. Nhưng không sao cả, tướng công nhà ta chịu thua ta là được rồi.”

Đối tượng mà nàng khóc lóc cho xem, không phải là cha mẹ nàng, mà là người đi chung với nàng, thiếu gia Mộ gia.

“Tỷ phu hấn...”

“Tất nhiên là thật sự đau lòng rồi.” Nàng đắc ý dáo dạt nháy mắt, “Đừng quên, bây giờ ở Vân Kinh, người một tay gánh đáng lo liệu của hàng Mộ gia chính là tỷ tỷ nhà em đó. Tỷ phu của em nữa điểm kinh doanh

cũng không biết gì hết, có thể không nghe theo ta hay sao? Mà bố chồng nhà ta nếu không vì nể mặt cô con dâu đang nắm trong tay quyền to này thì làm sao lại phải rất nhiều thuyết khách đến quý phủ Cửu Vương gia khuyên hãy hoãn hôn sự này đi?”

“...” Thì ra là hiệp Thiên tử lấy làm chừ hầu a.

Tô Nhị nương tranh công tiến sát lên, “Bội phục tỷ tỷ của em chưa?”

“VẬY còn không phải là Tô nhị nương trong phủ Mộ gia một tay che trời rồi sao?” Tô Mặc sùng kính nhìn nàng, đôi mắt sáng lóe tinh quang.

Trong lòng tràn ngập cảm khoái hư vinh, lập tức bù đắp công lao của Tô nhị nương mấy ngày trước lãng phí biết bao nhiêu nước mắt. Nàng ha ha cười. Đôi mắt thoáng chốc nhìn thấy vẻ tươi cười của Tô Mặc, cảm động vô cùng. Cuối cùng cũng có thể thấy được Tô Mặc ở trước mặt nàng vui vẻ tươi cười hiếm khó như vậy. Không khỏi nghĩ ngợi trong lòng, muội muội nhà nàng, sao lại đáng yêu đến thế nhỉ.

Sau một lúc lâu, Tô nhị nương trấn định tâm thần, áp chế vui sướng tràn ngập, nghiêm túc hỏi.

“Hôm nay em tìm ta đến, tốt cùng là có chuyện gì vậy?” Các nàng không phải đã giao trước phải tận lực không để chạm mặt nhau trong Tô phủ rồi sao? Nếu để người ngoài biết được, chuyện này đối với cả hai người đều không tốt.

Tô Mặc giao cho nàng một phong thư, “Đây là nô nhân muốn em chuyển cho chị.”

“Mộc Sách?” Chính là tên nam nhân không nói tiếng nào đã cuỗm mất muội tử nhà nàng đó sao?

“Dạ.” Cô cẩn thận nhìn Tô nhị nương làm như đang có vẻ hờn giận.

Tô nhị nương không tình nguyện, mở miệng, “Em và hắn...”

“Chuyện là như vậy đó.” Cô tủm tỉm cười, hoàn toàn không hề dấu giếm thần sắc vui sướng.

“Hắn đối đãi với em tốt chứ?”

Cô nghiêng đầu suy nghĩ một lát, rồi sau đó trịnh trọng vuốt cằm. “Em nghĩ, em sẽ không hối hận.”

“Nói với hắn, khi nào rảnh ta sẽ tìm hắn tâm sự.” Con gái lớn lên không thể nào giữ được nữa rồi! Tô nhị nương thở dài thật sâu. Biết làm sao được, cũng chỉ có thể thành toàn cho ước muốn của cô mà thôi.

“Dạ.”

Khi hoàng hôn buông xuống, dưới sự che giấu của Hoa thúc cùng Hoa thẩm, Tô nhị nương lại len lén chuồn ra khỏi Tô phủ. Sau khi tiễn nàng về, Tô Mặc khép góc xiêm y, đứng trước cửa sổ nhìn ra đậu trúc đang lay động trong gió ngoài hậu viện, mãi cho đến khi ánh trăng treo mình lên đỉnh Đông sơn.

Trong lúc cô thần người ngẩn cảnh, Mộc Sách cả một ngày không thấy bóng dáng, đã đi đến bên ngoài cửa sổ của cô, nhẹ nhàng dùng ngón tay gõ gõ cửa.

“Nương tử ơi nương tử, giờ lên sân hát tuồng đã đến rồi.”

Đôi mi thanh tú của cô khẽ chớp, “Tuồng hát hôm nay là Ban công hội sao?”

“Chẳng hay Tam cô nương có muốn cùng nô nhân đi dạo dưới trăng không?” Anh thay cô mở khung cửa ra, đứng bên ngoài vờn một cánh tay vào.

Với sự trợ giúp của anh, lần đầu tiên Tô Mặc leo cửa sổ bỏ nhà ra đi, chạy đến con đường chính của Vân Kinh. Lúc này trên đường, đám đông thường ngày hay lui tới đã sớm trở về nhà. Tốp năm tốp ba người đi đường cầm theo đèn lồng đang đi trên đường, bỗng một cơn gió lạnh thổi ngang, khiến mọi người đều phải khép kín xiêm y, nhanh chân chạy đi.

“Đi đâu vậy?” Tô Mặc ghé vào lưng anh để được công đi, cũng không biết anh muốn mang cô đi đến nơi nào.

“Nhà của ta.”

Nhà anh sao?

Không phải đã bị... từ lâu rồi sao?

Cô choàng hai tay vào cổ anh, làm như muốn chia cho anh một chút ấm áp.

“Nô nhân ơi nô nhân, hôm nay ta đã giao bức thư cho gia tỷ rồi.” Đi được hồi lâu, thấy dọc đường đi anh cũng không nói câu nào, cô cũng chỉ có thể nói chuyện chính sự với anh mà thôi.

“Biết rồi.” Anh vòng qua Hạng Khẩu đã từng đi qua nhiều năm trước.

Cô không thể không nhắc nhở anh, “Gia tỷ nói, chị ấy sẽ tìm đến anh để nói chuyện. Anh có biết, tính tình chị ấy thế nào không...”

“Hơi bướng bỉnh.” Mộc Sách thản nhiên cười, “Việc nay tôi sẽ có chừng mực, cho nên Tam cô nương cũng đừng lo lắng.”

Một lát sau, bước chân Mộc Sách đã đứng trước con đường dẫn đến một tòa phủ trạch.

Những vết tích xưa của cảnh tượng xe ngựa khách khứa nhiệt liệt lui tới bên ngoài cửa phủ giờ đây lạnh lùng chông chát một đồng lá khô chưa quét. Tô Mặc ngẩng đầu nhìn lên, phủ đệ của đại tướng quân của cao phủ rộng, trong ánh đèn đuốc của vạm nhà lại chỉ còn là một mảnh ảm đạm. Bên trong không thấy một tia ánh sáng nào. Trên đại môn còn dán hai tấm giấy niêm phong đã ố vàng cũ kỹ.

Công cô thoải mái bay qua bức tường cao của phủ viện, Mộc Sách nhẹ nhàng buông cô xuống. Sau khi đôi mắt Tô Mặc đã thích ứng với cảnh tối ám thì phát hiện, đêm nay ánh trăng sáng ngời khác thường. Trên một vùng đất lớn, tất cả đều được chiếu sáng thật rõ ràng. Đại sảnh phòng ở đằng trước, cách đó không xa. Cửa thính phòng hình như bị hỏng rồi. Một bên cánh cửa có vẻ cong cong vẹo vẹo. Trên khung cửa sổ cánh bên kia, tất cả màn giấy đều đã bị gió nắng phá hoại. Gió lạnh cứ thế tự do lùa qua. Vì lâu rồi không có người ở cũng không có ai sửa chữa, ở nhiều chỗ phô ra những đá phiến đã bị bể nát. Trong đình, trước kia có lẽ hoa cỏ cây cối sum suê, nay đã sớm trở thành một vùng khô hoang.

Nhìn phủ đệ chỉ trong mấy năm ngắn ngủi mà đã có dáng vẻ thê lương đến thế, cô nhịn không được nắm chặt lấy bàn tay anh.

“Nói cho ta nghe chuyện trước đây của anh đi.”

“Ừm?” Kể từ khi đi vào, Mộc Sách vẫn sợ run, rất lâu sau mới lấy lại tinh thần.

Cô lôi kéo anh đi vào bên trong, “Ta muốn biết.”

Mộc Sách nắm tay cô, dưới ánh trăng, dẫn cô đi vào từng chỗ từng chỗ trong phủ. Chỉ vào từng căn phòng từng căn viện trong nhà lớn, cẩn thận giới thiệu cho cô. Đây là thư phòng, nơi anh đã từng ngồi đọc sách. Còn trong cái sân này anh từng đứng tấn luyện công. Từng ở phòng bếp, từng đi qua giếng nước, từng đứng dưới gốc cây này...

Từng câu chuyện nhỏ cứ theo từng bước chân mà hiện lên trong đầu anh. Chúng đã quen thuộc và rõ ràng như vậy, tựa như chỉ vừa lật qua một trang sách, tựa như chỉ mới xảy ra ngày hôm qua. Chỉ cần anh quay đầu lại, những sinh mệnh đã sớm mất đi, liền có đủ năng lực để trở về với anh.

Nhưng rõ ràng, tất cả đều đã theo cha và anh của anh, đi mất rồi...

Đau thương dù đuổi cũng tiêu tan, vẫn đang tràn ngập trên khuôn mặt anh, uất nghẹn trong cổ họng anh. Dần dần, giọng nói của anh càng lúc càng thấp, âm lượng càng lúc càng nhỏ. Đến cuối cùng, hầu như nói không ra lời nữa.

Trong đáy mắt anh đã muốn khô cạn, không có đến một giọt nước mắt nào, nhưng lại tồn tại một nỗi chua xót lớn lao không có nơi ẩn nấp. Anh mới hiểu được, thì ra, quá khứ có thể đi qua, những vết thương từng có cũng có thể dần dần phai pha trong cuộc sống. Nhưng chính những nỗi đau này, nó sẽ tồn tại đến vĩnh cửu. Cứ mỗi lần chạm đến hồi ức, dù chỉ là một đoạn ngắn, nó sẽ từ chỗ sâu cùng trong trí nhớ trở mình trở dậy, làm người ta đau đớn đến mức không thể kiềm chế được.

Một đôi bàn tay ấm áp áp lên hai gò má hơi lạnh của anh. Anh mở mắt ra, liền nhìn thấy một đôi mắt sáng ngời trong trẻo. Cô đắm chìm trong ánh trăng, đôi hàng mi mắt thật dài rất rõ ràng, nhẹ nhàng chớp chớp

trong gió. Hơi ẩm từ lòng bàn tay cô truyền đến, từng chút từng chút xóa tan nỗi cô đơn thanh tịch khắp đình khắp viện.

“Còn có thiếp đây mà.” Trong ánh mắt ôn nhuận của cô mang theo sự quyến luyến, “Chàng còn có thiếp mà.”

Mộc Sách vươn hai tay còn để ở thắt lưng cô, kéo cô lại gần. Sau đó hơi cúi đầu, đôi môi hơi lạnh khẽ chạm vào đôi môi cô. Thấy cô đã nhắm rèm mắt lại, anh trần trọc hôn môi cô, tiếp sau đó lại ôn tồn dùng lưỡi thâm nhập vào trong miệng cô, hút và mút, tựa như nhu cầu cấp bách chính là muốn có được cô.

Chìm trong nụ hôn này, anh dường như không còn cảm thấy đau khổ áp lực nữa. Từ lúc vào Vân Kinh đến nay, trong lòng chỉ có cảm giác lạnh lẽo. Hết thấy những chuyện đã xảy ra ở kinh thành đều đã biến thành nỗi đau xót trong trí nhớ anh. Còn cuộc sống với đủ loại công việc vất vả trên Đào Hoa sơn lại trở nên tốt đẹp trong trí nhớ anh. Cứ nhớ đến tất cả những chuyện trên đỉnh núi, lòng anh không hiểu sao lại có cảm giác yên ổn trở lại, không còn hoảng sợ đến mức không chịu nổi như vậy nữa, không còn cảm thấy phập phều bất an nữa.

Anh nhớ đến hàng ngày đều ở trong vườn đào thu hoạch mùa vụ, hàng ngày lúc mặt trời chiều đã ngã về tây, luôn luôn có người cùng đợi anh trở về nhà. Không hiểu sao anh liền cảm thấy an tâm, tựa như anh vì đám tiểu nhân mà làm một tổ ấm cho chúng. Trong bất tri bất giác, anh đã ở trên đỉnh núi kia xây dựng một tổ ấm ình. Mà trong tổ ấm đó, có những người không cùng huyết thống với anh, lại thân ái quan tâm anh như người nhà.

Nếu so sánh với Đào Hoa sơn thì Vân Kinh hàng năm lạnh lẽo, trong không khí có mùi mực rữa, không trung tựa như ao hồ nghìn nghịt nước lặng, ứ đọng, bất cứ lúc nào cũng đều muốn nhấn chìm anh.

Trong phần hoa cấm tú, linh hồn luôn bị lạc đường, giam cầm anh trong sự tịch mịch. Ở nơi này, không có lấy một người nào vào lúc tịch dương, khi ánh chiều tà đã tắt hẳn, có thể vì anh mà tự tay thấp lên một ngọn đèn.

Anh chưa bao giờ nói cho bất cứ ai nghe. Kể từ khi anh ngồi tù, anh liền trở nên sợ hãi bóng tối. Mà sau ngày đầu tiên, từ khi anh đã nói với Tô Mặc đừng tắt đèn, thì mỗi đêm, Tô Mặc đều sẽ vào phòng anh thấp lên một ngọn đèn. Để bất cứ khi nào anh tỉnh lại giữa đêm đen, khi vừa mở mắt ra đã có thể trông thấy ánh sáng, tựa như một vị cứu tinh kéo anh thoát khỏi cơn ác mộng.

Cho dù bây giờ anh đã trở về kinh thành thì cũng thay đổi được gì đâu? Trên đời này, anh sớm đã không còn người thân nữa. Tất cả những gì đã qua sẽ không tái diễn nữa. Những người thân yêu của anh cũng sẽ không bao giờ trở về. Còn anh, cũng sẽ không quay trở lại là Mộc Sách trước kia được nữa.

Cảm giác quá chóng vánh, tựa như ruộng dâu biến thành biển xanh, chậm rãi trôi lên trong tâm khảm anh. Trước khi nỗi đau kịp lan rộng, anh nhớ đến những lúc sáng khoái đi hái những trái mật đào rắn chắc trong vườn. Tô Mặc đứng dưới tàng cây cười với anh. Cảnh tượng sáng lạn trong trí nhớ, tựa như một vầng sáng chiếu xuống, soi rọi con đường phía trước, tận tâm chỉ dẫn cho kẻ lạc lối như anh tìm được đường về.

Chỉ cần có cô, chỉ cần cô còn ở bên cạnh anh. Anh nghĩ, có lẽ anh có thể vượt qua tất cả những chuyện xưa cũ rõ ràng đã trở nên loang lổ.

Thấy anh không nói mà chỉ vùi đầu vào cần cổ mình, hô hấp của Tô Mặc dần dần trở nên hòa hoãn chứ không hề dồn dập. Cô vươn nhẹ hai tay ra sau lưng anh, từ từ khẽ vuốt.

“Làm sao vậy?”

Anh gắt gao ôm xiết lấy cô, khó có thể kiềm chế được thứ tình cảm mềm mại tựa như lớp mây mù dày đặc len trong đám cỏ dại, trong sự ôm ấp của cô mà tùy hứng phát sinh. Anh không khỏi thấp trầm nói bên tai cô lời cảm tạ.

“Không biết tại sao, mỗi khi nhìn thấy nàng, ta đều cảm thấy, cuộc đời này hình như tốt đẹp hơn.”

7. Chương 7

Sáng sớm hôm sau, Mộc Sách lại vụng trộm đưa Tô Mặc ra khỏi Tô phủ. Lúc cô vẫn còn chưa tỉnh ngủ, dụi mắt rồi ngáp một cái, anh nói với cô: Hôm nay anh muốn dẫn cô đi gặp một người. Người này chính là đồ đệ mà năm đó anh đã đích thân truyền dạy võ công và binh pháp. Hai người bọn họ đã rất nhiều năm rồi chưa gặp.

Nghe anh nói vậy, Tô Mặc vất vả lắm mới trấn định được tinh thần một chút, cùng anh ngồi trong một căn phòng liên kế bên trong một tửu lâu xa hoa uống trà. Nhưng khi có người đến mở cánh cửa phòng đi vào, cô lại cảm thấy, thật ra, căn bản là cô còn chưa tỉnh ngủ hẳn.

Đây mà là đồ đệ của anh sao?

Vị nhân huynh này... Kỳ thật nếu không phải là đại đạo gian dương, thì cũng là chương môn nhân của ma giáo rồi?

Mộc Sách ngồi bên cạnh Tô Mặc cứng ngắc người, khê đảo mắt, trừng trừng mà nhìn người trước mắt. Đó là một đại hán khôi ngô b堂堂 nhiên, mắt to mày rậm, vẻ mặt đao sẹ, toàn thân nở đầy cơ bắp rắn chắc, tràn ngập hơi thở giang hồ lỗ mang, chừng hơn ba mươi tuổi. Sau khi đi vào, hắn khép lại cánh cửa rồi cả người run lên không ngừng, thẳng đến quỳ xuống trước mặt Mộc Sách, hai tay gắt gao ôm chặt lấy đùi Mộc Sách.

“Sư phụ!” Tiếng gọi đau đớn bi thương tận trời, rất giống như vừa gặp lại cốt nhục chí thân đã ly tán mười tám năm rồi vậy.

Mộc Sách thản nhiên nói: “Quy củ ta dạy người đâu rồi?”

Thân mình Mạc Ý Đông phát run, khúm núm buông đùi anh ra, rồi sau đó nâng mặt lên. Một đôi mắt to tràn ngập tơ máu nhìn thẳng vào Mộc Sách, người tưởng đã chết nay lại vẫn sống sờ sờ trước mặt. Nỗi lòng quá mức kích động, hắn cứng họng hơn nửa ngày vẫn không có cách nào có thể nói đầy đủ được

“Sư phụ... làm sao... ngài, ngài...” Sư phụ không phải đã chết rồi sao?

“Ta không chết, chính nàng đã cứu mạng ta.” Mộc Sách vươn một ngón tay chỉ qua bên cạnh, giải tỏa nghi ngờ của hắn, đồng thời cũng đem tình cảm nồng nhiệt này đẩy sang phía cô.

“Ân công...” Chỉ trong một khắc, Mạc Ý Đông lập tức chuyển thân qua, dùng khí thế kinh người mà quỳ lạy Tô Mặc. Ngũ thể đều cúi dập thật sâu xuống đất.

Tô Mặc bị hắn một lòng bái lạy cũng không khỏi run run rạo rức. Cô vội vàng cúi người muốn nâng hắn dậy.

“Mau đứng lên đi. Cứu anh ấy đâu phải chỉ có mình tôi...” Thế này quả thật đã vượt ra khỏi sức chịu đựng của cô.

“Tốt lắm, tốt lắm, đứng lên ngồi đi.” Thấy hắn liều chết quỳ rạp dưới đất không dám đứng dậy, Mộc Sách liền dùng hai ngón tay câu móc áo hắn lên, động tác lưu loát kéo hắn về ghế ngồi.

Nghe được giọng nói đã xa vắng từ rất nhiều năm rồi, nước mắt nóng rát thoáng chốc lại dâng lên trong hốc mắt Mạc Ý Đông, khiến hắn như không còn thấy rõ gì nữa.

Hắn nghẹn giọng, gọi: “Sư phụ...”

Nhớ lại tính tình đồ đệ nhà mình cũng rất dễ cảm động quá mức, lại vẫn hay thương xuân tiếc thu như vậy, Mộc Sách đẩy bầu rượu mạnh đã được chuẩn bị từ trước, nhượng bộ nói:

“Nói chuyện trước tốt hơn, đừng quá đáng như vậy, nói khóc là khóc sao.” Cũng may anh đã có chuẩn bị trước rồi.

Kế tiếp, Tô Mặc nhìn gã đại hán ngồi đối diện, vừa lặng lẽ khóc vừa nốc cạn bầu rượu mạnh. Vẻ mặt kia, bộ dáng kia, đã bị phần vô cùng lại hùng tráng vạn phần. Cô không khỏi lấy khủy tay huých huých Mộc Sách bên cạnh.

“Hắn chính là đồ đệ xuất thân giang hồ đó sao?” Nước mắt cứ rầm rập chảy xuống, rượu mạnh như vậy mà nốc một cái liền đổ hết vào bụng. Rất có tính cách!

“Ừm.”

“Đồ đệ gì mà lớn hơn anh cả chục tuổi thế?” Vì sao mà hết cháu rồi lại đến đồ đệ, tất cả đều lớn tuổi hơn anh rất nhiều như vậy nhỉ?

Mộc Sách cẩn thận nói: “Từ nhỏ tôi đã sinh ra ở phủ đại tướng quân. Hai tuổi buộc ngựa, ba tuổi lên dây cung, bốn tuổi cưỡi ngựa, năm tuổi luyện đao, sáu tuổi tập kiếm, mười hai tuổi đã thu nhận đồ đệ...”

Cô đau đầu vỗ trán. Trong khoảng thời gian ngắn đã quên mất từ nhỏ anh đã khác hẳn người thường rồi.

“Được rồi được rồi...” Anh có cần phải anh tài ngút trời như vậy không?

Sau khi uống liên tục bốn bầu rượu mạnh, Mạc Ý Đông trông có vẻ đã bình tĩnh hơn. Hắn trước tay cầm chén rượu, sau ánh mắt, chớp cũng không thèm chớp, nhìn chăm chăm vào Mộc Sách, cũng không khóc nữa.

“Khóc xong rồi à?” Mộc Sách đưa cho hắn một chiếc khăn sạch sẽ.

“Sư phụ, lão nhân gia ngài...”

Anh nhẹ giọng sửa lại: “Người còn già hơn cả ta đó.”

“Sư phụ, hôm nay ngài có thể hồi kinh, có phải Bệ hạ đã ban thưởng cho ngài vô tội?” Hắn nghĩ thế nào cũng không hiểu. Rõ ràng đã nghe người ta nói sư phụ nhà mình trên đường chịu tội lưu đầy đã bị ốm mà chết. Sao bây giờ lại êm đẹp ngồi ở nơi này?

“Thân ta vẫn còn mang tội.” Mộc Sách chậm rãi nói, “Trên đường chịu tội lưu đầy, ta bị ném bỏ bên đường chờ chết, còn được truyền lời rằng, trong cung sớm đã muốn hại chết ta rồi. Nhưng đến nay, Bệ hạ vẫn không dám công bố thiên hạ mà thôi.” Đường đường là vua của một nước, làm sao có thể thừa nhận, cũng chỉ vì trong lòng nhất thời không vui mà trăm phương ngàn kế muốn bắt người vô tội như anh phải chết?

Mạc Ý Đông lửa giận ngập đầu, lập tức hùng hục thiêu đốt. Hắn run run bóp chặt bầu rượu, mang theo ngọn lửa đang cháy bùng bùng khắp người, không chút nghĩ ngợi liền đứng lên.

“Ngồi xuống đi.” Mộc Sách vươn một tay ra, thoải mái mà kéo hắn về, ép ngồi vào lại chỗ cũ.

Hắn tức giận đến mức hai mắt đỏ rần, “Nhưng mà...”

“Chẳng lẽ ngươi dám vào cung chém chết vị lão gia kia?” Mộc Sách không đồng ý nhíu mày, rần chấn dè dặt thân mình đang muốn rục rịch của hắn. Rồi sau đó, dùng đại chưởng từng chút từng chút vỗ xuống đầu vai hắn, tựa như vỗ về con mèo hoa lớn đang tức giận.

Tô Mạc biết, ngoài miệng anh không thừa nhận, nhưng thực chất, đôi mắt vui vẻ của Mộc Sách đã cho thấy, anh thật sự rất trọng thể diện. Lo Lắng đồ đệ nhà mình sẽ lỡ mồm gây chuyện. Vì sao người này ôn nhu lại cứ quanh co lòng vòng như vậy?

“Không giới thiệu một chút sao?” Cô nghiêng đầu hỏi.

Ngón cái của anh hướng lên, “Mạc Ý Đông, tướng quân Uy Vũ đương triều.”

“...” Vì sao văn bối của anh không phải là kẻ đại phú đại quý thì cũng là người cầm quyền làm quan?

“Sư phụ, đồ nhi không muốn làm tướng quân gì nữa...” Mạc Ý Đông nghe vậy, vẻ mặt như khóc tang, vì năm đó ngu muội mà cảm thấy hối hận không thôi.

“Năm đó vì sư không phải đã ngăn cản ngươi rồi à.” Không chịu nghe khuyên bảo thì thôi, còn oán ai nữa.

Tô Mạc tò mò lôi kéo ống tay áo anh, “Nô nhân ơi nô nhân, chuyện gì đó, không ngại thì nói nghe một chút đi.”

Mạc Ý Đông lại vội vàng cướp lời, hỏi: “Sư phụ, vị ân công này với ngài là...” Nô nhân là sao đây?

“Ta là nô nhân trong nhà của nàng.” Mộc Sách vừa bóc vỏ đậu phộng giúp cô, vừa nói.

Ngay lập tức, vị tướng quân kia liền gắt gao trừng đôi mắt to như mắt đồng kiền mà nhìn cô. Khiến trái tim cô lại kinh hoàng như phi ngựa vài cái.

Mộc Sách cất giọng bình thản nói: “Hay nói cách khác, nàng chẳng những là ân nhân cứu mạng ta, mà còn là bà chủ của ta nữa. Bởi vậy đối với nàng, người người biết được bao nhiêu tôn trọng thì tôn trọng bấy nhiêu, biết nên phụng dưỡng thế nào thì phụng dưỡng như vậy. Nếu có nửa phần đả đo không ổn, người cứ chuẩn bị cả đời làm không xong tướng quân của người đi.”

“Bà chủ đại nhân!” Lấy mệnh lệnh của sư phụ làm chủ, Mạc Ý Đông vừa đứng dậy là lập tức quỳ xuống chính xác trước mặt cô.

Lại làm cho hần quý nữa rồi kìa, tuổi thọ của cô đã thiếu hụt thêm ba năm...

Tô Mặc một tay vỗ về lồng ngực, “Nô nhân.”

“Ủm?”

“Xưng hô này quá long trọng, cứ bình thường là được rồi. Ta không câu nệ lễ nghĩa đâu.” Cô chẳng qua chỉ là một nhân vật nhỏ bé, mà đối phương chẳng những là một hán tử tâm huyết mà còn là một vị đại tướng quân. Cô chịu không nổi, thật sự chịu không nổi đâu.

“Nương tử ơi nương tử, vậy ta kêu hần sửa lại.” Anh đẩy một đĩa đậu phộng đã được bóc sạch vỏ qua trước mặt cô, còn thuận tay thay cô rót một chén trà đậm uống an thần.

Nương tử?

Biểu tình của Mạc Ý Đông giống như vừa bị thiên lôi giáng cho năm quả sấm sét vậy, nhìn dáng vẻ vô cùng thân thiết của hai người bọn họ, nhất thời không thể hiểu được. Hần lấp bắp chỉ vào cô, hỏi.

“Sư, sư nương?” Không thể nào?

Mộc Sách vô cùng sung sướng nói: “Ái đồ, nhiều năm không gặp, người trở nên thông minh lanh lợi hơn rồi.”

“Ồ nhi không dám...” Lập tức một trận rét lạnh khiến Mạc Ý Đông run lên từng hồi. Thật sự không quen nhìn thấy bộ dáng anh đột nhiên trở nên từ ái như vậy.

“Khụ.” Tô Mặc nhẹ ngứa cổ họng, thật cố gắng không để lỗ tai đỏ ửng lên, “Nói chuyện chính đi, vì sao người không muốn làm tướng quân nữa?”

Hần hấp háp cái mũi, lại nốc cạn sạch một bầu rượu mạnh thật to.

“Sư nương, ngài có điều chưa biết...” Sai lầm lớn nhất trong cuộc đời của hần, chính là năm đó đã lập sai chí hướng, lại không cẩn thận đã bái một sư phụ vụn vặt.

Nhớ lại năm đó, khi hần còn tuổi trẻ thanh xuân, hào hoa phong nhã. Nhưng dù sao hần cũng chỉ là một gã giang hồ không danh không tiếng, cả ngày chỉ biết chém chém giết giết cùng kẻ thù. Nhưng thật ra cuộc sống cũng rất vui thích, rất tự tại. Dù vậy, vẫn không làm cho hần quên được tâm nguyện của mình, chính là trở thành một đại tướng quân danh chấn thiên hạ.

Bởi thế, năm đó Mộc Sách bỏ nhà trốn đi, xuất hiện trước mặt hần, dùng một thân công phu gia truyền đánh bại hầu hết các cao thủ võ lâm, rồi lại lưu loát đàm luận binh pháp và đạo trị quốc với các võ lâm cùng thế hệ. Trong lòng hần, đã cứ vậy mà lầm đường lạc lối đi theo Mộc Sách rồi.

Sau khi đời sống đời chết đuổi theo Mộc Sách bái sư được, mấy năm sau đó, Mộc Sách liền bắt đầu nắm tay, từng bút từng nét dạy hần đọc sách viết chữ. Kế tiếp dạy hần cầm binh thư, ngày tiếp nối đêm dạy hần binh đạo chiến pháp. Cuối cùng, thậm chí còn không giữ lại chút nào, đem toàn bộ công phu tất cả truyền thụ cho hần, để hần có được nền tảng vững chắc tiến lên đạt thành ý nguyện.

Ngay khi hần cho rằng bản thân đã học nghệ thành công rồi, chuẩn bị lên Vân Kinh tham gia cuộc thi Võ trạng nguyên, bước những bước đầu tiên vượt đến giắc mộng tướng quân của hần thì, Mộc Sách lại ngăn cản hần.

Hần còn nhớ rõ, năm đó Mộc Sách đã nói với hần như thế này...

Người không phải là người thích hợp làm quan đâu.

Nhưng năm đó, trong đầu hắn chỉ một lòng muốn làm tướng quân, căn bản là không nghe lọt tai lời khuyên của Mộc Sách. Cãi sống cãi chết muốn đi thi Võ trạng nguyên, sau đó lại ký vào quân khế, tiến vào quân đội.

Vài năm trôi qua, hắn đạt thành ý nguyện, được thăng tiến làm tướng quân. Có thể cuộc sống trong quân buồn tẻ hết mức, vốn đã khiến ột kẻ trời sinh trong giới giang hồ tính tình hiếu động như hắn cảm thấy rất khó chịu. Hắn vĩnh viễn cũng khó mà thích ứng với chế độ quan liêu. Cũng đã khiến cho hắn tựa như làm thân vợ bé vậy, toàn thân đều khó chịu. Còn làm cho hắn suốt ngày không thể không cẩn thận cùng người ta chu toàn đầu pháp. Hơn nữa, nhiều năm còn bị phái ra trú đóng tại biên thùy cạnh phòng ngoại quốc. Thời gian đó ngày ngày phải ăn bão cát, không có việc gì để làm, đã khiến cho hắn buồn khổ đến độ có ý muốn đào binh...

Nếu sớm biết có một ngày như thế, năm đó cho dù hắn tự chặt hai chân cũng không đi thi làm Võ trạng nguyên, cái thứ đồ bỏ đó đâu.

Nhưng chỉ có trời mới biết, hắn còn phải ở lại Tái ngoại trải qua những ngày tháng như vậy bao nhiêu lâu nữa. Mà cuộc đời làm lính này... cuối cùng thì đến khi nào mới kết thúc đây?

Tô Mặc đặt chén trà trong tay xuống, âm thầm thở dài. Trước mắt, đã uống cạn hai bình trà rồi, nhưng Uy Vũ tướng quân ngồi đối diện với cô vẫn chưa kể hết được nỗi khổ chất chứa trong lòng. Cô nghe mà trong lòng cũng cảm thấy chua xót thay cho hắn.

Cô dùng tay thúc Mộc Sách, muốn anh nghĩ cách giúp đỡ nhi nhà mình.

“Đừng có ở đó mà thất thần nữa, còn không mau nghĩ cách cứu ái đồ của anh thoát khỏi bể khổ này đi?”

“Ta đây là hoàn thành tâm nguyện của hắn.” Ăn cho bằng hết những đau khổ này đi!

Sợ Mộc Sách máu lạnh sẽ không chịu động đây, Mạc Ý Động vội cầm lấy tay Tô Mặc, khẩn thiết thỉnh cầu cô.

“Sư nương, xin ngài hãy nói vài lời với sư phụ, giúp giúp nhi đi...”

Ánh mắt Mộc Sách lạnh lẽo đến mức rùng mình: “Tay làm gì đó, người cũng to gan quá ha?”

Tham gia quân ngũ nhiều năm, Mạc Ý Động cũng nhiều năm rồi không tiếp xúc với văn nhân. Sau khi nhận được lời cảnh cáo của Mộc Sách, đầu tiên là ngẩn người, cúi đầu nhìn xem bàn tay mềm mại trong tay mình. Cũng quả thật cảm nhận được cảm xúc trắng nõn trắng nà, hắn vội vàng rút tay về, kích động thất thố nhìn sắc mặt đang biến đổi của Mộc Sách.

Hắn đỏ mặt giải thích, “Sư phụ, ta, ta không... Đồ nhi không dám...”

“Ủm?” Nhìn kìa, đồ nhi nhà mình ngây thơ quá, thẹn thùng quá đi, trông thật giống một đóa hoa nhỏ nha... Chỉ có điều, lại được đóng khung trong một thân hình đại thúc.

“Đừng chọc hắn nữa.” Tô Mặc nhìn mà ngứa mắt quá bèn ngăn anh lại, “Rõ ràng anh cũng rất lo lắng cho hắn mà, bằng không, anh cũng đâu cần phải cố ý tìm hắn đến đây.” Có ai lại đùa cợt đồ đệ của mình như anh không?

“Sư phụ...” Nước mắt đang dâng lên trong hốc mắt của Mạc Ý Động lại nhanh chóng rơi xuống.

Mộc Sách nhìn hắn, khe khẽ thở dài. Ngay sau đó, ánh mắt cũng trở nên mềm mại ôn hòa hơn rất nhiều.

“Thật sự không muốn làm tướng quân nữa sao?” Hắn có thể từ bỏ giấc mộng của mình sao?

Hắn dùng lực gật đầu thật mạnh, “Đồ nhi một lòng muốn trở lại giang hồ. Nếu sư phụ cho phép, sau này đồ nhi nguyện được phụng dưỡng bên cạnh sư phụ!”

“Cho dù tất cả tâm huyết những năm gần đây sẽ hóa thành hư ảo?” Làm được tướng quân không phải dễ dàng nha, càng chưa nói đến hắn đã phải vất vả bao nhiêu lâu như vậy.

Nhưng Mạc Ý Đông vẫn rất quyết tâm, “Chỉ cần có thể rời khỏi quan trường mù mịt chướng khí kia, không cần phải chu toàn so chiêu cùng đám tiểu nhân nham hiểm kia nữa thì bất luận là đại giới gì, đồ nhi đều nguyện làm!”

“Cho dù sau này người phải phụng dưỡng sư tổ của người?” Anh lại ném cho đồ nhi nhà mình thêm một vấn đề nan giải nữa.

Cứ nhớ đến dung mạo vô cùng yêu diễm của Mai tướng là Mạc Ý Đông lại lập tức rùng cả mình. Cơ rét lạnh từ lòng bàn chân chạy thẳng lên đỉnh đầu hần.

“Ồ... Ông ấy có thể từ quan sao?” Không phải nghe nói, Bệ hạ dù có đánh chết cũng không muốn để cho lương thần duy nhất trong triều dám thẳng thắn can gián này từ quan hay sao?

“Có ta nhúng tay vào, đương nhiên có thể.” Mộc Sách đã dự liệu trước liền nói, “Thế nào?”

“... Đồ nhi xin nghe theo tất cả an bài của sư phụ.” Tuy rằng hần ngay từ đầu đã không muốn cùng ngồi chung một bàn với Mai tướng, nhưng vì tự do... Nam tử hán đại trượng phu, bất cứ giá nào thì là bất cứ giá nào đi.

Nếu hần đã không hối hận, cũng không tính quay đầu, vậy thì những chuyện kế tiếp cũng sẽ làm tốt thôi. Đã sớm chuẩn bị được kế hay, Mộc Sách dùng ngón tay vỗ vỗ cằm dưới, hỏi.

“Nếu ta nghe ngóng được không sai thì những năm gần đây, người cùng Cửu vương gia ...có chút nhân khích hả?”

Mạc Ý Đông giật mình, bỗng dưng âm trầm cười. Trong mắt bắn ra những tia hàn băng mãnh liệt và sắc bén như đao.

“Đâu phải chỉ là nhân khích mà thôi?” Hần không mang binh vọt vào phủ Cửu vương gia, không đập sập bằng hiệu, cũng không trực tiếp nhân lúc đêm khuya mà lên vào diệt trừ toàn phủ Cửu vương gia, đã là khách khí lắm rồi.

Năm đó, cha con Mộc Thị phản quốc. Án tử vừa ban ra, Cửu vương gia đã ở trong triều đình chủ trương bắt tội người liên đới, muốn Bệ hạ giết cả Mộc Sách vô tội để làm gương cho kẻ khác. Lúc ấy, ở biên quan xa xôi, hần vừa nghe được tin tức liền gấp đến độ thiếu chút nữa đã kháng chỉ, trực tiếp gấp rút hồi kinh để nghĩ cách cứu viện gia sư rồi.

Sư phụ đối với hần có ơn tái tạo. Thiếu niên kia tuổi còn nhỏ nhưng thông minh, thân thủ lại cao cường. Làm sao có thể bị nhốt trong nhà tù tăm tối nhận hết tra tấn nhục hình như vậy chứ?

Trong ba năm đó, hần không ngừng dâng sớ trình tấu muốn được hồi kinh thăm hỏi gia sư, nhưng nhiều lần đều bị bác bỏ một cách vô tình. Mà nguyên nhân khiến tấu sớ của hần bị loại, chính là do Cửu Vương gia đã ở trước điện chủ trương: Mộc Sách giỏi nhất là thu phục lòng người. Tuyệt đối không thể cho hần một chút cơ hội nào để tổ chức vây cánh.

Bởi vậy, trong mắt Hoàng đế, hần có khả năng sẽ trở thành vây cánh, lập tức bị buộc tội tội danh, cưỡng chế giáng xuống một phẩm, binh lực cũng bị cắt giảm mất bốn phần.

Nhưng tên Cửu Vương gia trước nay đã quá thuận lợi suông sẽ lại không biết thu tay, vẫn chèn ép hần bốn bề như trước. Cửu Vương gia âm thầm thông đồng với Bộ Binh, giảm trừ vũ khí và lương thảo của đại quân, mua chuộc Lại Bộ cắt giảm bộ phận quân lương. Toàn tâm toàn ý muốn buộc tên đồ đệ của Mộc Sách phải tạo phản, làm cho Mộc Sách hiện đang bị giam trong tù tội phải gánh vác thêm một tội danh nữa, danh chính ngôn thuận bước lên đoạn đầu đài ngoài ngoai ngọ môn, hoàn thành tâm nguyện của Hoàng đế.

Vì Mộc Sách, vì quân viên thuộc hạ phía sau, Mạc Ý Đông chỉ có thể thề chết cắn răng, bức ép bản thân phải nhẫn nhịn. Đồng thời còn nói với chính mình, cho dù không thể đi vào khuôn khổ cũng tuyệt đối không thể tạo phản. Hần không muốn thành toàn cho tâm tư ép sư phụ nhà mình lên đài gia hình của lũ người đó.

Nhưng bọn họ dám ngang nhiên thừa lúc Mộc Sách chịu tội lưu đầy mà ném anh xuống vệ đường nằm chờ chết. Thậm chí còn giấu nhẹm tin tức này, không chịu công bố cho người trong thiên hạ.

Đại trượng phu, nếu chuyện này có thể nhẫn, thì chuyện nào mới không thể nhẫn nữa đây.

Mắt thấy cảm xúc của hắn đã dâng lên gần đến tột cùng rồi, Mộc Sách không chút hoang mang, tung ra một lời dụ hoặc làm hắn khó có thể nào cự tuyệt.

“Hiện nay có một cơ hội, chẳng những có thể như ngươi mong muốn, cho người sau này thoát khỏi chức vụ Uy Vũ tướng quân, mà còn có thể cho người có cơ hội thanh trừ thù cũ, vui sướng đem Cửu Vương gia trở thành bao cát mà đánh, người có làm hay không?”

“Ta làm!” Sông núi trùng trùng, cuối cùng trời cũng không phụ lòng hắn. Việc này đã làm hắn buồn tận đáy lòng gần bốn năm nay rồi.

Tô Mặc khó hiểu hỏi: “Đến tột cùng thì anh muốn làm gì vậy?”

“Thì cũng chỉ là thay đồ nhi nhà ta giải hết buồn giận, lại thuận đường giải quyết phiền não của những người liên can thôi.” Con người anh làm việc, coi trọng nhất chính là hiệu suất. Nếu mọi người bên cạnh anh cứ làm phức tạp hóa những phiền toái của họ thì không bằng cứ để anh một hơi giải quyết hết ráo đi. Anh cũng có phải là nhân hạ gì mà thường xuyên chạy đến Vân kinh này được đâu.

“Nói ra cho chúng ta cùng nghe một chút đi.”

Anh ngoắc ngoắc ngón tay gọi hai người bọn họ lại gần. Không nhanh không chậm kể lại tất cả những việc anh đã làm từ khi vào kinh đến nay, cùng những việc sắp phải tiến hành cho hai người họ nghe. Một lát sau, chỉ thấy bọn họ, một người thì hưng phấn mà nhếch miệng cười hắc hắc không ngừng, còn một người thì lại nhíu mi, tỏ vẻ khó mà tin nổi.

“... Không phải anh đã nói không hề oán hận Bệ hạ sao?” Cô còn nhớ rõ vào hôm tết Trung thu anh đã nói như vậy mà.

Mộc Sách lạnh lùng cười, “Tuy ta từng nói ta không hận không oán, nhưng ta cũng không nói ta sẽ không báo thù.” Đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau nha.

“...” Thì ra, còn có loại kỹ xảo nói chuyện như vậy nữa ư.

“Thế nào, có chịu làm không?” Mộc Sách quay đầu nhìn về phía đồ đệ mình, nghiêm nhiên đã vui sướng quá mức rồi.

“Đồ nhi đồng ý!”

Anh xua tay, “Tốt lắm, người chạy nhanh bắt tay vào làm ngay đi. Ta chờ tin tức của người.”

Sau khi Mạc Ý Đông dùng bộ pháp mau lẹ rời khỏi, Mộc Sách một tay nâng chén rượu, lặng lẽ nhìn những gợn văn trên mặt nước trong chén rượu, dưới ánh nắng mặt trời trông có vẻ chiếu sáng đến lóa mắt.

Hừ, không cho anh trở lại Vân kinh cũng đành, một khi để anh trở về được rồi, muốn anh không báo thù ư? Đừng nói đùa.

Năm đó, anh cũng từng hồn nhiên, lương thiện quá, có thể không oán hận. Nhưng tình đời và gặp gỡ luôn thúc giục nhân tâm nhanh chóng già cỗi dần mòn. Nếu không tín nhiệm được gì ở thiên chân, chỉ đành tin rằng, trốn dưới lòng người là mạch nước ngầm và lốc xoáy. Biết bao năm thở dài, trong đêm tối hóa thành một tiếng khóc nghiêng răng nín thở. Lại có ai có thể ngờ hiểu, anh đã phải vượt qua một ngàn đêm dài không hề chớp mắt trong nhà tù tăm tối ấy như thế nào đâu?

Những kẻ đã từng hại người của anh, đã an nhàn sống ở kinh thành đủ lâu rồi. Cũng đã đến lúc nên dạy cho bọn chúng biết được... thế nào là lễ thượng vãng lai (có qua có lại).

Dựa theo kế hoạch của Mộc Sách, Mạc Ý Đông phụ trách xuất chiêu làm rối quấy rầy hôn sự. Ngày đó, cũng không thêm báo trước cho Tô phủ một tiếng, mới sáng sớm đã kéo theo một đoàn nhân mã đến cửa Tô phủ cầu hôn.

Khi Tô lão gia cùng Tô phu nhân nhìn thấy một đám thân vệ khiêng theo một đồng sính lễ, khệ nệ tiến vào đại sảnh thính môn, dấu chấm hỏi treo đầy mặt: ‘Đây là chuyện gì vậy?’. Sau đó, nhờ sự thuyết minh của Mạc Ý Đông bọn họ mới hiểu được. Thì ra hôm nay, Uy Vũ tướng quân thay mặt cho nghĩa đệ đến nhà bọn họ cầu hôn.

Nhưng mà... Tô Nhị nương nhà bọn họ, sớm đã được hứa hôn cho nghĩa tử của quân gia phủ Cửu vương gia rồi mà. Chỉ có một người con gái... làm sao có thể gả cho hai người?

Bị cự tuyệt, Uy Vũ tướng quân giận tím mặt, tung ra một quyền đánh nát chiếc bàn hoa bằng gỗ lê, khiến ọi người khắp phòng đều khiếp vía, kêu thét chói tai.

Ánh mắt hần tàn độc híp lại: “Chỉ là một gã mã phu trong phủ Cửu Vương gia mà cũng có thể làm hiền tể (con rể hiền) của ngài. Vậy mà nghĩa đệ của bản tướng quân lại không xứng để kết duyên tần tần (tình vợ chồng) hay sao?”

Tô phu nhân muốn há mồm giải thích, “Tướng quân, ngài có điều không...”

“Buồn cười, bản tướng quân nhất định sẽ không để yên việc này đâu...” Hần nổi giận rống lên một tiếng chấn động rồi xoay người về phía đoàn thân vệ hét lớn, “Chúng ta đi!”

Cũng không biết kêu ai chọc ai, mọi người quay mặt nhìn nhau, đành phải bó tay hết cách, để mặc Uy Vũ tướng quân cầm giận phẩy tay áo bỏ đi.

Ra khỏi Tô phủ chưa được bao xa, vừa đi tới sau một khúc rẽ, Mạc Ý Đông lập tức giữ chặt lấy Mộc Sách đang giả làm một thuộc hạ của hần, khó kiềm nổi hưng phấn, túm lấy ống tay áo anh mà hỏi:

“Sư phụ sư phụ, đồ nhi diễn có được không?”

“Rất tốt.” Mộc Sách vỗ vỗ đầu hần khen ngợi, “Cứ theo đó mà làm tiếp công việc của người đi.”

“Đồ nhi có thể xuống tay với Cửu vương gia ở mức độ nào?” Đã sớm khấn cấp lăm rồi, Mạc Ý Đông xoa xoa hai tay, nóng lòng muốn biết.

Anh thuận miệng đáp: “Cho hần giữ lại chút hơi là được rồi.”

“Dạ!” Mạc Ý Đông vui vẻ gật đầu thật mạnh, lập tức xoay người phóng lên lưng một con ngựa vừa được thuộc hạ đưa đến, dẫn theo một đám người chuẩn bị đi thanh trừ thù cũ.

Sau khi bọn họ đi rồi, một chiếc xe ngựa xa hoa giàu có liền đậu lại trước mặt Mộc Sách. Một bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng vén góc màn xe.

“Mộc Sách?” Người ngồi bên trong rèm nhẹ nhàng thấp giọng hỏi.

“Chính là tại hạ.” Anh đáp lời, quay đầu nhìn xem xung quanh phát hiện không có ai theo dõi, mới dùng động tác gọn gang bước vào trong toa xe ngựa.

Trong xe, Tô Nhị nương mặc y bào hoa lệ đỏ thắm, không hề lên tiếng, bắt đầu đánh giá Mộc Sách, chàng trai nghe tiếng đã lâu nhưng trước sau vẫn chưa từng gặp mặt. Mộc Sách cũng không hề lên tiếng, đón nhận ánh mắt vừa như tìm tòi nghiên cứu lại vừa như soi mói của nàng...

Trước tình hình hai tướng im lặng không nói, bọn họ nhìn nhau có qua có lại một hồi với ánh mắt như muốn phân định cao thấp. Cuối cùng, Mộc Sách trước sau vẫn không kinh không hoảng, lần đầu tiên mỉm cười với nàng, lúc này mới có thể phá vỡ thế giằng co này giờ giữa bọn họ.

Tô Nhị nương vừa mở miệng đã nói thẳng vào trọng điểm: “Ta chỉ có một đứa em gái này thôi. Tuy rằng đầu óc bình thường, bộ dạng cũng không phải thiên tiên, chân còn hơi bị thọt nữa, nhưng nó vẫn là em gái của ta. Trong mắt ta, nó chính là bảo bối đẹp nhất, đáng yêu nhất trên đời này.”

“Ta hoàn toàn đồng ý.”

Tô Nhị nương ngẩn người. Những người quen biết khi nghe nàng nói những lời này, đại đa số nếu không phải xem thường thì cũng quay đầu đi tỏ vẻ không đồng ý. Đầu giống như hần, vừa nghe đã gật đầu cái rụp.

“Đã nhiều năm qua rồi, ta nâng niu nó trên tay chỉ sợ rớt mất, ngậm trong miệng lại chỉ sợ tan, hận không thể đem giấu vào trong ống tay áo hoặc trong hộp khóa, bất cứ ai cũng không thể đụng vào.” Nàng lại tiếp tục nói ra mức độ quý trọng của nàng đối với Tô Mặc, “Tướng công của ta đã từng nói, tấm lòng muốn bảo hộ em gái của ta, hình như hơi cổ chấp quá mức rồi.”

... Nàng xác định, chỉ là hình như thôi sao?

Mộc Sách không nói, cúi hạ mi mắt, quyết định. Đối với sự việc này... sẽ không nhiều chuyện mà bày tỏ thêm ý kiến.

“Người có ý kiến gì chẳng?” Nàng gầy hần hỏi. Con người nàng chán ghét nhất là có kẻ dám nghi ngờ nàng.

Anh đương nhiên rất thức thời, “Đương nhiên không có, Mộ phu nhân nói rất đúng.”

“Người không hiểu kỳ vì sao ta phải nuôi dưỡng nó trên đỉnh núi Đào hoa sao?” Nàng giơ những ngón tay thon dài lên. Hết năm ngón tay đều đeo đầy nhẫn, không phải vàng thì cũng là bạc hoặc là ngọc mỹ, tất cả đều tỏ rõ tài lực của nàng hùng hậu biết bao nhiêu.

“Cũng từng tò mò. Nhưng sau khi hiểu được, tại hạ thập phần cảm tạ cơ trí của phu nhân.” Anh bắt tay thành quyền, cúi đầu thật sâu vái chào nàng.

Tô nhị nương khen ngợi, biểu hiện lên cả đôi môi đỏ mọng, “Nhìn không ra người lại khéo nói đến vậy.”

“Mộ phu nhân quá khen.”

Đã nhiều năm trôi qua, có thể cùng người khác nói chuyện về em gái của mình, vừa nói đã hiểu, căn bản là không cần người ta phải giải thích nhiều lời, có lẽ cũng chỉ có mình anh mà thôi. Tô Nhị nương vịn phần sâu não, hít một hơi thật sâu.

“Người khác lại không hiểu, bọn họ sẽ không hiểu được đâu...”

Anh trầm ổn đáp lời, “Ta hiểu được.”

Tô nhị nương lấy một tay che ngực, khó lòng ức chế đau buồn, nói hết tất cả, “Ta cứ nuôi dưỡng nó đó, không được sao? Ta cứ thương yêu nó đó, không được sao? Bọn họ đều không cần nó, không cần nó. Còn ta thì muốn, ta để ý, không được sao? Ta cam tâm tình nguyện nuôi dưỡng nó ở một nơi hoa thơm chim hót, không cho bất cứ ai làm tổn thương đến nó, cười nhạo nó. Ta chỉ muốn làm cho nó được vui vui vẻ vẻ, không được sao? Người có biết không... Năm đó, ta thấy hạ nhân cứu nó ra từ trong kho chứa củi bỏ hoang, ta như bị trăm ngàn móng vuốt cào xé tâm can vậy đó...”

Chuyện cũ rõ ràng hiện lên trước mắt. Tô nhị nương khi nhắc lại chuyện xưa, dường như lại nhìn thấy được tiểu cô nương kia ở trong Tô phủ như con chim non cô lẻ, không người thương yêu, không ai vươn tay cứu giúp. Rõ ràng là cùng chung dòng máu gần gũi với nàng, nhưng đứa nhỏ kia tại sao lại phải chịu oan ức thiệt thòi, chịu xếp chung với đám hạ nhân, ngày ngày đều phải làm việc cật lực để đổi lấy mấy bát cơm như vậy...

Nàng khịt khịt mũi, hỏi: “Lòng ta đau lắm, ta đau lòng vì nàng không được sao?”

Sau khi nghe nàng nói xong, Mộc Sách không rõ ràng lắm, trong cái đầu trống trải của anh còn tồn tại cái gì. Anh chỉ biết, trong đầu hiện lên mấy từ đau lòng bén nhon. Nó cứ thế nhịp nhàng và ăn khớp, tựa như những giọt nước mắt nóng hổi còn sót lại trong trí nhớ, len lỏi vào, bối móc lên những vương bận mà anh khó lòng dứt bỏ được, buộc anh phải làm một cái gì đó, hoặc là hứa hẹn điều gì đó, mới có thể ngăn chặn được nhiệt tình đang quá mức nóng rực trong lồng ngực.

“Sau này, cứ để ta thay chị đau lòng cho nàng.” Mộc Sách ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định đón nhận ánh mắt nàng.

“Người...”

“Nàng đã cứu ta một mạng. Nàng cho ta một cuộc sống mới. Nàng khiến cho đáy lòng ta cảm thấy vui sướng. Nàng dạy cho ta biết tình yêu tốt đẹp như thế nào. Nàng thấp lên ngọn đèn soi lối, chỉ cho ta biết đường về nhà nên đi như thế nào. Nàng đã cho ta một gia đình.” Anh thông thả tỉ mỉ xác thực mà nói, gần từng tiếng khiến nàng phải cẩn thận nghe rõ ràng hết thảy, “Ta muốn cho nàng rất nhiều, rất nhiều, tựa như tất cả những gì chị đã làm bấy lâu nay.”

Nhìn đôi mắt với đồng tử chân thật đáng tin cậy kia, nàng vẫn muốn hần chính miệng cam đoan một lần nữa.

“Người thề đi?”

Anh giơ tay lên, “Nếu trái lời thề, nguyện chịu trời tru.”

Tô nhị nương sau khi có được lời cam đoan của anh cũng không nói nhiều nữa, xoay người mang tới một đồng sổ sách lớn giao cho anh.

“Đây là tất cả sổ sách người muốn ghi lại. Người xác định việc này sẽ không ảnh hưởng đến việc làm ăn của gia đình chồng ta sau này chứ?” Sau khi chuyện này bại lộ, nàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ bị phạt tiền, nhưng điều nàng phiền não chính là tương lai kia.

“Ảnh hưởng, tất nhiên là có. Nhưng sau khi trừ đi tiền thuế à quan phủ sẽ thu, cùng với số tiền hối lộ phải cống nạp hàng năm, ta tin tưởng là đủ để sánh ngang với những tổn thất của quý hiệu buông.”

Nàng nhẹ nhàng thở hắt ra, “Có những lời này của người thì được rồi.”

Sau khi trấn định lại tâm tình, Mộc Sách hôm nay đã sắp xếp hành trình dày kín, lập tức khom người trước nàng, ý muốn cáo từ.

“Như vậy, Mộc mỗ xin được cáo từ trước.”

“Sau này, ta sẽ lên Đào hoa sơn thăm nó.” Sau khi anh đã xuống xe đi về phía trước, Tô nhị nương còn nói với theo.

Anh nghiêng đầu, chân thành đáp nhẹ, “Đến lúc đó, tại hạ nhất định ra đường đón chào.”

“Phải đối tốt với nó đó.” Giọng điệu lưu luyến, giống như nàng đang phải dứt bỏ cái gì quý báu lắm vậy.

“Được.”

“Phải thương nó.” Nàng vẫn còn hơi lo lắng.

“Nhất định.”

“Phải yêu chiều nó.”

Về tươi cười trên khuôn mặt Mộc Sách vô cùng sáng lạn như ánh ngọc, “Đương nhiên rồi.”

Tiếng bánh xe lăn tròn vang lên. Mộc Sách vẫn đứng yên tại chỗ nhìn theo chiếc xe đi xa dần một lúc lâu. Khi anh xoay người, tính rời khỏi Tô phủ để đến chỗ Hạng Nam xem hắn đã chuẩn bị đến đâu rồi. Nhưng anh lại nghe thấy tiếng kêu nóng vội của Hoa thắm.

“Mộc Mộc!”

“Có chuyện gì mà chạy gấp như vậy?” Anh vội vàng đón bà mới từ cửa nhỏ sau viện chạy đến.

Hoa thắm liều chết lòi kéo ống tay áo của anh, “Cậu mau đến đi, Tam cô nương bị hầu cận của đại phu nhân nhốt vào kho chứa củi rồi!”

Anh ngẩn người, kho chứa củi?

Đó không phải là nơi từng gây ra khúc mắc cho cô đó sao?

Đang lúc Mộc Sách còn hoài nghi thì Tô Mặc ở trong phủ cũng cho cho rằng như vậy.

Thật ra, hiện tại đối với Tô Mặc mà nói, kho chứa củi thật sự đã không còn là khúc mắc trong lòng cô nữa.

Tô Mặc đứng ở cửa sổ, xoa xoa gương mặt vừa bị đánh. Đây cũng thật giống cha cô, bình thường chỉ biết dùng chiêu đối với hạ nhân cũ rich này.

Người này nhốt cô ở đây là muốn cô chịu chút giáo huấn... Bọn họ có phải là đã quá coi thường cô rồi không? Bọn họ nghĩ rằng cô vẫn là đứa nhỏ trói gà không chặt năm đó hay sao, không có cách nào khác có thể rời khỏi kho chứa củi nhỏ nhỏ này hay sao?

“Hung khí đầy phòng a...” Cô quay qua quay lại, bắt đầu ở trong kho chứa đầy củi đốt tìm kiếm thanh củi nào thích hợp làm dụng cụ giúp cô phá cửa sổ.

Khi Mộc Sách dùng thân phận người ngoại vọt vào bên trong hậu viện của phủ, Tô Mặc đã phá hỏng được song sắt cửa sổ rồi, đang ngồi trên thành cửa sổ cao uốn nhảy xuống.

Mộc Sách bị cô dọa không nhẹ, vội vàng phóng lên trước, đạp chân một chút lập tức nhảy lên khỏi bức tường, vươn một tay nắm lấy thắt lưng cô, ổn thỏa ôm cô vào trong ngực rồi đưa cô bình yên đáp xuống đất.

“Cô nương?” Anh mới buông cô ra, lại phát hiện ánh mắt cô căn bản là không hề nhìn về phía anh.

“Chờ ta một lát.”

Sau khi đẩy Mộc Sách ra, Tô Mặc tự tin đi đến trước mặt đám hạ nhân đang vây xem kín viện. Cô giương đôi mắt lên trừng nhìn vào những ánh mắt xấu xa đang nhìn cô. Trong lòng niệm chú hồi lâu, trước mắt đều là một ruộng đất trống toàn củ cải. Tiếp theo, cô hít sâu một hơi, chậm rãi đem ánh mắt trong veo như hồ nước dừng lại trên người Phương cô.

“Mới vừa rồi, người đánh ta hai bạt tai, còn muốn nhốt ta vào kho chứa củi.” Cô một tay vỗ về hai gò má, cảm thấy bên trên vẫn còn hơi nóng.

“Ta đây là thay mặt phu nhân giáo huấn người!” Phương cô dùng sức hừ hừ, tự cho thân phận mình cao quý hơn, hất hàm nhìn cô.

Cô gật gật đầu, “Ha.”

“Nếu không có kẻ thọt chân như ngươi âm thầm cấu kết với người ngoài thì hôm nay làm sao mà Uy Vũ tướng quân lại đến phủ...”

“Hoa thúc, bắt bà ta lại.” Tô Mặc không để bà nói xong, vươn tay chỉ về phía sau trong nháy mắt, không chút do dự mà ra chỉ thị, “Hoa thẩm, lập tức sai người đi tìm mẹ mìn, đem kẻ hạ nhân dám can đảm vi phạm luật lệ khi dễ chủ nhân, bán đi!”

Chưa từng nghĩ tới cô sẽ nói ra những lời nói thể này, Hoa thẩm giật mình thoáng phút sửng sốt, sau đó vui vẻ lớn tiếng đáp lời cô.

“Ta đi ngay!” Cô cuối cùng đã không còn ngơ ngác bị người ta khi dễ nữa rồi.

“Ngươi dám? Ta chính là hầu cận của phu nhân đó!” Bị Hoa thúc dùng sức bắt giữ, Phương cô vừa sợ vừa giận quay đầu về phía cô hét toáng lên.

Tô Mặc thần nhiên hỏi: “Có liên quan gì đến ta?”

A?

“Nếu người có gì muốn nói, thì cùng bọn họ đi méc đi.” Dù sao cô cũng không phải là người ở đây, quản sao được?

Không để ý đến Phương cô đang cố sức giãy dụa, đang lúc những người khác đang muốn tiến lên giúp Phương cô một tay, Tô Mặc nâng lên tư thế chủ tử, lạnh lùng trừng mắt khiến bọn họ đều lần lượt lui trở về.

Sau khi Hoa thúc đã lời được người đi rồi, cô chợt xoay người bước đến chỗ Mộc Sách kéo tay anh ra sân. Khi đã đi vào một góc yên tĩnh, cô lập tức nhào ngay vào lòng anh, hai tay gắt gao ôm xiết lấy thắt lưng anh không buông.

Mộc Sách am hiểu cúi đầu, nhẹ giọng thì thào bên tai cô.

“Không sao rồi, có ta ở đây rồi, nàng làm được tốt lắm.” Cũng may, lúc này cô cũng không hề phát run gì cả.

Đôi mắt trong sáng của cô lại chứa đựng nỗi bất an, “Nô nhân ơi nô nhân, ta như vậy có bị tính là người xấu hay không?”

“Còn chưa đủ xấu đâu, sau này chúng ta phải luyện tập nhiều hơn.” Mộc Sách nâng khuôn mặt cô lên, đau lòng mơn trớn vết bạt tai trên mặt cô.

“Luyện thế nào?” Cô ngẩn ngơ.

Anh mỉm cười đề nghị: “Hay là như vậy đi. Ta sẽ dạy nàng làm ngược đồ nhập môn như thế nào trước nha.”

Ở một chỗ khác trong thành, Mạc Ý Đông đang cưỡi ngựa, dẫn một đám thân vệ tiến đến phủ Cửu vương gia, tự nhiên khi không lại hất xì một cái.

“Ất xì!”

8. Chương 8

“Đồ bất hiếu. Người đã không chết, còn không biết phái người đưa thư thông báo một tiếng sao? Không thèm thông báo gì cho lão sư của người biết một chút sao hả? Cứ như vậy để cho lão sư của người người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, hàng đêm rơi lệ không thôi, người nhần tâm vậy sao hả?”

Trong phủ Thừa tướng, sau khi nhận được thư của Mộc Sách, Mai Đình Nhiên đường đường là tướng của một nước, nổi giận trong lòng. Ngày tiếp nối đêm, cứ ngóng chờ người mà hần vốn nghĩ đã sớm không còn sống trên đời này nữa, đến cửa. Mà ngày hôm nay, vừa trông thấy Mộc Sách quả thật vẫn còn sống sờ sờ ra đây, hần tức giận lên án.

Mộc Sách nhú mày, “Đầu bạc hồi nào?”

“Vi sư lên nhố rồi!”

“Dụ đồ đệ sao. Ngài có thể mọc ra một chút đầu bạc thì quả thật là phải bá thiên tạ địa tế thần rồi.” Mộc Sách liếc xéo hần một cái rồi quy mặt qua chỗ khác.

Trước mắt chính là người được gọi là thiên hạ đệ nhất gian tướng, cũng chính là ân sư của Mộc Sách – Mai tướng Mai Đình Nhiên. Năm đó, với dung mạo xuất chúng, tuần mỹ như thần tiên, lần đầu tiên hần xuất hiện tại triều đình đã lập tức mê đảo văn võ bá quan. Chưa hết, ngay cả Bệ hạ cũng quên mất hần là thân nam tử hán, vì vẻ đẹp làm điên đảo tâm hồn của hần mà thiếu chút nữa đã quên mất đường về hậu cung phải đi như thế nào...

Cho dù hiện nay hần đã gần bốn mươi mốt tuổi rồi, nhưng khuôn mặt tựa hồng nhan họa thủy này, dáng người hấp dẫn mê người này, lại vẫn như hơn mười năm trước chưa từng biến đổi. Thật sự vẫn còn thanh xuân rạo rực như trước, hàng năm cứ theo đó mà mê chết một số lượng lớn những quan viên vừa mới nhậm chức, không sức chống cự mà không phải đền mạng.

“Lão sư, lúc trước, đệ tử vừa mới vào kinh nghe được một tin tức có liên quan đến ngài.” Mộc Sách cười dả lả, giọng điệu ôn nhu ấm áp như ánh nắng mặt trời.

Mai Đình Nhiên vừa nghe hần nói xong, trong nhất thời, dường như vẻ tuần mỹ vốn có đều nhanh chóng biến mất, còn thấp thỏm không yên, cúi đầu không dám nhìn thẳng vào đôi mắt anh.

“Nghe nói, mấy tháng trước, ngài ở trong phủ một khóc, hai nháo, ba thất cổ. Chẳng những náo loạn khắp Vân kinh ai ai cũng biết, còn làm cho Bệ hạ phải hạ gấp chỉ dụ, muốn ngài tiến cung hồi tỉnh?” Rất tốt, cánh cứng chắc, da mặt dày, mệnh ngài quá dài?

“... Trời sắp mưa rồi, vi sư đi thu quần áo.” Mai Đình Nhiên co rút hai vai lại, xoay người muốn bước đi.

“Không tiền đồ!” Mộc Sách đập tay thật mạnh xuống mặt bàn, “Tuổi tác đã lớn như vậy rồi mà còn làm ra cái bộ dáng này? Ngài cho bản thân là oán phụ ở khuê phòng, hay là khuê nữ bị ép gả cho hoa cúc hả? Tánh mạng có thể tùy tiện cho ngài đem ra chơi đùa như vậy sao? Nếu lỡ xảy ra một chút sai lầm gì, hôm nay ngài còn có thể đứng ở đây hay sao?”

“Vi sư làm vậy còn không phải là vì người cả sao...” Lúc trước, nếu không nhận được tin ái đồ nhà mình đã chết, hần có thể thương tâm đến mức không thèm để ý đến dáng vẻ, không màng thân phận, vừa xông vào cung buộc Bệ hạ phải chính miệng giải thích rõ ràng mới chịu trở về nhà, ở trong đó náo loạn hay sao?

Anh lừ mắt, “Ủm?”

“Không... Lão phu ngoại trừ đau lòng vì người, chẳng qua cũng chỉ là muốn thừa cơ xin Bệ hạ cáo lão hồi hương thôi...” Mai Đình Nhiên sợ hãi ép đầu xuống càng thấp, gần như ép xuống tận ngực.

“Đã nói hàng trăm lần rồi. Nếu không thể có được một lý do khiến cho người ta tâm phục khẩu phục thì Bệ hạ sẽ không chuẩn cho ngài từ quan đâu.” Lấy chuyện của anh đi làm loạn? Bệ hạ vốn chán ghét Mộc gia của anh đến tận xương, sao có thể để lão sư dùng lý do này mà rời khỏi triều đình?

“Chuyện đó... lão phu muốn cáo ốm từ quan?” Mai Đình Nhiên không cam lòng cắn môi. Bộ dáng ủy khuất sâu sắc, thoạt nhìn lại khiến rung động lòng người.

Mộc Sách lại tạt ột chậu nước lạnh, “Ngài cho rằng chiêu này có thể lừa qua mặt một tá thái y được không?”

“Người... đồ bất hiếu a...” Như thế nào mãi cũng không chịu mắc câu, hắn không khỏi chỉ vào mũi ái đồ mà khóc lóc kể lể.

“Đệ tử cũng chỉ muốn ngài hãy luôn cố ý xem nhẹ mọi chuyện mà thôi.” Mộc Sách cười, thập phần thuận lương vô tội. Căn bản là không coi bộ dáng mê hoặc thể nhân của ân sư là cái đình gì hết.

Hắn vừa khóc thút thít nghẹn ngào, vừa lôi ống tay áo lên gạt lệ, “Ái đồ, lão phu thật sự không muốn làm gian tướng hắc ám nữa đâu...”

Thử hỏi, trên này này có Thừa tướng nào phải chịu oan khuất như hắn không?

Rõ ràng hắn chính là một thanh quan tốt thẳng lời can gián. Vậy mà người đời vẫn chỉ nhìn vào khuôn mặt của hắn, đã vội định cho hắn cái tội yêu nghiệt to lớn ấy, căn bản là bất kể hắn cần chính yêu dân cỡ nào. Mỗi khi trong triều xảy ra đại sự gì là bọn họ cứ đổ hết ngọn nguồn tội ác tệ nhất lên đầu hắn mà thôi. Bất luận đúng sai, cứ hất đổ chậu nước bẩn lên người hắn cái đã. Cái danh hắc ám này, hắn đã phải gánh trên lưng đã hai mươi năm rồi...

“Không phải đã kêu ngài dừng để ý đến ánh mắt của người khác rồi sao? Nói đúng ngài lại không thèm nghe.” Mộc Sách lắc đầu, vừa hối tiếc vừa dìu hắn đến ghế ngồi, “Thật ra, hôm nay đệ tử tìm đến ngài, ngoại trừ thỉnh an ngài, còn có vài chuyện quan trọng khác nữa.”

Hắn mờ mịt chớp mắt mấy cái, “Chuyện gì mà quan trọng?”

“Chuyện Uy Vũ tướng quân hồi kinh tế tổ, ngài có biết chưa?” Nếu anh nhớ không lầm thì đồ đệ của anh chỉ dùng danh nghĩa này để trở về.

Đã oanh động toàn kinh thành rồi, hắn làm sao lại không biết?

Mai Đình Nhiên đột nhiên cười lớn, âm điệu vòng vo, nhìn anh cười đến nổi vẻ mặt yêu mỹ không thôi.

“Ái đồ à, nghe nói đồ đệ của nhà người gần đây rất uy phong nha, ngay cả Cửu vương gia mà cũng dám đánh?” Lần trước, hắn phụng chỉ thay mặt Hoàng đế đến cửa thăm hỏi thương thế. Chắc chắn, xuống tay cũng quá độc ác. Đường đường là dòng dõi hoàng gia mà cũng bị đánh thành cái đầu heo tàn.

Mộc Sách nhún nhún vai, “Đồ tôn (đệ tử của đệ tử) của ngài ẩn nhẫn rất nhiều năm rồi, để cho hắn phát tiết một chút cũng tốt. Đệ tử chẳng qua cũng chỉ xúi giục mà thôi.”

Hắn gạt đầu lại gạt đầu, sau khi hà hơi ra một tia biến hóa kỳ lạ, khó lòng dẫn nổi lại hỏi: “Người lúc này không có gió lại tự nhiên nổi sóng, lý do là gì?”

Mộc Sách không đáp mà hỏi lại: “Lão sư, nếu đệ tử nói rằng, sắp tới ngài sẽ có cơ hội để có thể toàn thân thoát ra...”

“Vi sư nhập bọn!”

“Còn chưa nói xong mà.”

“Được rồi, tiểu tử người đầu óc thông minh nhất. Vi sư rất tin tưởng vào người.” Mai Đình Nhiên lại không cần hiểu nhiều, bá vai anh nói, “Lại đây lại đây, nói cho lão sư nghe đi, người tính làm thế nào?”

Anh chặt chặt hai bàn tay, “Nhị đào sát tam sĩ* (kẻ mượn đao giết người)”

“Hả?”

Mộc Sách lấy từ bên cạnh bàn ra một cái bao bố lớn mà anh tự mang đến. Cởi bỏ dây cột bao, lấy ra sổ sách mà Hạng Nam và Tô nhị nương đã chủ động phối hợp đưa cho. Rồi lấy từ trong người ta một bản danh sách các quan viên mà Hạng Nam đã phái người đi điều tra cẩn thận. Tiếp theo, anh lại hai bản tập tử (bộ nhiều bài nhiều tranh) mà anh tự mình nghĩ ra.

Tinh thần hăng hái đọc xong mấy cuốn anh mang đến, Mai Đình Nhiên thu hồi tâm thần, sắc mặt ngưng trọng như mây đen vần vũ, thỉnh thoảng còn có tiếng sấm ẩn hiện, ánh chớp lờ lờ.

“Ái đồ à, người cũng biết là nếu người thực hiện việc này, sẽ khơi mào cho lục bộ* rung chuyển không?” Tên tiểu tử xấu xa, mấy năm không ra tay, vừa trở về liền tính đại náo à?

“Những năm gần đây, bọn họ du sơn ngoạn thủy nhiều rồi, cũng nên hao gầy một chút.” Ai kêu bọn họ dám khi dễ đồ đệ của ngài?

“Người cũng biết sự xáo trộn này của người, sẽ khiến cho hậu cung đại loạn không?”

“Mâu thuẫn nội bộ của Bộ hạ thì liên quan gì đến đồ đệ?” Năm đó phái người muốn độc chết hắn, là ai nào?

Mai Đình Nhiên lúc lắc đầu không ngừng, “Người cũng biết là người đánh ra một cái tát này, không chỉ đánh vào thể diện của Cửu Vương gia, mà còn trực tiếp tát thẳng vào mặt Bộ hạ hay không?”

“Vậy không phải là rất tốt sao?” Bằng không sao có thể gọi là báo thù được?

“...” Hắn không nên quên, ái đồ nhà hắn là tiêu chuẩn của bạch diện hắc tâm (mặt trắng tim đen, ngoài mặt thì hiền lành, ngậy thơ nhưng bên trong thì đen tối hắc ám.)

Thấy hắn cầm lấy hai bản tập tử lật xem, nhíu chặt đầu mày, mãi vẫn không mở miệng, cổ họng ‘ứm ứm’ một tiếng. Mộc Sách hơi lo lắng hỏi: “Lão sư?”

“Người mau nói thẳng đi, người muốn vì sư làm như thế nào?” Dù sao hắn cũng muốn làm cho rõ ràng, lúc này hắn phải sắm vai vào nhân vật nào đây?

“Làm một trung thần.” Mộc Sách dường như dự đoán, nói: “Ngài không phải vẫn rất muốn làm như vậy hay sao?”

Hai mắt hắn sáng ngời, “Thật sự có thể sao?” Hắn rốt cuộc đã có cơ hội xoay đổi ấn tượng của thế nhân về hắn rồi sao?

Hắn kích động, phát tung y bào: “Vi sư phải đến thư phòng đọc kỹ lại hai bản tập tử này!”

Mộc Sách dùng một tay đè hắn lại. Khi hắn khó hiểu quay đầu lại, anh thấp giọng nói ra kế hoạch tiếp theo.

“Lão sư, sau này khi đệ tử rời khỏi Vân Kinh, có lẽ sẽ không trở về nữa đâu.”

Thân hình Mai Đình Nhiên thoáng chốc cứng đờ, lập tức không còn hân hoan nhảy nhót như trước, ngược lại có chút sầu thảm dừng một chút. Rồi sau đó, hắn nhìn có vẻ tịch mịch, khẽ động khóe môi.

“Vậy à... Cũng tốt. Bây giờ mọi người đều nghĩ rằng người đã chết. Để bảo đảm an toàn cho người, người cũng không nên ở lại trong kinh...” Hắn lo lắng vỗ vai ái đồ, tha thiết dặn dò, “Lại nói, tuổi tác người cũng không còn nhỏ nữa, sau này không thể cô đơn mãi được. Trước khi trở về nhớ rõ ngắm nghía mấy khuê tú trong kinh, thấy được thì dắt một cô về làm cô dâu cũng tốt.”

Mộc Sách bình thản nói: “Đã có rồi.”

“Người thành thân?” Mai Đình Nhiên dừng trong chốc lát, kinh ngạc dâng lên, lập tức lại trào lên hốc mắt, bật ra ý cười.

“Chưa, sau này chắc chắn.” Mộc Sách lẳng lặng nhìn đôi mắt đang thuần túy vì anh mà vui vẻ.

“Đẹp không?”

Anh khẽ nhếch mép, “Trong lòng đồ nhi thì tất nhiên là rất đẹp.”

“Tài trí hơn người chứ?”

“Về phương diện y thuật thì có thể cho là như thế.” Cô có thể lôi anh từ quỹ môn quan lôi về kia mà.

“Nàng...” Mai Đình Nhiên còn muốn hỏi thêm chút nữa, nhưng cũng không biết nên hỏi từ đâu mới được.

Mộc Sách nhẹ nhàng nắm hai vai hắn, “Nếu lão sư tò mò, thì sau này khi cáo lão rồi, chuyển đến ở chung cùng nhau, chẳng phải sẽ biết được rồi sao?”

Hắn ngạc nhiên, không hiểu sao lệ ý lại giương nanh múa vuốt, dường như muốn trào ra khỏi hốc mắt. Hắn vội vàng xoay người muốn che giấu, lại che giấu không được, liên tục run rẩy hai vai.

“Một ngày làm thầy, suốt đời cũng là thầy.” Mộc Sách lấy tay áo lau nước mắt cho hắn, vẻ mặt đương nhiên nhìn hắn, mỉm cười, “Ngài là người thân của đồ nhi, đồ nhi sao có thể bỏ ngài lại được?”

Ghi chú:

* Nhị đào sát tam sĩ.

Vua Tề có ba dũng sĩ dưới trướng là Công Tôn Tiệp, Điền Khai Cương và Cổ Dã Tử. Ba người này cậy có công lớn nên thường kết bè kết phái với nhau không coi ai ra gì. Quan tể tướng Ân Anh ngứa mắt muốn dẹp bỏ bọn này nhưng chưa có dịp.

Một hôm Tề Cảnh Công tiếp đãi Lỗ Chiêu Công, ba dũng sĩ kia chống kiếm đứng dưới thềm vênh mặt, ưỡn ngực vẻ tự cao tự đại. Đang khi uống rượu, Ân Anh nói với Tề Cảnh Công:

- Đào vàng trong vườn đã chín, xin hãy sai người đi hái vài quả cho vui.

Vua Tề đồng ý cho Ân Anh đi hái đào. lát sau Ân Anh mang về sáu quả đào bày lên bàn. Tiếp đó bưng đào mời Tề Cảnh Công và Lỗ Chiêu Công, nói:

- Đào này quý lắm, xin hai đại vương ném trước.

Tiếp đó cầm một trái đào đưa cho Thúc Tôn Xước, quan đại phu nước Lỗ:

- Quan đại phu Thúc Tôn tiếng tăm lừng lẫy, gian khổ công lao nhiều, xin mời một quả.

Thúc Tôn Xước vội từ chối:

- Tôi đâu được hiền tại như quan Tướng quốc. Tướng quốc bên trong sửa sang chính trị, bên ngoài thu phục chư hầu, công lao lớn lắm, nên ăn đào này là đúng.

Tề Cảnh Công nói:

- Hai vị không nên nhường nhau nữa. Cả hai đều là bậc anh tài, mỗi người ăn một quả là đúng rồi.

Hai người tạ ơn, mỗi người cầm một trái đào ăn.

Xong, Ân Anh lại nói:

- Hiện còn hai quả đào. Nhà vua nên truyền lệnh cho các quan, sai tự báo công, ai công lớn nhất thì ban cho đào.

Tề Cảnh Công nói:

- Ý kiến ấy rất hay.

Bèn hạ lệnh cho triều thần tự báo công, ai tự thấy mình công to thì được ăn một trái đào.

Công Tôn Tiệp ưỡn ngực nói:

- Trước đây, khi chúa công đi săn, gặp hổ dữ, nhờ tôi giết được hổ. Công ấy thế nào?

Ân Anh nói:

- Quên mình cứu vua, công lao lớn lắm. Có thể ăn một quả đào.

Công Tôn Tiệp hớn hỏ cầm một quả đào ăn.

Cổ Dã Tử bực tức đứng lên nói:

- Giết hổ thì có gì mà công to? Ta đã từng giết một con rồng yêu quái, giúp cho nhà vua đang nguy hóa yên, công lao ấy thế nào?

Án Anh nói:

- Lúc ấy gió to sóng lớn, nếu không có công giết yêu quái, nhất định là mọi người sẽ bị chìm chết. Đó là kỳ công! Đáng được ăn đào!

Cổ Dã Tử cao hứng, cầm một quả đào ăn. Chợt Điền Khai Cương nhảy lên nói vội:

- Tôi từng vâng mệnh đánh nước Từ, giết tướng Lão, bắt sống năm trăm tù binh, làm cho vua Từ sợ hãi xin hàng; nước Đào, nước Cử cũng sợ hãi, xin tới châu cống, tôn vinh vua ta làm minh chủ, công lao ấy có đáng được ăn đào không?

Án Anh nói:

- Công lao của ông gấp mấy lần ông kia. Chỉ tiếc không còn đào chín. Đành đợi sang năm vậy.

Điền Khai Cương tức giận trừng mắt bực tức gào lên:

- Chém rồng, giết hổ chỉ là chuyện của trẻ con. Ta xông pha ngàn dặm, gọi máu chiến đấu mà lại không được ăn đào, bị vua quan hai nước kia chê cười, con cháu sau này mang tiếng nhục. Vậy thì ta còn mặt mũi nào đứng ở cái triều đình này nữa.

Nói xong, vung gươm tự vẫn.

Công Tôn Tiệp tái mặt, cũng rút gươm nói:

- Ta chỉ là kẻ có công nhỏ cũng được ăn đào, còn Điền huynh công lớn lại không được ăn đào, đó là bá đạo, nhìn người khác chết mà không theo, thì không phải việc của dũng sĩ.

Rồi cũng tự sát.

Cổ Dã Tử thấy vậy, đau thương muốn chết, bèn hét to:

- Ba chúng ta tình như ruột thịt, thề cùng sống chết – nay họ đã chết, mà ta lại vẫn sống, thì còn mặt mũi nào nữa.

Nói rồi cũng tự sát.

Tề Cảnh Công thấy chỉ trong phút chốc mất ba dũng tướng, trong lòng vô cùng thương tiếc. Lỗ Chiêu Công nói:

- Tôi vốn nghe đồn ba người này sức khỏe vô địch, không ngờ lại chết ngay một lúc, tiếc quá, nước Tề ta còn được bao người như thế?

Lúc ấy Án Anh bèn nói:

- Bọn này chỉ là những kẻ lỗ mãng, sống chết có nghĩa gì lắm. Nước Tề tôi có mấy chục người có thể làm tướng văn tướng võ cơ.

Lúc ấy Tề Cảnh Công mới yên tâm, không bàn gì nữa.

*Lục bộ hay sáu bộ là thuật ngữ chỉ sáu cơ quan chức năng cao cấp trong tổ chức triều đình quân chủ Á Đông, bao gồm: bộ Lại; bộ Lễ; bộ Hộ; bộ Binh; bộ Hình và bộ Công.

- Bộ Lại hoặc Lại bộ là bộ giữ việc quan tước, phong tước, ân ban thuyên chuyển, lựa chọn, xét công, bãi truất và thăng thưởng, bổ sung quan lại, cung cấp người cho các nha môn. Đứng đầu Bộ Lại là Thượng thư bộ Lại (Lại bộ Thượng thư).

- Bộ Lễ giữ việc lễ nghi, tế tự, khánh tiết, yến tiệc, trường học, thi cử, áo mũ, ấn tín, phù hiệu, chương tấu, biểu văn, sứ thần cống nạp, các quan châu mừng, tư thiên giám, thuốc thang, bói toán, tăng lục, đạo lục, giáo phường, đồng văn nhã nhạc. Bộ này trông coi việc tổ chức và kiểm soát vấn đề thi cử (thi Nho học

khoa cử) chọn người tài ra giúp triều đình; tương đương với bộ học thời cận đại và bộ giáo dục và bộ văn hóa thông tin ngày nay.

- Bộ Hộ hay Hộ bộ thường giữ việc ruộng đất, nhân khẩu, kho tàng, thu phát, bổng lộc, đồ cống nạp, thuế khoá, muối và sắt, đôi khi còn giữ chính sách điền thổ, hộ khẩu, tiền thóc, điều hòa nguồn của cải nhà nước. Bộ Hộ tương đương với Bộ Tài chính ngày nay. Vị quan đứng đầu bộ Hộ là Hộ bộ thượng thư (thượng thư bộ Hộ hay địa quan, đại tư đồ, kê tướng, đại tư nông), tương đương với bộ trưởng Bộ Tài chính ngày nay

- Bộ Binh giữ việc binh nhung, quân cấm vệ, xe ngựa, đồ nghỉ trưa, khí giới, giữ việc biên giới, lính thú, nhà trạm, phố xá, nơi hiểm yếu, việc khẩn cấp, tuyển dụng chức võ. Bộ Binh tương đương với bộ Quốc phòng ngày nay. Quan đứng đầu Binh bộ là Binh bộ thượng thư (thượng thư bộ Binh), tương đương với bộ trưởng bộ Quốc phòng ngày nay.

- Bộ Hình giữ việc luật lệnh, hình phạt án tù, ngục tụng và xét xử người phạm tội ngũ hình. Bộ Hình có thể coi là tương đương với Tòa án Tối cao, hay Tối cao pháp viện ngày nay. Quan đứng đầu bộ Hình là Hình bộ thượng thư (thượng thư bộ Hình), tương đương với Chánh án Tòa Án Nhân dân Tối Cao ngày nay.

- Bộ Công coi việc xây dựng thành hào, cầu cống đường sá, việc thổ mộc, thợ thuyền, tu sửa xây dựng, thi hành lệnh cấm về núi rừng, vườn tược và sông ngòi.

Tự nhiên, sau năm đó chuyện Mộc thị phản quốc oanh động khắp thiên hạ, Vân Kinh yên lặng hồi lâu, lại vì một vụ án mà náo nhiệt hẳn lên.

Trong kinh thành ai ai cũng biết, Cửu vương gia và Uy Vũ tướng quân đã không hợp nhau từ lâu lắm rồi. Ngày xưa lại vì chuyện của Mộc Sách mà hai người kết sổ tất cả những thù mới hận cũ.

Mà hiện nay, nghe nói nghĩa tử của quân gia trong phủ Cửu vương gia nhìn trúng một cô gái, là con người vợ không chính thức của một tiểu thương buôn bán dược liệu. Ngày đó cũng đã đem sinh lễ đến và được hứa hôn. Vậy mà, ngay tại thời điểm mấu chốt lại bất ngờ bị tạt ột chậu nước lạnh. Lại nghe được tin, là do người đã từng có thù với Cửu Vương gia gây nên. Vì thế, chuyện này được cho là thù mới: cướp người đoạt vợ.

Uy Vũ tướng quân cầu hôn không thành, đang lúc vội vã đến phủ Cửu Vương gia lý luận, thuộc hạ cùng thân vệ ở trên đường phố lại bị một chiếc xe ngựa chạy thẳng đến, tông mạnh vào chính diện. Mà cỗ xe ngựa này, không phải ai khác mà chính là quân gia của phủ Cửu vương gia.

Sau khi quân gia đụng người, hẳn không những không xuống xe an ủi nạn nhân cũng không thềm xin lỗi, ngược lại còn cậy thế đánh người. Dám tuyên bố thẳng thừng, tông xe là người trong phủ Cửu Vương gia, nếu có bản lĩnh thì cứ việc vào cung mà tố cáo đi. Dù sao phía lưng Cửu vương gia của bọn họ cũng có Thái hậu chống lưng.

Chiều này của quân gia, có lẽ xưa nay đã đem ra hù dọa, hoành hành khắp Vân Kinh. Nhưng xui thay, hẳn đã quên mất... Uy Vũ tướng quân mà lúc đó hẳn đang chống lại là loại người nào.

Uy Vũ tướng quân... hẳn chính là một người thô lỗ, trước khi vào triều đã từng hỗn chiến giang hồ, cũng là một hán tử tâm huyết lỗ mãng. Hẳn làm sao có đủ tinh tế để đi quân xem sau lưng người đang dựa vào ngọn núi gì chứ?

Lập tức, mặt phật hay mặt tăng gì cũng không thềm nhìn, Uy Vũ tướng quân tức giận thông thiên, liền dẫn theo một đội quân lớn, trực tiếp đập hỏng hai cánh cửa của đại môn phủ Cửu vương gia, chạy vọt vào bên trong lòng bắt được Cửu Vương gia. Ngay từ đầu đã không thềm để ý đến thân phận, không nói tình cảm, lập tức hành hung hẳn. Xác thật đây quả là lấy cừu báo thù.

Nghe nói hôm đó, Uy Vũ tướng quân ra đòn đã tạo thành thương thế, mà thương thế này không phải chỉ cần lau rượu thuốc, đi khám đại phu là đơn giản có thể xong chuyện rồi đâu. Sau khi nhận được tin tức, Thái hậu gấp đến độ rơi nước mắt, phải vài thái y đến, nhưng cũng không thể nào giúp Cửu Vương gia xuống giường được. Mấy vị Vương gia khác cũng đến phủ thăm hỏi. Vừa trông thấy người anh em nhà mình bị thương đến mức như vậy, đồng lòng đồng thù chống địch, giận dữ dắt tay nhau vào tận trong cung, tố cáo Uy Vũ tướng quân, muốn Hoàng đế vì đệ đệ mà chủ trì công đạo.

Có qua có lại mới toại lòng nhau. Người dám cáo ta, Lão Tử cũng dám cắn người.

Uy Vũ tướng quân trấn thủ đại mạc nhiều năm, không nhanh không chậm đem tập tử tự biên soạn, cũng có dáng vẻ học vấn đi lên triều đình tố cáo Cửu Vương gia.

Nhưng mà, đúng vào lúc hai phe đang cắn nhau, Bộ hạ cũng có ý che chở cho thân hoàng đế, thì Mai tướng – địa vị ở trong triều có thể nói là hết sức quan trọng, lại thượng triều vái chào Hoàng đế thật sâu, dáng vẻ tao nhã, từ trong tay áo lấy ra bản tập tử, tố cáo Cửu Vương gia.

So sánh với Uy Vũ tướng quân đang xúc động đánh người thì nội dung của bản cáo trạng của Mai tướng lại vững chắc hơn nhiều.

Nhiều năm qua, Cửu Vương gia cấu kết Bộ Binh lén bán vũ khí dùng trang bị quân đội còn dư, cho các nước Tây Bắc, bán trộm lương thảo của đại quân. Thông đồng với Bộ Lại cắt giảm quân lương để mưu lợi, tạo nên sự thiếu hụt ngân khố của đại quân. Bộ Hộ được Cửu Vương gia trao quyền, đã giả tạo dân binh chứng, ấn đầu người mạo lĩnh binh lương của dân binh. Bộ Công dứt lót cho Cửu Vương gia để đổi lấy ba năm không cần xây dựng khai phá Thành Phi Thê kiểu mới... Nhất nhất đều được viết rõ ràng trong bản tập tử.

Sau khi tố cáo tất cả những bí mật lớn nhỏ chưa hề được công bố của Lục Bộ, Mai tướng lại tiếp tục lần lượt đem chuyện nhiều năm qua, người trong phủ Cửu Vương gia ý quyền cậy thế hoành hành Vân Kinh, thao túng thủ hạ đánh người, những vụ án lớn nhỏ chưa được làm sáng tỏ đều bị giấu nhem ở nhà môn. Tất cả đều giúp Cửu Vương gia tạo nên một thân phận khác, chính là hai chữ ‘hoàng thương’ này.

Nhắc đến hai chữ ‘hoàng thương’ này, quả thật chính là nhắc đến một chuỗi dài bánh chưng. Thoáng chốc, trên đại diện trở thành một mảnh thanh tịch, bá quan văn võ đều không lên tiếng. Mọi người trong cung đều biết, nếu vụ án này rơi vào trong hoàng thương thì như vậy, kế tiếp không chỉ có Cửu Vương gia sẽ trượt chân té nhào, bọn họ đang đứng ở đại diện này sẽ cùng chung số phận gặp phải vận xui, mà ngay cả Thái hậu cùng nương nương hai cung, tất cả đều sẽ bị liên lụy vào.

Từ khi khai quốc cho tới nay, đại bộ phận hoàng thương, nếu không phải thân phận hoàng duệ thì cũng là thân nhân của phi thần trong hậu cung. Mà xưa nay, mấy người đó nắm quyền quý trên mây, bá quyền đã lâu, làm việc quái đản, hầu như không coi ai ra gì là thái độ bình thường, còn làm ra đủ loại sự tình khiến cho dân gian oán hận chất chứa từ lâu...

Hắn lập tức góp ý với Hoàng đế, hỏa tốc phái Đại Lý Tự tiếp nhận tra án Lục Bộ, đồng thời nghiêm minh tra cho bằng được tận gốc những con sâu ngu ngốc căn bản đã làm dao động Lục Bộ.

Vì thế, một tảng núi băng thật lớn lâu nay vẫn ẩn thân dưới đáy biển, rốt cuộc đã lộ ra một góc. Nhiều năm nay Đại Lý Tự đã rất muốn làm nhưng trước sau lại vì áp lực từ phía cấp trên mà không dám tra án. Cuối cùng cũng được Mai tướng chỉ dẫn, trao ột cơ hội.

Trong triều lập tức nổi gió phun mây. Người thuộc các đảng các phái lo lắng như con mất mẹ. Đại Lý Tự từ khi bắt đầu phụ trách toàn bộ công việc điều tra và giải quyết, lại thiếu chút nữa thì bị bọn quan viên quan tâm đến vụ án đập phá ngưỡng cửa...

Ngày đó, sau khi dùng xong bữa sớm, Mộc Sách liền tìm Hoa thẩm đến làm vật thể thân, muốn bà mặc xiêm y của Tô Mặc giả làm Tô Tam cô nương, thay thế cô ngủ lại trong phủ. Còn Tô Mặc thì cải trang thành một vú già mộc mạc, cùng Mộc Sách tay trong tay dạo phố.

Sau một ngày du lãm dạo chơi chung quanh kinh thành, Tô Mặc kéo tay Mộc Sách đi vào một trà lâu nghe nói là nổi tiếng nhất kinh thành. Mới ngồi xuống uống chưa đầy một chén trà nhỏ, ước chừng cô đã nghe được đến bốn năm câu chuyện trong triều tam sao thất bản. Mà nàng phát hiện, mặc kệ là bản nào thì nguyên nhân nhất định đều là do Tô Tam cô nương đồng thời bị phủ Cửu Vương gia và Uy Vũ tướng quân coi trọng gây ra.

Cô lại gần bên cạnh Mộc Sách, bắt màn thấp giọng: “Ta không phải là nguyên nhân đâu. Ta là lý do, lý do!” Bây giờ, cuối cùng thì cô cũng hiểu được. Tâm tình của Mai tướng trong nhiều năm phải làm gian tướng hắc ám như thế nào. Oan ức này khiến lưng cô thật sự cảm thấy hơi nặng.

Mộc Sách từ từ trấn an cô, “Dù sao cũng phải làm cho ái đồ nổi danh thôi.”

“Còn nói ta là thiên tiên hại nước hại dân cái gì đó...” Cô càng nghĩ càng bất mãn, cảm thấy tam sao thất bản của người trong thành đúng là rất đáng sợ, “Đã ở đây an toàn nửa ngày rồi, cũng không có ai từng quay đầu liếc mắt nhìn xem ta, thiên tiên họa thủy này lấy một lần?”

“Trong mắt nô nhân, Tam cô nương tất nhiên là quốc sắc thiên hương.” Anh nâng bàn tay cô lên môi khẽ hôn, cũng không thèm để ý đến cái gì là rõ như ban ngày.

Tô Mặc khẽ nhếch miệng ngẩn người, sau đó có chút tiếp nhận không nổi, kéo kéo lỗ tai đang ửng hồng của mình.

“Nô nhân ơi là nô nhân, anh càng lúc càng quá đáng...” Dù sao, toàn thành mọi người đều nghĩ anh đã chết, làm gì có người nào như anh, xuất hiện như quỷ hồn bên ngoài mà không thèm kiêng nể gì hết như vậy?

Tâm tình Mộc Sách rất tốt, tiếp tục lôi kéo mấy ngón tay thon dài của cô lần lượt đưa lên hôn nhẹ, “Phải không?”

“Nói... Hai ta có thể ưu nhân như vậy sao?” Trước mắt, trong kinh đều náo loạn cả lên, hai người bọn họ lại cả ngày ăn không ngồi rồi, không dạo phố thì đi dùng trà, thật sự có thể như vậy được sao?”

“Sao lại không thể?”

“Chuyện trong triều...”

“Chuyện nhỏ, sẽ giải quyết rất nhanh thôi.” Tuồng còn chưa có lên sân khấu, gấp cái gì?

“Đừng quên, ái đồ của anh còn đang ngồi trong Thiên lao đó nha.” Không phải nghe nói nhốt ở trong đó chờ thẩm tra hay sao?

“Hắn bị nhốt thật sự vui vẻ.” Theo Mai tướng phái người đến đó về báo, Mạc Ý Đông ở trong lao ngày ngày đều ca hát, vui sướng vô cùng.

Đã đánh người ta thành ra như vậy rồi... có thể không vui sướng hay sao?

Cô một tay chống cằm, nhìn anh: “Anh thật sự nắm chắc sau này có thể cứu ái đồ ra được?”

“Yên tâm, không cần phải cứu, cũng sẽ có người chủ động thả hắn ra.” So với tội lớn của Cửu vương gia, thì chuyện Mạc Ý Đông xúc động đánh người chỉ là chuyện nhỏ, có là gì đâu?

Tô Mặc nghĩ nghĩ, lại bắt đầu điểm danh những người có thể liên lụy bị lôi xuống nước.

“Gia tử, nàng không sao chứ?”

Anh bình thản nhàn hạ nói: “Mộ phủ và Hạng phủ có công tố giác quan viên thông đồng ăn hối lộ, lại dâng sổ sách phối hợp kê biên tài sản. Nhiều nhất cũng chỉ phạt tiền là hết chuyện.”

“Còn bọn quan viên kia thì sao?”

“Bỏ tù hoặc lưu đầy, tịch thu gia sản... đại khái là chạy không thoát được đâu.” Dù sao cũng không phải là tội chết đầu chuyện lớn gì. Bệ hạ kia cũng không có ngu xuẩn đến mức thái quan viên lấy thịt đem bán, để ngày sau bị bêu danh là hôn quân đâu.

Cô hơi kinh ngạc: “Kế tiếp còn xảy ra chuyện gì lớn như vậy nữa không?”

“Cũng may, chỉ là một chút phong ba nhỏ mà thôi.” Cũng đâu có bị tru cửu tộc.

“...” Lời Hạng Nam nói thật đúng. Đại sự đến trước mặt anh, tất cả đều trở thành chuyện nhỏ không đáng để nhắc đến.

“Sao vẫn còn nhìn ra bên ngoài làm gì thế?” Mộc Sách thấy vẻ mặt cô chuyên chú nhìn về phía ngã tư đường, làm sao cũng không chịu đem ánh mắt quay về gần trên người anh, liền dùng ngón tay kéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô quay lại.

Một tay cô chỉ ra ngoài đầu ngã tư đường, nói: “Ta nhớ rõ, năm đó ta chính là ở trên con đường này từng gặp được anh.”

“Ở đây?” Anh không có ấn tượng gì cả.

“Vừa vặn cũng bị Tô phủ đưa về Phái thành.”

Nếu nhớ không lầm, hôm đó cũng giống như hôm nay, sau giữa trưa vào một ngày điểm lạnh. Nghe mã phu bên ngoài xe nói, Nhị thiếu gia Mộc gia từ Lễ Bộ đi ra, đang muốn trở về phủ đại tướng quân để gặp cha, anh từ quan ngoại hồi kinh.

Trên đường khi đó cũng giống như hôm nay, đám đông chật chội. Mộc Sách bị vây ở trên đường không thể động đậy. Anh nhẩn nại rất giỏi, dừng ngựa chờ đợi mọi người phía trước nhường đường. Còn xe ngựa của cô lại vừa vặn đỗ ngay bên cạnh anh.

Xuyên qua cửa sổ xe ngựa nhìn lại, ánh nắng quá ngọ đang từ những mái hiên trong phố, xiêng xiêng chiếu rọi trên người anh. Một thanh niên diện mạo tuấn tú, tiên y tuần mã, giống như một bức tranh phong tình mùa thu. Không hề dự liệu, cứ vậy ở trên đường mà bước qua nhau. Không ngờ mấy năm sau, trở tay không kịp lại gặp lại lần nữa. Vận mệnh sai lầm, yên lặng mang anh đến đặt vào cuộc đời cô.

Mộc Sách dẫn cô xuống trà lâu, sóng bước bên cô lặng lặng đi trên đường, trở về chỗ cũ chuyện cũ. Đi tới con phố để về Tô Phủ, do không muốn đi, anh ôm cô nhảy lên đỉnh hậu viện. Hai người vai kề vai, ngồi trên một góc bên cạnh nóc nhà.

Đây là một nơi không có ai nhìn thấy. Hai người một bóng, cúi đầu nhìn mọi người phía dưới, cả ngày ở trong phủ nói nhao nhao mắng mắng. Rồi sau đó, không hẹn mà cùng nghỉ, cuộc sống trong kinh thành này đúng thật là đáng ghét, suốt ngày la hét ầm ĩ.

Trên đỉnh núi trời xanh lam, rộng lớn khôn cùng luôn cười với bọn họ. Ở đằng kia, sáng sớm mùa xuân đã hòa vào hơi thở của bọn họ, tựa như hai ánh mắt giao nhau khi ăn ý. Vào mùa hè, khi ánh tịch dương của buổi chiều tà bao trùm lên thảo nguyên, có hình bóng hai người bọn họ đan vào nhau. Dưới ánh trăng đêm thu bằng bạc như sương, là lúc bọn họ chia sẻ cho nhau vòng tay ôm ấp... Đó chính là những kỷ niệm tốt đẹp, khó có thể phai mờ trong trí nhớ của họ.

Sao có thể từ bỏ, làm sao có thể chia ly? Bọn họ chỉ mơ ước có thể nắm tay nhau, cùng trở về nhà.

Gió bắc từ phương bắc xa xôi ngàn dặm thổi đến, dẫn theo hàn ý lạnh lẽo nhắc nhở mọi người: trời đã vào đông rồi. Mộc Sách áp cô vào trong ngực, dùng áo ngoài vây cô lại, dùng nhiệt độ cơ thể hòa thuận vui vẻ giúp cô ngăn cản gió lạnh, khiến cô ấm áp tận cõi lòng.

Hôm đó, trời dần tối, cô đẩy nhẹ ngực anh, “Đi về trước đi, không phải đã nói đêm nay phải cùng người họ hàng xa đi theo thái gia gia ăn cơm hay sao?”

“Ừm.” Mộc Sách cẩn thận nâng cô dậy, đưa cô trở lại tiểu viện nhưng vẫn chưa chịu tách cô ra.

“Ta chờ tin tức của anh.”

“Ừm.”

Cô buồn cười nhìn anh vẫn nắm chặt bàn tay không buông, “Còn luyến tiếc không buông tay à?”

“Luyến tiếc...” Anh thấp giọng thở dài, quả thật bây giờ vẫn không từ bỏ được hương thơm ấm áp đang vương vấn cõi lòng.

“Nô nhân ơi nô nhân, anh càng lúc càng bám người.” Cô trở lại trong lòng anh, thỏa mãn đem thân mình nép chặt vào trong vòng tay ôm ấp của anh.

Anh cúi đầu, cắn vành tai cô, “Nô nhân muốn cột nàng vào người thành một khối để mang theo.”

“Ta tiếc.” Anh nhắm mắt lại, ôm sát cô vào lòng, “Ta muốn lúc nào cũng được ở bên cạnh nàng...”

Nhớ lại khi còn trẻ, tình yêu đối với anh mà nói, là một giấc mộng xa xôi khó thể nào tưởng tượng nổi. Nó có thể giống như ánh mặt trời, giống như đám mây, hoặc là những giọt sương tinh khiết đọng trên chiếc lá vào buổi sáng sớm. Anh tưởng tượng ra vô số nhưng lại không biết, khi đã tự mình dấn thân vào, ảo tưởng trong dĩ vãng chỉ là ảo tưởng mà thôi. Trên thực tế, nó tồn tại nơi đáy lòng, khéo léo sai bảo mỗi một lần anh hô hấp. Nó lặng lặng lưu chuyển trong từng sóng mắt sinh động của nàng. Nó không có hình dạng, trạng thái gì đặc biệt, cũng không cao thượng vĩ đại như những gì anh đã tưởng tượng. Nó chính là dòng máu đang chảy trong người anh, khiến anh cả ngày lẫn đêm đều muốn làm bạn với nàng.

“... Miệng càng lúc càng ngọt.” Ngọt quá chừng đi. Hai lỗ tai Tô Mặc đã đỏ ửng cả lên, lần này ngay cả hai má cũng đều nổi lên hai đóa đỏ ửng.

Anh mỉm cười, phủ lên môi cô, “Đều là vì ai...”

“Khụ.” Dưới mái hiên cách đó không xa, có người đã ở đó chờ đợi hai người bọn họ từ lâu, trông thấy thế, nhin không được muốn nhắc nhở bọn họ một chút.

Tuy Mộc Sách đã sớm phát hiện ra sự tồn tại của bên thứ ba nhưng cánh môi của Tô Mặc lại tựa như đóa hoa mềm mại, làm cho trước khi đi, anh không cách nào buông tha được, làm thế nào cũng không thể nhắc nổi bước chân.

“Khụ khụ.” Hoa thẩm thấy anh lại tiếp tục ôm xiết Tô Mặc, hai tay không ngừng dao động trên người cô, hoàn toàn không có dấu hiệu gì cho thấy muốn tách ra cả, liền tốt bụng lên tiếng nhắc nhở.

Trong bất tri bất giác, tựa như bị nhu tình nồng đậm mê hoặc đầu óc, hơi thở hai người dồn dập, dùng đôi cánh tay ôm xiết lấy đối phương, dứt bỏ tất cả sự quấy rầy bên ngoài, hết sức chuyên chú mà hôn môi nhau. Căn bản là đã mặc kệ bây giờ là lúc nào, ở đâu, không hề thích hợp đến mức nào.

“Hai vị...”

Mộc Sách phải đi, nhưng vẫn còn vùi đầu vào càn cổ cô mà cọ cọ, rồi lơ đãng ngẩng đầu. Khi nhìn thấy hai gò má cô đã đỏ ửng như gấc chín, cánh môi mềm mại ướt át, anh lại lập tức không còn suy nghĩ gì được nữa. Đôi cánh tay to dài của anh lại ôm chặt lấy vòng eo nhỏ của cô, cúi đầu, tiếp tục một màn hôn hít triền miên say đắm.

“Cô nương, ta bị bỏ dối cả một ngày rồi đó...” Có thể để cái người làm thể thân cho cô đây, đi nghỉ ngơi dùng chén cơm có được hay không hả?

_____ *** _____

Theo nô nhân nhà cô nói, không đánh mà thắng, áo không dính trần, đây mới là biểu hiện có thành ý nhất của một mưu lược gia.

Trời biết anh có thành ý báo thù, tổng cộng một hơi ném đi mấy chiến thuyền lớn, lại làm cho bao nhiêu người vì vậy mà bị xiềng xích lao tù.

Đại án của Lục Bộ vừa ra, việc nhiều năm nay quan viên tương vệ trong Vân kinh cầu kết đóng chặt cửa lớn, mở rộng cửa sau đường hoàng ăn hối lộ, cũng lập tức nổi lên rõ ràng trên mặt bàn. Hại nhóm quan chức cấp cao của Lục Bộ đều phải xuống ngựa, nuối đuôi nhau tiến vào lao ngục.

Đổi trắng thay đen, vu oan giá họa, cùng với những vụ án mập mờ như trong bản tập tử đã tố cáo tại triều, bay đầy trời. Hoàn toàn bị chọc giận, Hoàng đế hất tung mình bào, hạ chỉ. Tất cả đều bị cách chức điều tra.

Nhóm phi tần hậu cung có quan hệ với vụ án hoàng thương, sau khi chúng quan viên sút đầu mẻ trán, lập tức liền bị Mai tướng, một trung thần có tấm lòng như nhật nguyệt, mạnh dạn tố cáo.

Cẩn thận xem qua bản tập tử Mai tướng dâng lên, hoàng đế lại phái Đại Lý Tự điều tra sự thật.

Khi Đại Lý Tự nhận được danh sách cùng sổ sách cung cấp các quan viên nhận đút lót, lại lạnh lùng rõ ràng trình lên hoàng thượng ngự lãm, mặt rồng giận dữ, không để ý đến việc vụ án còn cần phải thẩm tra kỹ càng, lập tức ban chỉ. Tước đoạt quyền thương hành của dòng họ hoàng thất; Tịch thu toàn bộ tài sản có được từ gian thương và hưởng lộc triều đình của nhóm hoàng thân. Đồng thời, hạn chế rất nhiều quyền hạn kinh thương sau này của nhóm hoàng thương.

Vụ án hoàng thương vừa sáng tỏ, nhóm phi thần có quan hệ thân thuộc với quan viên trong triều cùng với nhóm hoàng thương trong kinh thành vẫn có quan hệ dựa dẫm cạp vấy mượn thế, tất cả đều bị xét nhà, điều tra gia sản. Những bản án oan nhiều năm qua ỷ thế ức hiếp người lúc trước, cũng đều bị những người hiểu chuyện hoặc chính khổ chủ kháng cáo.

Đại Lý Tự phụng chỉ thanh tra các vụ án, hầu như đã vận dụng tất cả thuộc hạ có thể sai phái được, cầm thánh chỉ trong tay, mặc kệ là Cửu vương gia hay ngọn núi chống lưng phía sau bọn họ, đến tột cùng là

nương nương hai cung hay là Thái hậu cao cao tại thượng, cũng không thêm nói tình cảm liền áp giải cả đám vào lao ngục đóng cửa chờ thẩm tra.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong Vân kinh thần hồn nát thần tính, ai ai cũng đều cảm thấy bất ai.

Nhưng Mộc Sách thân là người khởi xướng, lại vô tội khoanh tay trước mặt Tô Mặc. Anh cùng lắm cũng chỉ là đầu mối giết dây một chút, ra miệng nói nói vài lời mà thôi. Mọi chuyện, cũng đâu phải do anh làm.

Anh còn cần phải tự mình đi làm sao?

Thượng binh phạt mưu*, vừa nói ra miệng, anh đã khiến cho trên dưới quan viên gà bay chó sủa, càng khiến cho trên dưới hậu cung hỗn loạn. Không phải hôm nay nghe nói Đông Cung nương nương treo cổ tự tử thì là ngày mai Tây Cung nương nương vì cha mà tuyệt thực. Cộng thêm việc nhóm phi tử tài lớn thế lớn, người người nháo đầu, quỳ trước cửa cung, mười tám chiêu thức cầu xin đều đem ra dùng hết. Thái hậu cũng cáo mệt, khóa cửa nhốt mình trong cung, cự tuyệt không chịu gặp mặt đứa con đang nghiêm khắc xử lý dòng họ hoàng thất và thân hoàng đệ nhà mình...

(*Binh pháp Tư Mã Nương thư có câu: Thượng binh phạt mưu, kỳ thứ phạt giao, kỳ thứ phạt binh, kỳ thứ công thành (Đánh giặc giỏi nhất là dùng mưu; thứ đến là dùng ngoại giao, thứ nữa là dùng binh; thứ nữa là đánh phá thành lũy.)

Theo như Mai tướng nói. Thời gian này, hoàng đế bị quốc sự, gia sự hai phía đồng loạt thiêu đốt, khi vào triều, bước chân phù phiếm tập tễnh, sắc mặt vàng như sắc nền khiến người ta nhìn thấy mà kinh hồn. Thoạt nhìn giống như đã già đi vài tuổi.

Nửa tháng sau, Uy Vũ tướng quân Mạc Ý Đông đánh Cửu Vương gia trọng thương bị Hoàng đế hạ chỉ cắt chức, sau khi thả ra khỏi Thiên Lao thì lập tức bị trục xuất khỏi kinh thành.

Mai tướng chủ động tố giác các vụ án, tự nhận hổ thẹn với tông miếu của hoàng thất, một lòng cúi xin hoàng đế cho phép được từ quan.

Hoàng đế thấy nỗi hận của Thái hậu đối với Mai tướng có vẻ chưa tiêu tan chút nào, cho dù trong lòng không muốn nhưng vì để mẫu tử có thể hòa giải, cũng đành phải cắn răng hạ ngự ấn, đồng ý cho hẩn cáo lão hồi hương.

Đối với hoàng đế đã từng muốn ép Mộc Sách vào chỗ chết này, nói thật, thân là một người đứng ngoài cuộc, tâm tình của Tô Mặc cũng rất phức tạp.

Hoàng đế đã giết cha, anh của Mộc Sách lại còn đòi lấy cả mạng của Mộc Sách nữa. Mộc Sách liền chặt đứt cánh tay đắc lực của hẩn, lấy đi hiền thần mãnh tướng không hề cống hiến cho hẩn, còn biến tiền viện hậu viện của hẩn thành những lỗ hổng loang lỗ hồng bét, sau đó... phải mông bỏ đi.

Không có ai không hề mang thù, chỉ có người càng mang nhiều thù hận. Đã làm hoàng đế rồi mà ngay cả đạo lý đơn giản như vậy mà cũng không biết sao? Hẩn xứng đáng bị Mộc Sách chính ặt xám mày tro.

Sau tất cả mọi chuyện, Tô nhị nương lại đến Tô phủ khóc lóc một hồi. Nói rằng vụ án của hoàng thượng khiến cho hoàng đế hạ chỉ hạn chế thương quyền của hoàng thượng. Mệnh lệnh rõ ràng sau này sẽ nghiêm khắc hạn chế sự phát triển của hoàng thượng.

Nàng than thở khóc lóc kể lể. Có ngày hôm nay, nguyên nhân tất cả đều vì chuyện Tô Mặc thành thân mà ra. Bây giờ trước mắt, việc hôn nhân bên phủ Cửu vương gia đã kết không được cũng không nói, mà Tô gia còn vì nàng mà bị dân chúng trong toàn kinh thành chỉ trích. Bọn họ còn giữ cái đồ sao chổi này ở lại trong kinh làm gì nữa?

Vì thế, lại giống như mấy năm trước bị trục xuất về Phái Thành, sau khi Tô lão gia ra lệnh, Tô Mặc mang theo vợ chồng Hoa gia ngồi trên xe ngựa rời xa khỏi Vân Kinh, lại bị đuổi ra khỏi kinh thành trở về chỗ cũ.

Xe ngựa chạy thật nhanh, cung kính đón nhận gió tuyết, đem tất cả chuyện cũ vụn vặt ném ra sau đầu trong cuộn cuộn đất tuyết và khói bụi, không hề có ý định quay đầu lại.

Lúc gió tuyết càng rơi càng nhiều, khiến cho con đường phía trước trở nên thật khó đi, xe ngựa chở cả nhà bọn họ ngừng lại trước một tòa nhà lớn.

Theo Mộc Sách nói, đây là ngôi biệt thự nghỉ hè không hề đăng ký trong danh sách của nhà anh. Nó được Hạng Nam mua lại cách đây vài năm, còn mượn một lão bộc vừa điếc vừa câm đến chăm sóc.

Anh cẩn thận đỡ Tô Mặc xuống xe, giải thích với cô.

“Tuyệt lớn quá, chúng ta ở đây nghỉ ba ngày trước đã, đợi mua được mọi thứ đầy đủ rồi chúng ta lại trở về Đào hoa sơn.” Rồi kinh quá vội, có thể nói là chưa kịp mang theo thứ gì. Mà đường quay về Phái Thành lại quá xa, tính toán ngày trở về cũng cận kề giao thừa rồi.”

Tô Mặc ngẩng đầu nhìn tòa nhà to lớn, rồi hỏi: “Nơi này là...”

“Đây mặc dù không phải là nhà của ta, nhưng lúc còn trẻ có một khoảng thời gian ta đã từng sống ở đây.” Anh vừa nói vừa tiến vào nhà, cũng quay đầu ra hiệu bảo bọn Hoa thúc bỏ hành lý xuống trước đi.

Lão bộc đã ở ngôi nhà này nhiều năm, giao lại cho anh một phong thư mà Hạng Nam gửi rồi không chịu nổi trời tối tuyết lạnh, trở về phòng đi ngủ.

Mộc Sách đọc thư xong, chiếu theo những lời Hạng Nam nói trong thư, một mạch đi đến chỗ sâu cùng ở trong viện, vào một gian thư phòng trước đây anh vẫn thường ngồi đọc sách, giờ đã được cải biến thành một từ đường mới.

Theo lời dẫn dò của anh, lần này trước khi vào kinh, Hạng Nam đã đi tìm quản gia của Mộc gia. Chọn một ngày tốt đào lấy tro cốt cha, anh của Mộc Sách chuyển về đây, chuẩn bị sau này để Mộc Sách mang đến nơi khác tìm chỗ an táng.

Anh đứng trong từ đường, không nói. Đôi mắt chăm chăm nhìn thẳng vào bài vị trên bàn thờ mà ngăn người. Đợi đến khi anh phục hồi tinh thần, ba người bọn Hoa thúc đã sớm ở bên cạnh anh bận rộn.

“Các người đang làm gì vậy?”

“Hồi lộ.” Hoa thúc chịu khó lau sạch cái bàn xong, đem gỗ từng cây nhang trên lư hương xuống dọn dẹp.

“Làm cho đại tướng quân bọn họ có ấn tượng tốt đối với chúng ta một chút mới được.” Hoa thẩm kính cẩn lấy bài vị trên bàn thờ xuống, dùng khăn vải thấm nước rồi chà lau lớp tro bụi bên trên thật cẩn thận.

Anh không hiểu gì cả, “A?”

Tô Mặc dùng hai tay lôi kéo anh đi ra ngoài, không rảnh ở đó nhìn anh ngăn người, “Đừng ở đó thất thần nữa. Là anh nói mà, chúng ta chỉ dừng lại ba ngày, nên thu dọn, sửa sang những thứ cần mang theo thật tốt. Sau này cũng đừng quên mang theo lên đường.”

“Nhưng...”

“Đây là người nhà của nô nhân đúng không? Đều là người nhà, chúng ta phải mang về nhà chứ.” Cô đẩy anh dời khỏi từ đường, rồi dùng hai tay đóng cửa lại.

Sau khi đuổi anh ra ngoài, Hoa thúc và Hoa thẩm ngừng công việc, cầm lấy nén nhang thơm ngát mà Tô Mặc đã châm rồi đưa cho. Đứng ở hai bên trước bài vị của tướng quân, bắt đầu báo cáo tường tận tình hình hơn một năm nay Mộc Sách đến ở trong nhà bọn họ.

Khi Tô Mặc lại mở cửa từ đường ra, kêu Hoa thúc Hoa thẩm đi trước dọn dẹp khách phòng để đêm nay vào ngủ, Mộc Sách đã đứng trong viện chờ cô.

“Dọn xong cả rồi chứ?”

“Ừm.” Ngoại trừ mấy bản binh thư quý trọng và kiếm phổ ra, ở đây vốn không có thứ gì có thể mang đi được.

Cô thản nhiên cười, “Nô nhân nên vào trong tâm sự với người nhà đi. Nhớ rõ, phải thuyết phục bọn họ về nhà chúng ta ở đó, có biết không?”

“... Ừm.”

_____ *** _____

Cả đêm hôm đó, Mộc Sách ở một mình trong từ đường. Đến khi ánh trăng đã chiếu sáng trên đỉnh trời, đến khi anh bước ra, lần lượt hứng gió lạnh đi vào sân, ở rất xa, anh nhìn thấy phía phòng bếp còn thấp thoáng có ánh lửa. Đi vào nhìn lên, ở trên bàn cơm, Tô Mặc đã vì anh để lại một ngọn đèn. Cúi lửa trong bếp vẫn còn khe khẽ bập bùng ấm áp.

Đóng cửa lại, bốn phương tám hướng khép đến một sự ấm áp, tràn vào lòng anh hết mức. Khắp phòng đều ấm áp, xua đuổi tất cả sâu thẳm tịch mịch ra ngoài. Anh lẳng lặng nhìn Tô Mặc đang nghiêng mặt, úp người, ghé vào bàn cơm mà ngủ. Ánh lửa lung linh bập bùng nhuộm hình bóng của cô thành một chùm sáng, khiến trái tim anh cảm thấy an ủi. Khắp nơi đều đang nhắc nhở anh, trong ngôi nhà nho nhỏ trên đỉnh núi kia từng có những điều tốt đẹp như vậy. Giống như được vị thần hạnh phúc thả vào đám mây, tạo nên sinh mệnh khiến người ta đắm chìm trong niềm vui sướng.

Anh nhẹ nhàng lay cô tỉnh giấc. Cô chớp chớp đôi mắt mệt mỏi, một tay xoa xoa hai gò má anh đã bị thấm lạnh vì trời đêm rét buốt.

“Đói bụng không? Tôi hun nóng bếp lửa này giờ chờ nấu bát mì cho anh ăn lót bụng nè.”

“Đói bụng...”

“Đợi một lát nha.” Cô cười cười đứng dậy, kéo bím tóc ra phía sau, bắt đầu xắn tay áo đi qua bếp làm việc.

Anh im lặng ngồi gần bên cạnh xem cô bận rộn. Tâm tình không ngờ lại bình tĩnh, rõ ràng.

Sau khi Tô Mặc đưa cho anh một chén canh thị dê nấu với thuốc bổ khai vị, lại bưng lên cho anh một chén miến dê. Đến khi anh ăn xong thì cô ngồi chờ một bên đã mệt mỏi đến độ không mở mắt ra nổi nữa.

Tắt bếp thổi đèn xong, Mộc Sách ôm cô đang buồn ngủ đi ra ngoài. Trận tuyết lớn vào lúc hoàng hôn đã tạm ngừng, đến đêm dài lại rơi xuống. Những bông tuyết lạnh lùng phát trên khuôn mặt Tô Mặc khiến cô hơi thanh tỉnh một chút.

“Chúng ta cứ như vậy mà về nhà sao?” Đối với tòa nhà này cô không hề quen thuộc, cho nên để mặc anh ấm vào trong.

“Nếu không thì đi đâu?” Trong Vân kinh, những chuyện nên làm đều đã làm xong cả rồi mà.

“Ái đồ thì phải làm sao bây giờ?” Không phải anh đã quên người nào đó rồi chứ?

Anh nhún nhún vai, “Đồ đệ nhà mình thì đương nhiên mang về nhà nuôi rồi. Hắn ở kinh thành không quen không biết, ngay sau khi trở về, làm bạn cùng ân sư cũng tốt.”

“Mai tướng cũng muốn đến ở chung sao?” Vì sao trước giờ chưa từng nghe anh nhắc đến vậy?

“Ông cứ ồn ào không chịu làm gian tướng nữa. Trước mắt, Thái hậu cũng không muốn dung chứa ông nữa, đương nhiên phải thỉnh người về nhà phụng dưỡng.”

Cô không khỏi có chút phiền não, “Nhưng nhà chúng ta không đủ lớn.” Trong ngôi nhà trên núi, khách phòng cũng chỉ có hai gian mà thôi.

Anh vuốt vuốt những sợi tóc của cô, “Thằng nhóc nói, hắn đã phái người mua đứt ngọn núi Đào hoa sơn rồi. Còn tìm người đến sửa lại tòa nhà lớn chỗ sườn núi, đủ cho sư tổ đồ tôn bọn họ ở.”

“Hạng Nam vì sao phải mua ngọn núi Đào Hoa sơn?” Lão huynh hắn tiền nhiều quá không có chỗ phụng phỉ hay sao? Hoàng đế không phải mới hạ lệnh muốn hạn chế phát triển hoàng thương, xẻo bớt phân nửa gia sản Hạng gia của hắn rồi sao?

“Vì lão thái gia nhà hắn nghe theo lời đề nghị của ta. Phối hợp với hoàng mệnh, sau khi đem gia nghiệp giảm bớt, lại từ một phần ra làm hai. Tài sản bốn gia thì vẫn ở Vân kinh tiếp tục kinh doanh sơn phần. Còn của riêng thì chuyển tới Phái Thành, ta sẽ phụ tá thằng nhóc kinh doanh lương thực.”

“Anh phải kinh doanh sao?” Anh không lo làm nô nhân nữa à?

Mộc Sách liếc mắt ngắm nhìn cô, “Đại gia đình chúng ta, nếu cứ tiếp tục sống dựa vào lệnh tử thì thật không tốt chút nào, đúng không?” Chưa nói ba người bọn họ quá mức tự phụ, ăn uống chi phí đều phải dùng loại thượng hạng mới chịu, mà ân sư của anh cũng là lá ngọc cành vàng tiêu chuẩn, chưa hề phải động

tay động chân vào việc gì. Sau này anh có thể không ra sức kiếm tiền để cho bọn họ ăn no mặc ấm mà được sao?

Cô có chút tiếc hận hỏi: “Vậy còn vườn trái cây ở trên núi thì làm sao đây?” Anh chỉ mới là nông phu vừa ra trường thôi mà, đã đòi không làm nữa nhanh như vậy sao?

“Dù sao ái đồ nhà chúng ta cũng nhàn rồi mà, sau này cứ giao cho hắn đi.” Còn tốt hơn là cứ để cho hắn ngồi thương nhớ những ngày tháng giang hồ chém giết khắp nơi.

Cứ nghĩ đến tương lai sẽ có một vị Uy Vũ tướng quân ở trong vườn trái cây nhà cô mà trồng cây gặt hái mùa vụ, một vị Thừa tướng tuần mỹ sẽ là hàng xóm với cô, còn có một vị hoàng thượng thường xuyên chạy đến nhà cô giao ngân phiếu, Tô Mặc liền cảm thấy những ngày tháng sau này sẽ rất náo nhiệt.

“Nô nhân ơi nô nhân.”

“Ủm?”

“Chuyện anh muốn làm ở kinh thành thật sự đã làm xong chưa?” Nay triều đình đã bị đại thương nguyên khí. Quan viên đều bị cắt chức hết hơn phân nửa. Ở cấp các Bộ các Hộ thì thiếu người đứng đầu nắm giữ tình hình. Chính vụ vì thế mà bị bắt chẹt. Hoàng đế thì thể xác lẫn tinh thần đều bị suy nhược... Nhưng không biết là anh đây, một người cứ thay đổi như chong chóng, kẻ đầu sỏ gây ra trận phong ba bão táp lần này, có chịu hài lòng hay chưa đây.

“Xong rồi.” Anh vốn cũng không tính phải đá bay triều đình đến nơi khác mới chịu thôi.

Cô che miệng cười khê, “Cũng đúng, thù của anh cũng đã báo được bảy tám phần rồi mà.” Cũng trực tiếp trở thành người đứng giữa thu lợi mà.

Anh dừng bước, đem toàn bộ tấm thân xinh đẹp nhỏ nhắn của cô vòng vào trong ngực, rồi hạ cằm xuống gác lên đỉnh đầu cô.

Anh nặng nề nói: “Sau này, ta sẽ không bao giờ trở về Vân kinh nữa.”

Tô Mặc ôm chặt anh, “Ủm, anh còn có chúng ta mà.” Trong kinh thành, lòng người hỗn độn và sự việc lại luôn chuyển động, vậy thì cứ gác chúng ở lại phía sau lưng anh đi. Sau này không bao giờ muốn quan tâm đến những chuyện khiến người ta cảm thấy đau lòng như vậy nữa.

“Ta thật sự có thể cùng chung sống với nàng sao?” Anh cứ cảm thấy hai chân mình như đang đạp trên đám mây vậy, có một loại cảm giác không chân thật.

Cô hơi cố ý làm vẻ mặt xấu xa, cười nói, “Chẳng lẽ nô nhân lại muốn tăng lương hay sao?”

“Không cần tăng lương.”

“Đó là nô nhân đã có nguồn lương khác rồi đúng không?”

Anh tự hào dương cao hai mi, “Không chừng, đúng là có nhà giàu khác còn biết nhìn hàng hơn cả Tô Tam cô nương nữa đó.”

“Ha?” Cô miễn cưỡng kéo cao âm điệu, làm như không ngại, xua xua hai tay, “Nếu nô nhân thật sự cao tay tìm được người khác, muốn ta chấp tay dâng tặng, cũng không phải là không thể.”

“Cô nương, nàng cũng đừng trông mong.” Anh nghiêm mặt lại, rất không thoải mái mà hung hăng kéo cô vào trong lòng.

“Thật không?”

Anh dùng ngón tay liên tiếp chọt chọt vào mặt cô, “Trong nhà, ổ gà ổ nhạn là ta dựng, vườn rau là do ta canh tác, vườn trái cây là ta một tay chăm sóc, nước hồ nuôi ếch là ta lấy, hàng rào là ta sửa, mái nhà bị dột cũng là ta đi lợp. Ba người các người cũng chỉ là nhìn được mà không dùng được. Ngoài ta ra, nàng đi đâu tìm được nô nhân nào chịu cực giỏi như ta? Nàng đến chỗ nào tìm được nô nhân nào toàn tâm toàn ý chung tình với nàng như ta?”

Tô Mặc cười nắc nẻ, vô cùng vui vẻ. Sau một lúc lâu, cô giả vờ giả vịt vỗ vỗ vai anh.

“Anh biết là tốt rồi.” Không tệ, rất có tinh thần tự giác.

Anh đỡ khóc đỡ cười, thật lâu mới đáp lại cô được, “Sớm biết, đã sớm biết là sẽ không thể rời bỏ được nàng rồi, Tô Tam cô nương.”

9. Chương 9

Rời nhà mấy tháng, chim nhạn, gà mái, còn có con ếch chân vàng kia nữa, ở lại trong nhà chờ bọn họ trở về. Người mà bọn chúng nhiệt liệt hoan nghênh, không phải là chủ nhân của tòa đại trạch Tô Tam cô nương, cũng không phải là người đã nhặt tụi nó đem về Hoa thúc Hoa thẩm, mà chính là nô nhân Mộc Sách.

Khi Mộc Sách vừa xuống khỏi xe ngựa, tất cả chúng nó lập tức vây xung quanh anh. Anh đi đông chúng nó liền đi đông, anh đi tây chúng nó cũng đi về phía tây. Rất giống mấy đứa trẻ bị thất lạc mất người cha thân yêu hai mươi mấy năm ròng.

Dưới ánh mắt bất bình cực độ của ba người kia, Mộc Sách xoay nửa người, sau đó thanh thanh cúi hống, có chút kiêu ngạo mà nhìn bọn họ.

“Đây là muốn nói cho chúng ta biết, chúng nó luôn hiểu được, ai mới là cha mẹ áo cơm chân chính.” Thật không uống công anh cực cực khổ khổ nuôi dưỡng chúng nó lâu như vậy.

Mọi người đồng loạt lườm anh một cái đầy vẻ khinh thường.

“Khụ.” Anh cũng chỉ là dưỡng phụ (cha nuôi) mà thôi.

Năm nay cũng giống như năm trước, trên đỉnh núi tuyết rơi rất nhiều, rất long trọng. Sau khi đặt hành lý xuống, bọn họ liền tự động bắt tay vào công tác sửa sang lại nhà cửa.

Mộc Sách mất cả buổi chiều ở trên nóc nhà, cẩn thận quét dọn mái hiên đã chất đầy một tầng tuyết dày. Tuy mùa tuyết vừa mới bắt đầu không lâu, nhưng những bông tuyết nếu được tích lũy ngày đêm thì chỉ trong mấy ngày nữa sẽ phủ kín rồi áp sập cả nóc nhà.

Tiếp sau đó, anh lại đi giúp Hoa thúc tu bổ những bức tường trong các viện các phòng có khả năng sẽ bị gió lạnh thấm thấu, sợ buổi tối cả nhà sẽ bị rét lạnh. Cơm chiều anh cũng chỉ ăn đơn giản vài miếng rồi liền đuổi Hoa thúc vào nhà, một mình một người đứng bên ngoài tiếp tục trát tường.

Mãi đến đêm khuya anh mới trở vào phòng, toàn thân đã sớm bị đông lạnh thành người tuyết rồi. Chờ đến đi anh dùng bữa khuya rồi rửa mặt xong xuôi, Tô Mặc đã chuẩn bị từ trước, ngồi chờ sẵn ở trong phòng của anh.

“Uống cho ấm bụng đi.” Cô bưng lên một chén súp cho anh uống cạn trước, sau đó mới xắn tay áo, mang đến chậu đồng mà anh rất quen thuộc.

Cúi đầu nhìn cô thuần thục bắt đầu xắn ống quần cho anh, vẫn y như trước, dùng nước ấm ngâm lòng bàn chân của anh, lấy khăn nóng giúp anh úp lên đầu gối từng bị thương, sau đó ngồi xuống trước mặt anh, rửa sạch chân của anh rồi đặt vào trong lòng, nhẹ nhàng xoa bóp chỗ đau nhức cho anh... Mộc Sách bỗng nhiên cảm thấy, tất cả những chuyện đã xảy ra ở Vân kinh chỉ là một giấc mộng xa xôi lạ lẫm. Còn hiện nay, mới chính là cuộc sống chân thật là anh vẫn chờ đợi và vô cùng quý trọng.

Anh không khỏi vươn tay vỗ về đôi má hồng nhuận của Tô Mặc, dịu dàng tiếp cận với những cảm xúc tốt đẹp của riêng mình anh.

“Sao vậy, bụng ấm rồi, chân cũng ấm, còn có chỗ nào khác chưa được ấm sao?” Tô Mặc đặt các thứ trong tay qua một bên, có chút khó hiểu nhìn cánh tay anh đang kéo cô ôm vào lòng.

Anh cầm lấy cánh tay nhỏ bé của cô, áp lên miệng mình, “Không vội, làm cho trái tim của ta ấm áp cái đã.”

Cô khẽ nhếch đôi lông mày, đón nhận ánh mắt nhiệt liệt chờ đợi của anh. Sau một lúc lâu, dường như có chút tỉnh ngộ gọi lên trên khóe môi của cô. Thoải mái ngồi trên đùi của anh, cô vươn tay cởi vạt áo trước ngực anh, dùng những ngón tay mềm mại, dịu dàng xoa ấn những vết thương chằng chịt phức tạp trên ngực anh.

“Thế nào?”

“Còn thiếu một chút.” Trong giọng nói của anh nồng nặc mùi vị bất mãn, nghiêng mặt lưu luyến hôn lên khuôn mặt cô.

Cô nghe xong, mặt mày đỏ ửng, đem dầu môi son tô điểm lên gáy anh. Sau đó, từng chút từng chút một trượt xuống. Cho đến khi cô cứng ngắc thân mình, rốt cuộc không có dũng khí tiếp tục trượt xuống nữa, mới nâng trán lên nhìn anh.

“Còn có chỗ nào cần ủ ấm nữa không?” Đừng quá soi mói, cô chỉ là tân binh, tốt xấu gì thì anh cũng phải chỉ dạy cô một chút thì mới thành được chứ.

“Những gì nhìn thấy được đều thiếu, đều cần.” Về mặt anh rất nghiêm túc. Mười ngón tay chậm rãi trượt trên thân thể cô, không nhanh không chậm cởi bỏ lớp áo ngoài của cô, “Mùa đông năm nay rất lạnh...”

“Nô nhân ơi nô nhân.”

“Ủm?” Anh đang bận rộn tháo gỡ bím tóc của cô. Năm ngón tay ve vuốt mái tóc nồng đậm hương thơm. Mái tóc đen mượt quấn quanh hai người bọn họ.

Cô dùng một tay ấn đầu vai anh, hỏi: “Chúng ta có phải đã quên làm chuyện gì rồi không?”

“Chuyện gì?”

“Tục ngữ nói: ‘Một ngày là thầy, suốt đời vẫn là thầy’. Lúc chúng ta còn ở kinh thành, sao lại quên mất ngài ấy được?”

“Ân sư thì sao?” Nàng xác định bây giờ là lúc để thảo luận về nam nhân khác ư?

“Chẳng lẽ nô nhân không nghĩ đến chuyện thành thân sao?” Nếu đã nói với nhau rằng sẽ chung sống cả đời, vậy thì phải chiếu theo phương thức thông thường mà làm chứ.

Mộc Sách thoáng khựng lại, đôi môi bất động treo trên bờ vai trơn láng của cô.

Đúng vậy, lúc ấy sao lại không nghĩ đến việc làm luôn chuyện này cho gọn đi nhỉ?

“Nước xa không cứu được lửa gần. Ngày sau đợi ân sư đến đây rồi làm hôn sự bổ sung sau vậy.” Anh cấp tốc giải quyết cái chuyện nhỏ nhất đã làm trở ngại công tác của mình rồi lướt đôi môi nóng như lửa qua phần xương quai xanh duyên dáng của cô.

“Kiệu hoa đâu?” Tô Mặc mặt mày đỏ bừng nhìn động tác của anh, đột nhiên rất có hứng thú cùng anh nói chuyện phiếm.

Anh cúi đầu thì thào, “Ngày sau ta sẽ đích thân tạo một cái cho nàng. Kiệu hoa của chúng ta sẽ từ hậu viện rước đến tiền viện, rồi đi dạo một vòng quanh nhà.”

“Long phụng hoa chúc (nén cưới hình rồng hình phượng) đâu?”

“Trước khi qua năm mới sẽ xuống núi chọn mua hàng tết, lúc đó sẽ kêu Hoa thúc đặt mua một phần.” Miệng nói tay vẫn làm, anh hăng hái cởi thêm một lớp áo ngoài, cũng giải thoát cho cái vật áo trong của cô.

Cô thở phì phò, “Còn có phụ mẫu cao đường nữa...”

“Ngày mai ta sẽ đi sửa sang lại cái kho chứa củi và sách cũ một lần nữa, rồi mời cha, anh vào đó ở.”

“Chỉ đơn sơ như vậy thôi sao, không chê không đủ thành tâm à?” Da thịt lỏa lồ tiếp xúc với không khí lạnh lẽo bên ngoài, cô không khỏi run rẩy, lui thân mình lùi sâu vào trong lòng anh.

Mộc Sách hai tay ôm ấp khuôn mặt của cô, “Nương tử ơi nương tử, nô nhân đang làm chuyện quan trọng mà. Nàng hãy thành tâm một chút trước đi rồi nói sau.”

“Ha...”

Sáng sớm hôm sau, phát hiện trong phòng bếp trống không lạnh lẽo.

Không có lấy nửa miếng cơm nóng có thể làm no bụng được, vợ chồng Hoa gia vỗ về cái bụng đang sôi réo vì đói. Sau khi không tìm thấy ai trong phòng Tô Mặc, hai người bọn họ đồng loạt đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng nhìn về phía khách phòng ngay sát vách.

Hoa thăm đề thấp âm lượng, ngồi xổm kiểu bà tám xuống trước cửa phòng Mộc Sách, hỏi: “Nghe thấy gì không?”

Hoa thúc dấn tai lên cửa, nhìn bà lắc đầu. Nghe cả buổi mà cũng không thấy trong phòng có nửa điểm động tĩnh gì hết trơn.

Hoa thăm ngửa đầu nhìn về phía chân trời, “Đã đến giờ này rồi mà...”

“Có lẽ... Đêm qua bọn họ nhiều việc bề bộn.” Hoa thúc kéo âm điệu thật dài, từ ngữ kín kẽ mà nói: “Bà cũng biết rồi đó, đêm qua trời lạnh mà.”

Bà đương nhiên rất rõ ràng thời tiết trên đỉnh núi này. Nhưng bà càng muốn biết tình trạng trong phòng là như thế nào rồi. Vì thế, bà lén lút đẩy cửa phòng hé ra một chút, cũng tự động tự phát vì chính mình mà tìm hiểu lý do.

“Chúng ta cũng nên quan tâm một chút...”

“Lại thuận tiện chỉ dạy ấy chứ còn rất không thuần thực này vài điểm...” Hoa thúc cũng làm bộ ra đáng người từng trải, vừa nói vừa quay mặt dán chặt vào khe cửa vừa mới hé mở ra.

“Đúng đúng, chính là như vậy...” Bà gật gật đầu, dùng sức vỗ nhẹ vào đầu ông, “Còn không chờ một chỗ cho ta?”

Một khe cửa nhỏ hẹp kia, bất luận bọn họ dán mắt híp mí xăm soi thế nào thì cũng không có cách nào nhìn thấy rõ được quang cảnh bên trong. Lúc hai người bọn họ còn chưa thỏa mãn, đang muốn mở lớn cửa ra một chút nữa thì có một bóng người đã không hình không tiếng xuất hiện trước mặt bọn họ, mở cửa ra.

“Chỉ đạo cũng không xong.” Mộc Sách thản nhiên cự tuyệt về mặt đáng khinh của bọn họ, “Hôm nay phải làm việc cho xong đi. Hai người không phải đã nói hôm nay muốn xuống núi một chuyến hay sao?”

“...” Cậu có cần nhỏ mọn như vậy không? Chia sẻ một chút lạc thú cũng không được à?

Anh bình tĩnh đảo con ngươi qua bọn họ một lần, “Đừng quên mấy ngày nay trời tối rất sớm, các người nhớ rõ phải đi sớm về sớm. Đường núi nhiều tuyết, trên đường xuống núi phải cẩn thận đó.”

Ngẩng đầu nhìn anh dặn dò, bộ dáng yêu thích không ngại không đỏ, Hoa thúc và Hoa thăm đưa mắt nhìn nhau giao tiếp một cái, rồi lại đưa tầm mắt nhìn vào bộ quần áo lôi thôi lắt thắt trên người anh. Thật rõ ràng là nhất thời gấp gáp mà mặc đại vào.

“Vậy còn... tiểu thư đâu?” Hoa thúc nghiêng đầu, hai mắt chứa đầy ý đồ lách qua anh, dòm vào trong phòng.

“Hôm nay nàng nghỉ làm.” Mộc Sách dời thân qua bên trái từng bước, lấy thân mình che chắn ánh mắt tìm tòi của ông.

Hoa thăm theo dõi khuôn mặt giống như không được no giấc của anh, “Vậy... cậu thì sao?”

Mộc Sách chậm rãi quay đầu nhìn vào trong phòng, đảo mắt một cái. Sau đó quay đầu lại, vẻ mặt hoàn toàn quang minh chính đại, không dấu tâm tư.

“Đợi khi nào nô nhân cảm thấy mỹ mãn thì sẽ bắt đầu làm việc.” Đêm qua ngoại trừ làm chính sự thỏa đáng ra, anh cũng mới lại xem lại sờ lại ôm lại kéo được có một đêm mà thôi. Mới dừng ở trình độ ấy thì còn lâu mới làm anh thỏa mãn được. Đương nhiên phải bù cho đủ trước rồi nói sau.

“...” Cậu như vậy mà coi là đúng lý hợp tình được sao?

Sau khi Mộc Sách không hề tỏ vẻ xấu hổ chút nào đóng lại cửa phòng, hai người bị nhốt lại ngoài cửa, nhìn bông tuyết đang lạnh lùng từ trên đỉnh trời bay xuống, vừa thả từng dấu chân lên nền tuyết phủ, vừa tự mình thì thảo.

“Chắc, đúng là chán êm nệm ấm a.” Sớm biết cậu ta đã đợi chuyện này lâu lắm rồi mà.

“Thật là đêm xuân lãng mạn a.” Hôm nay mới biết được Tiểu Mộc Tử nhà lão khi ở vào thế yếu mà da mặt vẫn còn có thể dày đến như vậy nha.

Hoa thăm đường như có thể lý giải được điều gì, gật đầu, “Người trẻ tuổi mà. Năm đó ông cũng đâu có đức hạnh gì?”

“Vậy mùa đông này khi nào chúng ta rảnh rồi thì trở về chỗ cũ ôn lại chuyện cũ nha?” Hoa thúc ái muội lấy khỉu tay cọ cọ người bà, trao cho bà nụ cười ấm áp như hoa nở dưới nắng xuân.

“Đều có tuổi rồi, ông làm như ông còn lòng dư lực không bằng?” Bà lườm lại ông một cái, kéo cánh tay ông đi một mạch qua con đường phủ đầy tuyết vào trong viện.

Lắng nghe tiếng xì xào nói chuyện của hai người kia đã dần dần đi xa, Tô Mặc đã sớm tỉnh giấc, vui mình trong ổ chăn ấm áp đầy cộm, cười khanh khách.

“Không phải đã nói trọn ngày hôm nay phải sửa sang lại thư phòng hay sao?” Lúc nhìn thấy Mộc Sách cời xiêm y, cô trốn mặt trong ổ chăn, nhin không được hỏi anh đang làm như muốn trở lại vào giường.

Anh yêu thương khê vồ về thân mình đang núp trong ổ chăn của cô, “Thì cũng phải ngủ trước lấy sức đã chứ.”

“Cũng phải, là rất mệt...” cô lười biếng hơi hơi vặn thắt lưng, cảm thấy cả người lại đau nhức được ngay. Cô đơn giản cũng không muốn rời khỏi giường mà giãy dụa ngoài trời lạnh.

“Vậy ngủ tiếp một lát nữa đi.” Mộc Sách mỉm cười nhìn cô đang ở trong ổ chăn mà chui đông lủi tây tìm kiếm một hồi lâu, cuối cùng cũng lựa chọn đem thân mình dán lên người anh, lại còn quàng cả hai tay qua, làm như anh là chiếc gối ôm vậy.

“Ừm...” Tô Mặc mới nhắm mắt lại được một lúc, lại đột nhiên mở hai mắt, “Đợi chút, nô nhân, chúng ta có phải đã quên mất chuyện gì rồi không?”

“Có sao?” Xúc cảm da thịt ấm áp hòa thuận vui vẻ thật sự quá mức tuyệt vời. Anh nhin không được ôm thân mình đầy gợi cảm của cô sát lại.

Từ đại môn cách đó thật xa, truyền đến tiếng gõ cửa từng hồi dồn dập. Sau một khắc lại bị đánh vỡ chìm đắm trong màn tuyết dày đặc trên đỉnh núi thanh tĩnh.

“Sớm vậy mà đã có khách đến rồi?” Tô Mặc đưa hai tay đặt trên lồng ngực anh làm lực đẩy thân mình dậy, bỗng nhiên cảm thấy có một dự cảm không hay.

“Biểu cữu công!”

“... Họ hàng xa lại bị thái gia gia đánh?” Trước khi lên núi không phải đã nhận được tin do hần phái người đến thông báo rồi sao? Nói rằng qua năm mới, sau đầu xuân hần mới có thể đến Phái Thành mà?

“Ái đồ!”

“Ân sư của anh nhanh như vậy đã chạy từ Vân kinh đến rồi?” Ân sư đại nhân, tốc độ rời kinh của người cũng quá cấp tốc đi?

“Sư phụ!”

“Nếu không mở cửa, có khả năng là hần sẽ khóc rất thảm thiết cho xem.” Cô đồng tình nói, cúi đầu nhìn Mộc Sách đang ảo não, vui mặt vào trong ổ chăn.

“...” Anh đã hơi hối hận rồi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doa-hoa-nho>